ራእይ ያለው ትውልድ

በ ዲያቆን አሸናፊ መኰንን

© መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው!

የመጀመሪያ እትም ሰኔ 2003 ዓ.ም.

አድራሻ:- መ.ሳ.ቁ. 62552 አዲስ አበባ ኢትዮጵያ

ይህን መጽሐፍ ለማከፋፈል ለምትፈልጉ:-
የስልክ ቊጥር 0911-393521
መጠየቅ ትችላላችሁ::

- ዛሬ ላይ ሩቅ ሆነው የሚታዩ፣ ለነገ ግን ቅርብ ናቸው::
- ዛሬ ላይ የማይቻሉ፣ ለነገ ግን ቀላል ናቸው::
- ዛሬ ላይ ከአቅም በላይ የሆኑ፣ ነገ ላይ ከአቅም በታች ናቸው::
- ዛሬ ላይ ለማንሣት የሚከብዱ፣ ነገ ላይ የጫንቃ ጌጥ ናቸው::
- ዛሬ ላይ ብዥ የሚሉ፣ ነገ ላይ ጉልህ ናቸው::
- ዛሬ ላይ ሕልም የሆኑ፣ ነገ ላይ ገሀድ ናቸው::
- ዛሬ ላይ ፍርሃት የሆኑ፣ ነገ ላይ የሚደፈሩ ናቸው::
- ዛሬ ላይ ተስፋ የሚያስቆርጡ፣ ነገ ላይ የሚጨበጡ ናቸው::
- ሁሉም ነገር ከቀኑ በፊት ከባድ፣ በቀኑ ግን ቀላል ነው:: በአጋጣሚ ከተገኙ ድሎች፣ በሂደት የተገኙ ድሎች አስደሳች ደግሞም መሠረት ያላቸው ናቸው::

ስጦታ

ለተወዳጅ ________________

ከወዳጅ ________________

ለተፈጠርንበት ዓላማ ኖረን፣ በዚህ ዓለም ላይ በዕድሜ የሾመንን የሕይወት ባለቤት የሆነውን አምላክ እንድናከብረው እየተመኘሁ፣ የዓላማችን አጋዥ የሆነውን ይህን መጽሐፍ ስምለም ዘመንን በሚናፍቅ ልብ አበረክታለሁ!

ቀን ____________

ፊርማ ____________

ማውጫ

ገጽ

ቀዳሚ ቃል 7

መግቢያ 11

ምዕራፍ አንድ
ኅበዞችና ራእይ 18

ምዕራፍ ሁለት
የራእይ አስፈላጊነት. 24

ምዕራፍ ሦስት
የሚመስል ነገር. 42

ምዕራፍ አራት
ራእይ ያልሆነው. 51

ምዕራፍ አምስት
ምኞት አይደለም 62

ምዕራፍ ስድስት
ግብ ነው. 68

ምዕራፍ ሰባት
የትውልድ መጠጊያ. 79

ምዕራፍ ስምንት
ወዴት ነህ?. 95

ምዕራፍ ዘጠኝ
አይበቃም 106

ምዕራፍ ዐሥር
በትርህን ያዝ. 113

ምዕራፍ ዐሥራ አንድ
ራስን ማየት .... .124

ምዕራፍ ዐሥራ ሁለት
ዓይን ያለው. 134

ምዕራፍ ዐሥራ ሦስት
ዓይቶ የተነሣ. 143

ገጽ

ምዕራፍ ዐሥራ አራት
ከተራራው በስተጀርባ. 157

ምዕራፍ ዐሥራ አምስት
የራእይ መገኛ. 173

ምዕራፍ ዐሥራ ስድስት
ራእይ አልባነት. 187

ምዕራፍ ዐሥራ ሰባት
የራእይ ባሕርይ. 201

ምዕራፍ ዐሥራ ስምንት
ባለ ራእይ 215

ምዕራፍ ዐሥራ ዘጠኝ
በራእይ ማደግ 235

ምዕራፍ ሃያ
የራእይ እንቅፋት. 250

ምዕራፍ ሃያ አንድ
የውስጥ እንቅፋቶች. 262

ምዕራፍ ሃያ ሁለት
ውስጣዊ ማዕበሎች 283

ምዕራፍ ሃያ ሦስት
ውጫዊ መሰናክሎች 308

ምዕራፍ ሃያ አራት
ተቃውሞ 325

ምዕራፍ ሃያ አምስት
መገፋት 343

ምዕራፍ ሃያ ስድስት
የመጨረሻው ሯጭ 356

ማጠቃለያ. 363

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ አሜን!

ቀዳሚ ቃል

«ራእይ ያለው ትውልድ» ተብሎ የተሰየመውን ይህንን መጽሐፍ ለመጻፍ ያነሣሣኝ ራእይን በሰው መብዛት የሚለኩ ሰዎች ገጥመውኝ ሲሆን ለእነዚህ ሰዎች ስለ ራእይ ምንነት ማስተማር አለብኝ ብዬ ተነሣሁ:: እነርሱም ከትምህርቱ በኋላ ራእይ ብለው የያዙት ነገር ያልጠራ ሕልም መሆኑን ተናዘዙ:: የራእይ በረከቱ የሰዎች መብዛት ብቻ ሳይሆን የሰዎች መቀነስም ሊሆን እንደሚችል አስተዋሉ:: የራእይን ትክክለኛነት በራእዩ ምንነት ላይ ከማተኮር ይልቅ በተቀባዮቹ ይሁንታ ላይ መሥርተው እንደነበረ በመረዳት ሁሉን ላስደስት ከሚል አስተሳሰብ እንደ ዳኑ አስረዱኝ:: እነዚህ ሰዎች የቀመሱትን ሌሎች እንዲቀምሱ ብዙ ጊዜ አሳስበውኛል::

እኔም ለጥቂቶች በመግለጥ ብቻ የራእይን እውነት ማስፋፋት እንደማይቻል ተገነዘብኩ:: ለብዙኃንና ለዘመናት የሚተርፈውን መጽሐፍ ለመጻፍ ተነሣሁ:: መጽሐፉን በ1998 ዓ.ም. ጨርሼ የነበረ ቢሆንም በወቅቱ ግን ለመታተም አልቻለም:: ለመጻፍም ጊዜ እንዳለው ሁሉ ለማሳተምም ጊዜ አለውና በዚህ ዓመት ለሕትመት በቃ::

ምንም እንኳ በራሴ በኩል በራእይ አንጻር ብዙ ያልታሰበልኝ ስለዚህም የደከመልኝ መምህር ባይኖርም አምላኬ ግን የራእይን ጎዳና እንድይዝ ረድቶኛል:: እግዚአብሔር በሰው እንደሚሠራ እናምናለን:: ያንንም እንናፍቃለን:: ለእኔ ግን ራሱ እንደሠራልኝ አምናለሁ:: ራሱ ብቻውን እንዲሠራልኝም እፈልጋለሁ:: የታየኝ ነገር አለ:: ያም የትውልድ መፈወስ፣ የፍቅር መቀጣጠል፣ የይቅርታ ቅብብል፣ የኅብረት ዝማሬ፣ ቀና ብሎ የመሄድ ነጻነት ነው:: ወደዚህም ለመድረስ ለወገኔ የመጽናናትንና የይቅርታ መልእክቶችን እያስተላለፍኩ ነው:: ዕድሜዬንም ለዚህ አገልግሎት ሰጥቻለሁ::

ሳላውቀው የሞቱብኝን መልካም ነገሮች፣ ለመሞትም እያጣጣሩ ያሉ መልካም ነገሮችን የማስተውለው በዚህ ጽሑፍ ራሴን ባየሁ ጊዜ ነው:: ራእይ እየወረደ ሕልም የሚሆንበት፣ በፍቅር ኃይል ተጀምሮ በይሉኝታ ብቻ የሚቀጥልበት ጊዜ ጥቂት

አይደለም፡፡ ላለመሸነፍ ብቻ የራእይ ቃላትን እያነበነቡ እንደ መኳዝ ያለ መከራ የለም፡፡

በሕይወት ውስጥ መልካም መስሎ የተሰማንንና እርግጠኛ የሆንበትን ነገር በዓላማ መጀመር ተገቢ ነው፡፡ የመጨረስን ጉልበት የምናገኘውም በመነሻችን ላይ ከተጠጋነው ዘላለማዊ ኃይል ነው፡፡ የፍጻሜው ጉልበት ያለው መነሻው ላይ ነውና ሥራችንን በጸሎትና ስለሌሎች በመማለድ መጀመር ይገባናል፡፡ ጅማሬም ፍጻሜም ከእግዚአብሔር የሚሰጡ ስጦታዎች ናቸው፡፡ ስለዚህ እኔም መንገዴን ሁሉ ለእርሱ አደራ እሰጣለሁ፡፡ የጻፍኩትንና የተናገርኩትን ከሚቃወም ተግባር እንዲያርቀኝ ዘወትር እጸልያለሁ፡፡

ብዙ ተስፋ አስቆራጭ ነገሮች በራእያችን ፊት ለፊት ይቆማሉ፡፡ የቅርብ ወዳጆቻችን ሳይቀሩ ራእዬ የምትለው ነገር የማይሳካና የቀን ቅዠት ነው ይሉናል፡፡ ያለመድናቸውም ሰዎች ጦር ይዘው ይሰለፉብናል፡፡ ብዙ ዛቻዎችንም እንሰማለን፡፡ አብረውን ብዙ የለፉም በራእዩ ፍጻሜ ላይ ክብር ለእኛ የሆነ ሲመስላቸው ይሰናበቱናል፡፡ ብቻ ራእይ እግዚአብሔርን ካላየን አንድ እርምጃ የማንጓዝበት ነው፡፡ ምክንያቱም ራእይ የዓይን ጉዳይ ሳይሆን የእምነት ጉዳይ ነውና፡፡ ራእይ ለዓይን የራቀ፣ ለእምነት ግን የቀረበ ነው፡፡ በራእይ ውስጥ ብዙ ሀዘን፣ ብዙ ልቅሶ፣ ብዙ መከፋት ቢኖርም የራእይ ልቅሶ ዓይንን የማያጠፋ፣ ሀዘኑም የማይገድል ነው፡፡ በእኛና በሰባሪያችን መካከል የራእይ አምላክ ጣልቃ ይገባል፡፡

በሕይወት ላይ ተምሮ መኖር አይቻልም፡፡ እየተማርን ግን እንኖራለን፡፡ ለመታረምና ራሳችንን በእውነት ሚዛን ለመለካት የዘወትር ፈቃደኞች መሆን ያስፈልገናል፡፡ የምናውቀውን ለማወቅ አስተማሪ መፈለግ ጥቅም የለውም፡፡ የማናውቀውን ለማወቅ ግን አስተማሪ መፈለግ ይገባናል፡፡ መምህር ሆኖ መማር ትምህርት እንዳይነካን ያደርገናል፡፡ ትምህርት የተማሪነትን መንፈስ ይጠይቃልና፡፡ ስለዚህ ራእዩ በትክክል ራእይ ነው ለማለት በትሕትና ማንበብና መጠየቅ ያስፈልገናል፡፡ ስንማር እንደ መሃይም፣ ስናስተምር እንደ ምሁር ቢሆን እንዴት ያማረብን ሕዝቦች በሆንን ነበር! ስንሠራ እንደ አሽከር፣ ስንበላ እንደ ጌታ ቢሆን እንዴት የተመሰገንን ወገኖች በሆንን ነበር! እኛ ግን በተቃራኒው የምንኖር ሕዝቦች ነን፡፡ ስንማር እንደ መምህር፣ ስናስተምር እንደ ተማሪ፤ ስንሠራ እንደ ጌታ፣ ስንበላ እንደ ለማኝ ነው፡፡ ይህንን ስንናገር ከእንቅልፍ ቀሰቀሳችሁን የሚሉ ብስጩዎች፣ ተኝቶ ለመኖር ያቀዱ ወገኖች ብዙ ስደት አድርሰውብናል፡፡ የማይታረም እውነትን እንጂ የማይታረም ሐሰትን የያዘ ሰው ከባድ ነው፡፡

በሕይወት ላይ ትልቅ አደጋ ካፈርኩ አይመልሰኝ የሚለው ጉዞ ነው፡፡ ሰው ፍጹም አይደለም የሚለው ቃል የሰው መገለጫ ነው፡፡ ስለዚህ ከመምህር ብቻ ሳይሆን ከስህተትም እንደምንማር እየተገነዘብን ለማስተካከል ዝግጁዎች መሆን አለብን፡፡ ትላንት እንዲህ ብዬ ዛሬ እንዴት እንዲህ እላለሁ ማለት አይገባንም፡፡ መታረም ያቆመ መኖር ያቆመ መሆኑን መገንዘብ ያስፈልጋል፡፡ የሰለጠኑት ሕዝቦች ታሪካቸውን ሲተርኩ ከዝቅተኛው ማንነታቸው ተነሥተው ነው፡፡ ስህተታቸውንም በአደባባይ ይቅርታ ሲጠይቁበት ኩራት እየተሰማቸው ነው፡፡ እነርሱ ሰውነታቸውን እኛ መልአክነታችንን የተቀበልን ይመስላል፡፡ አለመሳሳት በማይቻልበት ዓለም ላይ ያለመሳሳትን መርሕ ይዘን ስለምንጓዝ መሳሳት በጣም ይረብሸናል፡፡ ከቆሸሽን መታጠብ ወጉ መሆኑን መገንዘብ ያስፈልገናል፡፡ ባለ ራእይ ለመታረም ሰው መሆኑን የተቀበለ ነው፡፡

ስለ ራእይ ብዙ ግንዛቤ ቢኖረን እንኳ ይህ መጽሐፍ የራእይ ቁንቢ ሆኖ ከመሠረቱ የወጣውን ግንባታ ይመረምራል፡፡ ራእያችን ሁሉን የማስደሰት አቅም አይኖረውም፡፡ የሚቀበሉንን ያህል የሚቃወሙንንም መጠበቅ አለብን፡፡ ሰዎች መልካም አለመሥራታቸው ብቻ ሳይሆን የተሠራውንም መልካም ሥራ መቃወም ይወዳሉና፡፡ ሥራ የሌለበት ወረቀት ጊዜው እያለፈበት መጥቷልና ወረቀትን የሚተካ ሥራ ያስፈልገናል፡፡ ይህንን ስናምን ወደ ራእይ እንመጣለን፡፡ አሊያ እንደ መታወቂያ ወረቀት እያሳየን ተጠቃሚ እንጂ ጠቃሚ ሳንሆን እናልፋለን፡፡ በኃላፊነት ላይ ያሉም ልምድን ሊያከብሩ ይገባቸዋል እንጂ የወረቀት አምልኮአቸው አገርን እንደማያሳድግ ሊገነዘቡ ይገባል፡፡ አስፈላጊው ነገር የምሁርነት መረጃ ሳይሆን ራእይ ያለው ተግባር ብቻ ነው፡፡

ያደረግነው መልካም ነገር ሁሉ ከእኛ የሚጠበቅ በመሆኑ ሙገሳን ልንፈልግበት አይገባም፡፡ ሙገሳን ከፈለግን እኔ ማድረግ አይገባኝም ነበር ብለን አስበናል ማለት ነው፡፡ ምሳ ስለመብላታችን እንድንሞገስ አንፈልግም፡፡ መልካም ሥራም ለራሳችን ያደረግነው ነውና ሙገሳን ልንፈልግበት አይገባንም፡፡ እንደውም በማያስተውሉ አድር ባዮች ብዙ ከመመስገን የአዋቂዎች ትችት ወደ በለጠ ደረጃ እንደሚያሸጋግረን ማመን አለብን፡፡

እውነትን የግል ማድረግ አይቻልም፡፡ ስለዚህ እውነትን ስንሰማት ማሰማትን ትጠብቅብናለች፡፡ እውነት ተራ ቃል ሳትሆን መለኮታዊ አዋጅ ናትና፡፡ አዋጅ ያልሰማህ ስማ፣ የሰማህ ላልሰማ አሰማ የሚል ነውና፡፡ የራእይንም እውነት ስናገኝ ተሠርተንበት ለሌሎች ማስተላለፍ ይገባናል፡፡ በመነዘርነውም ቁጥር እንደሚበዛ

ልንገነዘብ ያስፈልገናል። ያሳለፍነውን ጊዜ ስንመዝነው እኛ ለራሳችን እንደ ወላጅም እየሆንን ራሳችን ራሳችንን የገለጽንበት፣ ከውድቀት እየተማርን የራእይን መንገድ ያገኘንበት ነው። በጎዳናዎች ሁሉ መሄድ የሚፈልገው ትውልዳችንን አንዱን የእውነትና የራእይ ጎዳና ልናሳየው፣ መዳከርም በእኛ ሊበቃ ይገባዋል። ስለ ራእይ የሚታወጅበት ጊዜ አሁን ነው።

የትላንት ትጋታችን፣ የትላንት ግለታችን፣ ብዙ ውኃና አፈር ተከልሶበታልና እንደገና ሊቀጣጠል ይገባዋል። ሳንሞት መልካም ነገርን ማቆም አይገባንም። በሰማይ መልካም መሥራት አይቻልም። ሰማይ የሥራ ውጤት ያለባት ሥፍራ ናት። ስለዚህ ይህቺ ዓለም የሥራ ዓለም ናትና መልካም ሥራን እንሥራ! መልካም መሥራትም ዕድል ነውና።

የያዝነው እውነት በራሱ እውነት ካልሆነ በደጋፊዎች ብዛት እውነት ሊሆን አይችልም። አንዳንድ ጊዜ እውነት ያልሆነ ነገር በደጋፊዎች ብዛት፣ በብዙኃን ስምምነት እውነት ሊባል ይችላል። መባልና መሆን ግን እንደ ሁለት የሸለቆ ግድግዳዎች ተፋጠው የሚኖሩ ናቸው። ስለዚህ ደጋፊ ሳይኖርም ራእዩ ራእይ ሆኖ ካልተሰማን ራእይን መጀመር አንችልም። የራእይን ጓዳ ለማየትና ራእይ ያለውን ትውልድ ለማግኘት ከዚህ መጽሐፍ ጋር እንድንተባበር ተጠይቀናል። እውነት የሁላችን እንጂ የግለሰቦች አይደለችምና የዚህን መጽሐፍ አሳብ እንደ ራሳችን አሳብ ቆጥረን እንድንገልጠው እማጸናለሁ። ሁሉን ያዘጋጀው ግን እግዚአብሔር ነውና ለእርሱ ከዘላለም እስከ ዘላለም ድረስ ክብር ምስጋና ይሁን አሜን!

መግቢያ

በሰማይ ላይ የሚበሩ አእዋፋት መልካቸውና ተፈጥሮአቸው እንዲሁም የአኗኗር ዘይቤአቸው የተለያየ ነው። ከእነዚህ አእዋፋት መካከል በV ቅርጽ የሚበሩ አእዋፋት ልዩ የሆነ የበረራ ሥነ ሥርዓት አላቸው። ይህ በተፈጥሮ የታደሉት የበረራ ሥርዓት ለበረራው ሳይንስም ትልቅ መነሻ በመሆን አገልግሏል። በV ቅርጽ የሚበሩት ሁሉም አእዋፋት ሳይሆኑ ውስኖቹ ናቸው። ተመሳሳይ ቀለም ያላቸው በV ቅርጽ የሚበሩት አእዋፋት እግዚአብሔር እንድንማርባቸው ያስቀመጠልን ተጓዥ ሰሌዳዎች ናቸው። ወደ ታላቅ መንፈሳዊ ተመስጦ የምንገባው የእግዚአብሔርን ቃል በማጥናትና ተፈጥሮን በማስተዋል ነው። በተፈጥሮ ውስጥ የፈጠረውን ጌታ የምናደንቅበት ጥበብ ተቀምጧል። እኛንም የሚያስተምር እውቀት ተስሏል።

በV ቅርጽ የሚበሩ አእዋፋት የበረራ ሥነ ሥርዓታቸው የብዙ ተመራማሪዎችን ቀልብ የሳበ፣ ናሳ የተባለው የአሜሪካ የጠፈር ምርምር ማዕከል ሳይቀር ትኩረት አድርጎ የሚያጠናው ነው። ሰው ከሰው ብቻ ሳይሆን ከአእዋፋትም የሚማረው ትምህርት አለው። ከትምህርት ውጭ የሆነ አንዳች ፍጥረት ስለሌለ የሰው ልጅ በትሕትና መማር ይገባዋል።

እነዚህ አእዋፋት በV ቅርጽ መብረራቸው ራሱን የቻለ ጥቅም አለው። ይህ እውቀትም ከእግዚአብሔር የታደሉትና ለሰው ትልቅ አብነት የሚሆን ነው። አእዋፋቱ የሚበሩበት ቅርጽ፦ ከፊት ጉልበተኛ የሆነ ወፍ የመጀመሪያውን መስመር ሲይዝ፣ ከመጀመሪያው መሪ በመቀጠል ሰልፉ በሁለት መስመር ወደ ኋላ እየሰፋ ይሄዳል። ከፊት ያለው መሪ ጉልበተኛ መሆኑ የአየሩን ግፊት የሚጋፈጠው እርሱ ስለሆነ ነው። መስመሩ በሁለት ረድፍ ወደ ኋላ እየሰፋ ሲሄድ ሁሉም በራሪ አካል መሪውንና የበረራ ጓዱን በቀላሉ ለመመልከት ይረዳዋል። ከሰልፉ የወጣ ካለም ራሱን በሰልፉ መስመር ውስጥ ለማስተካከል የሚችልበት መልካም እይታን ይፈጥርለታል። ከፍታቸውም የሁሉም እኩል አይደለም። ርቀቱን እየጠበቀ ደረጃው ወረድ ወረድ እያለ ያንን የV ቅርጽ ይጠብቃል። ደረጃው እየቀነሰ መብረራቸው የአየር ግፊትን ለመሰንጠቅ ይረዳቸዋል። ከፊት ያለው መሪው ከታች ያለውን ግፊት ታግሎ ሲሰነጥቅ ከኋላ ለሚከተለው ወፍ ወደታች የሚገፋው ኃይል አቅጣጫው ተቀይሮለት ወደላይ የሚገፋ ኃይል ይሆንለታል። ስለሆነም ከፊት የሚቀድመው ወፍ ወደላይ ሊያንሳፍፍ የሚችል

የአየር ሁኔታ ስለሚያጋጥመው ከኋላ የሚከተለው ወፍ ክንፉን በጉልበት ማርገብገብ ሳያስፈልገው ባነሰ ጉልበት በፍጥነት መብረር ያስችለዋል፡፡ እነዚህ በV ቅርጽ የሚበሩ አእዋፋት ብዙ ጊዜ ቡድናቸው 25 አባላት ያሉት እንደሆነ ተደርሶበታል፡፡ እነዚህ በV ቅርጽ የሚበሩ ወፎች ብቻቸውን ከሚበሩ ወፎች ይልቅ ሰባ በመቶ የተሻለ እንደሚበሩ ታውቋል፡፡ በረራቸውም አንዳቸው ከአንዳቸው ያለውን ርቀት በመጠበቅና በመቆጣጠር የሚከናወን ነው፡፡

በV ቅርጽ የሆነው ይህ በረራ መስመሩን የጠበቀ ደረጃ አለው፡፡ ደረጃውም የላይኛው የታችኞቹን የሚስብ፣ ለላይኞቹ ደግሞ እንዲንሳፈፉ የሚያደርጋቸው ነው፡፡ ይህ የበረራ ስልት ጠቃሚ ቢሆንም ከፊት የሚቀድመው ወፍ ግን አስቸጋሪውን ኃላፊነት የሚወጣ መሆን አለበት፡፡ ታዲያ ይህ ወፍ በሚደክምበት ጊዜ ከV ቅርጽ የአንዱን ጉን በመያዝ ወደኋላ ሲል ቀጣዩ ደግሞ የመሪነቱን ስፍራ ይጎናጸፋል፡፡ መተካካቱ ስላለ የሰልፉ ሥርዓት በቅጽበት ውስጥ ተስተካክሎ ይቀጥላል፡፡ አሁን የተተካውም ሲደክመው ከመሐል ካሉት አንዱ በፍጥነት በመሄድ የመሪነቱን ድርሻ ይወጣል፡፡ ይህ አድካሚውን የመሪነትን ቦታ የመጨበጥ ድርሻ ሁሉም በየተራ ይካፈሉታል፡፡ ሁሉም ኃላፊነትንና ድርሻን በመካፈል በረራውን ወደ ግቡ በፍጥነትና በጥራት እንዲጓዝ ያደርጉታል፡፡

በV ቅርጽ በሰልፍ መብረር ወፎቹ በቀላሉ ግንኙነት እንዲያደርጉ ይረዳቸዋል፡፡ መልካም መተያየትን ስለሚፈጥርላቸው ሳይነጣጠሉ እስከ መጨረሻው እንዲበሩ ይረዳቸዋል፡፡ መተያየት ተጣጥሎ መግባትን የሚያስቀር የኅብረት ኃይል እንደሆነ እንረዳለን፡፡ የጦር ጀት አብራሪዎችም ይህን የተፈጥሮ ትምህርት በመቅሰም ለተመሳሳይ ዓላማ ይጠቀሙበታል፡፡

ከፍተኛው ጫና ያለው በመሪው ላይ በመሆኑ እርሱ አየሩን በጉልበት ሲሰነጥቅላቸው ተከታዮቹ የመንሳፈፍ ያህል በቀላሉ ይጓዛሉ፡፡ ከእርሱ በጉልበት አነስ የሚሉም የመሪነቱን ስፍራ ለመረከብ ተከታይ ሆነው ይጠብቃሉ፡፡ ከፊት ያለውና ተከታዮቹ ቡድኑን ሲመሩ ከኋላ ያሉት አእዋፋት ድምፅ በማሰማት ያበረታታሉ፡፡ ከኋላ የሚሰማው ድምፅም ለፊተኞቹ ፍጥነታቸውን እንዲጨምሩ ጉልበት የመስጠት አቅም አለው፡፡

አንዱ የቡድኑ አባል ከሰልፉ ወጥቶ ብቻውን እንደሚጓዝ የሚረዳው ቅድም ያላየው የአየር ግፊትና ጫና ሲገጥመው ነው፡፡ በዚህ ጊዜ ፈጥኖ ወደ ሰልፉ በመመለስ በሰልፉ ብቻ የሚያገኘውን ያለ ድካም የመንሳፈፍን ኃይል ያገኛል፡፡

ከሰልፈኞቹ መካከል አንዱ በሕመም፣ በአዳኞች ጥይት ቢመታ ወይም ከሰልፉ ውጭ ባሉ በራሪ ነፍሳት ቢጠቃና ወደ ፊት ከመሄድ ይልቅ ወደ ታች መውረድ ቢጀምር ከሰልፈኞቹ ሁለቱ ከሰልፉ በመውጣት የተጐዳውን ወገናቸውን ይረዱታል፡፡ ከተጨማሪም ጥቃት ይከልሉታል፡፡ የተጐዳውም ወፍ ከዛፍ ላይ ወይም ከመሬት ላይ ቢያርፍ መብረር እስኪችል ወይም እስኪሞት ድረስ ሁለቱ ወገኖቹ አብረውት ይቆያሉ፡፡ በመጨረሻም ከራሳቸው ቡድን ጋር እስኪቀላቀሉ ከሌሎች ሰልፈኞች ጋር ጉዞአቸውን ይቀጥላሉ፡፡ በረራው ግን ምንጊዜም አይታጎልም፡፡ የደከመውንም ጥለውና ረስተው አይሄዱም፡፡ ደካማውም ዋስትና አለው፡፡

የጠነከሩት ወፎች ሰልፉን ይመራሉ፡፡ የጠነከሩትም ሁልጊዜ ስለማይመሩ ለተከታዩ ስፍራ ስለሚለቁ በሥራ ብዛትና ጫና ወይም በድካም የሚታገል መሪ አይኖርም፡፡ የተለያየ ጉልበትና ችሎታ ያላቸው ወፎች በተመሳሳይ ፍጥነት በጋራ መብረራቸው አስገራሚ ነገር ነው፡፡ <u>ቡድኑ የብርቱዎች ስብስብ ሳይሆን ብርቱዎች እየቀደሙ ሌሎችን የሚያበረቱበት፣ ከቡድኑ በአደጋ የተለየውን መብረር እስኪችል ድረስ በውድቀቱ ስፍራ ወድቀው የሚረዱበት፣ እርዳታው እየተከናወነ ሰልፉ ግን የሚቀጥልበት መሆኑ ይገርማል፡፡</u>

በእነዚህ አእዋፋት ውስጥ የምናየው ሌላው አስደናቂ ነገር በዕድሜ የገፉት ወፎች ለታዳጊዎቹ የበረራ ስልጠና መስጠታቸው ነው፡፡ የእነዚህን አእዋፋት ባሕርይ በማጥናት የተመሰጡት ሰዎች ለእኛ ያለውን መልእክት ሲናገሩ እንዲህ ይላሉ፡-

- በመተባበርና በመዋሐድ የጋራን ኃይል ለጋራ ጥቅም መጠቀም በየግል ጥረት ከሚገኝ ውጤት ይበልጣል፡፡ ይህም የተፈጥሮ ሕግ ነው፡፡
- የጋራ ዓላማ ያላቸው ሰዎች ሲጣመሩ በፍጥነትና በቀላሉ ብዙ መጓዝ ይችላሉ፡፡ ምክንያቱም ጉዞአቸው በአንዱ ኃይል አንዱ በመገፋት ስለሆነ ነው፡፡
- ሁላችንም በሰልፉ ፀንተን በመቆየት በመጨረሻ ልንደርስበት ወዳሰብነው ግብ ከሚሄዱ ጋር መገናኘት አለብን፡፡
- ኃላፊነትን ለመውሰድ መሸሽ የለብንም፡፡ ሰው በተፈጥሮ ለብቻው ጎዶሎ ነው፡፡ አንዳችን ከሌሎች፣ ሌሎችም ከእኛ የምንፈላለገው እውቀትና ችሎታ እንዲሁም ተሰጥኦ አለን፡፡ ስለዚህ አንዳችን ለአንዳችን በረከት ነን፡፡
- የኋላ ጩኸታችን የማበረታቻ መሆኑን እርግጠኛ መሆን አለብን፡፡ የማበረታቻ ድምፅ ባለበት ውጤቱ ብዙ ነው፡፡

  የማበረታቻ ኃይልና ጉልበት የሚወሰነው ልንጮህለት የምንፈልገው ነገር አስፈላጊነት ላይ ነው፡፡
- አንዳችን ለአንዳችን የምንቆም መሆን ይገባናል በማለት ይናገራሉ፡፡

እግዚአብሔር አምላክ በእያንዳንዱ ተፈጥሮ ላይ ለእኛ ያስቀመጠውን ትምህርት የምናገኘው በጽሞና ነው፡፡ እግዚአብሔር በትንሽ ክፍል ውስጥ በአንድ መምህር ብቻ የሚናገር አምላክ አይደለም፡፡ መላው ዓለም ለእግዚአብሔር የማስተማሪያ ክፍሉ ነው፡፡ ሁሉም ለጥቅማችንና ለትምህርታችን ተፈጥሮአል፡፡ አርኪ ጥቅም ያለው በመማር ውስጥ ነው፡፡ እነዚህ አእዋፋት ከሕይወታችን ጋር ምንም ተዛምዶ የሌላቸው ይመስለናል፡፡ ይህንን መምሰል ግን የሚሸረው መመርመር ነው፡፡ እነርሱም ለእኛ እንዲናገሩ ሆነው ተፈጥረዋል፡፡ ይህንን ትምህርት ግን የምናገኘው ከግርግር ይልቅ በጽሞና፣ ከመናገር ይልቅ በማዳመጥ ውስጥ ነው፡፡ ግርግርና ልፍለፋ የእውቀት ጠላቶች ናቸውና፡፡

እግዚአብሔር ሁሉን በወገኑ ፈጥሯል፡፡ ሁሉም በወገኑ ይጓዛል፣ ይበራል፡፡ የሰው ወገን ደግሞ ሰው ነው፡፡ ስለዚህ ሰው ከሌላኛው ወገኑ ጋር አብሮ ሊጓዝ፣ ተባብሮ ሊሠራ ይገባዋል፡፡ እግዚአብሔር የሰጠን ዓለም በኅብረት የምትገነባ አንዲት ቤት ናት፡፡ እንኳን ሰፊዋን ዓለም አንድ ሕንፃን ብንመለከት በውስጡ ዲዛይን ካደረገው አንሥቶ ብዙ ባለሙያዎችን እናገኛለን፡፡ ግንበኛው፣ የቧንቧ ሠራተኛው፣ የኤሌክትሪክ ባለሙያው፣ ቀለም ቀቢው፣ ... ተባብረው ይገኛሉ፡፡ በአጭር ቁመት በጠባብ ደረት ያለው ሕንፃ እነዚህን ሁሉ ሰዎች የሚያሳትፍ ከሆነ ትልቁ ዓለምማ የብዙኃኑን ትብብር ይጠይቃል፡፡ በዓለም የሚገኙ ሰዎችን በሦስት ክፍለን ብናያቸው፡-

- ኅብረት ወዳጆች፡- ለብዙኃን ጥቅም የሚኖሩ
- ራስ ወዳዶች፡- ብዙኃን ለእኔ ይኑሩ የሚሉ
- ገለልተኞች፡- ተሸፍነው ለማለፍ የሚፈልጉ ናቸው፡፡

ገለልተኝነት ሌሎችን ብቻ ሳይሆን ራስንም የማይጠቅም ቃጠሎ የበዛበት ደሴት ነው፡፡ ራስ ወዳድነት በመጨረሻ ራስን ለማጥፋት ወንጀል የሚዳርግ ነው፡፡ ኅብረትን ፈላጊነት ግን ለብዙዎች ጥቅም ልኑር የሚል መንፈስ ነው፡፡ የቤተ ክርስቲያንና የአገር መሪዎችን ስንነቅፍ ከግላችን ጥቅም አንፃር ነው ወይስ ከብዙኃኑ ጥቅም አንፃር ነው? ብለን መጠየቅ ያስፈልጋል፡፡ ከራሳችን አንፃር የምንሰጠው ድጋፍም ሆነ ተቃውሞ ፍትሐዊ አያደርገንም፡፡ ለብዙኃን እንድንኖርና የተፈጥሮ ግባችንን አሳክተን እንድናልፍ

የሚያደርገን ራእይ ብቻ ነው፡፡ ራእይ ሁሉን ሰው እንደ ጠቃሚው እንደ ሰውጥ አጋሩ ያየዋል፡፡ ክፉውንም ሰው ሳይቀር ይጥፋ ብሎ አይበይንበትም፡፡ ዐፄ ቴዎድሮስ እንዲህ አሉ ይባላል፡-

«ጋሬድ ይሙት ብሎ ማነው የመከረ፣
ክፉ ለክፉ ቀን ይሆን የነበረ፤»

ክፉ ቀን ሲመጣብን መልካሞቹ ይጨነቃሉ፡፡ ያለቅሱልናል፣ ተከስሰን ፍርድ ቤት ስንቀርብ ግራ ይጋባሉ፡፡ ክፉዎቹ ግን ዳኛው እንዲህ ቢልህ እንዲህ በለው እያሉ ምክር ይሰጡናል፡፡ አዎ ባለ ራእይ በክፉው ሰው ሞትም አይስማማም፡፡ እርሱም የሚጠቅምበት ቀን እንዳለ ይገነዘባል፡፡ ለጥቅማችን ስንል ከሌሎች ጋር እንሠራለን፡፡ እንደሚያስፈልጉን ግን በፍቅር ልብ ማመን አንፈልግም፡፡ ግድ ስለሆነብን እናደርገዋለን፡፡ ራእይ ግን ሌሎች ያስፈልጉኛል፣ ድካሜን ይጋሩኛል ብሎ ያምናል፡፡ እኔ ለእኔ የሚል ራእይ ሊኖር አይችልም፡፡ ራእይ ከራሳችን ባሻገር ማየት፣ የእኛ ስላልሆኑ፣ የቅርብ ዘመዶቻችን ላልሆኑት ወገኖች መታመም ነው፡፡ እማሆይ ትሬዛ፡- «ሰዎችን መውደድ ያለብን እስከ ምን ድረስ ነው?» ቢሏቸው፡- «ሕመም እስኪሰማችሁ» በማለት መልሰዋል፡፡ የማይገድለው የፍቅር ሕመም ራእይ ብለን የምንጠራው ነው፡፡ ስሜት ሳይሆን ተግባር የሆነው ፍቅር ሌላኛው መጠሪያው ራእይ የሚል ነው፡፡

ቀድመው ያዩ፣ የማስተባበርና የብዙኃንን ልብ በቀላሉ ማግኘት የሚችሉ ውስጣዊ ጀግንነት ያላቸው እንዲመሩን እንፍቀድ፡፡ ሁላችንም መሪ ከሆንን ብዙ ግቦች ይኖሩናል፡፡ አንድ መሪ ከቆመ ግን አንድ ግብ ይኖረናል፡፡ ይህ የተፈጥሮ ሕግ ነው፡፡ ይህ የሥልጣኔም መለኪያ ነው፡፡ ቦታ ሊያሳየን ከፊት የሚቀድመውን ሰው እናስብ፡፡ ሊመራን የሚችለው ቀድሞ ያየ በመሆኑ ነው፡፡ አስቀድሞ መጥቷል፣ አሊያም የመንገዱ ምልክት ገብቶታል፡፡ ሆነም ቀሪም መሪ የሚሆነው ቀድሞ ያየ ሰው ነው፡፡ መሪነት ሹመት ሳይሆን የማየት ጉዳይ ነው፡፡ ይህም ራእይ ነው፡፡

ከአገር አገር በግል ስንጓዝና በኅብረት ስንጓዝ ወጪውና እርካታው ልዩነት አለው፡፡ በኅብረት ስንሆን በአነስተኛ ወጪ ብዙ እንረካለን፡፡ በግላችን ስንሆን ግን በብዙ ወጪ እንኳ ትንሽ መርካት ያቅተናል፡፡ በኅብረት መጓዝ በማንኛውም ገጽታ ጉልበት ይቀንሳል፡፡ እርካታውም ይበዛል፡፡ እኛ በኑሮአችን የጋራ ስህተትን ስንመኝ፣ የግል ሽልማትን ደግሞ እንፈልጋለን፡፡ ነገር ግን ስህተትም እርምት የሚያገኘው በኅብረት ውስጥ ነው፡፡

በማንኛውም የሕይወት ዘርፍ ከኋላ ሆነን ለመሪዎቻችን የምናሰማው ድምፅ የሚያበረታታ አይደለም። ጓደኛ ለጓደኛው፣ ሚስት ለባሏ፣ ምእመናን ለቀሳውስት፣ ዜጎች ለመንግሥታት፣ አንባብያን ለደራሲያን... የሚያሰሙት ድምፅ መልካም ስላልሆነ ጉዞው መዘግየት ይገጥመዋል። እነዚያ አእዋፋት ግን የብርታት ጩኸትን ያሰማሉ። ጩኸቱ ሲሰማ ሩጫው ይፈጥናል። ቡድኑ በአንድነት እንዳለ ይገለፃል። የፊት መሪው የኋላውን የሚያየው በጆሮው ነው። በብርታት ጩኸት!

መሪዎች በቃኝ ሲሉ ሳይሆን በጉልበታቸው ልንተካላቸው ያስፈልገናል። «መልካም ባልንጀራ ማር ነው፣ ነገር ግን ጨርስህ አትላሰው» ይባላል። ጉልበቱን ጨርሶ የሚያገለግለን መሪ ደክሞት የወረደ ቀን ደስታ የለውም። የሠራውን እያየ እንዲደሰት፣ አማካሪ ሆኖ ተተኪውን እንዲያሰለጥን በጉልበቱ ሳለ ልንተካው ያስፈልጋል። <u>ስልፉ ሳይቆም መተካካት መልካም ነው። ስልፉ ከቆመ በኋላ መተካካት ግን ሁልጊዜ ጀማሪ፣ ሁልጊዜ ሕግ አርቃቂ መሆን ነው።</u>

መንግሥት ለሠራተኛው ደሞዝ ብቻ ሳይሆን ጡረታም ይሰጣል። ደሞዝ መሥራት ለቻለበት ዘመን የሚከፈል የጉልበት ዕዳ ነው። ጡረታ ደግሞ መሥራት በማይችልበት ዘመን የሚሰጥ የአገልግሎቱ መታሰቢያ ነው። ለደከሙት የምናደርገው ምንድነው? በሕመም፣ በጠላት ጥይት ተጐድተው ከሰልፉ ለወጡት የወፎቹን ያህል እንኳ ማድረግ ችለናል? ሰው ማለት ተጠቅመን የምንጥለው ዕቃ አይደለም። ቢደክምም እንደ ገና ኃይሉን አድሶ የሚነሣ ነው። ለደከሙት በጀት አለን? የሠሩትን ሥራ ብቻ ሳይሆን ሰዎቹንም ማክበር ይገባናል። ሠራተኛ በሌለበት ሥራ የለምና። የራእይ ቤት በእነዚህ ሁሉ ሐቆች የተዋቀረ ነው።

በዕድሜ የገፉ፣ ብዙ ትግሎችን አይተው በአቅም ገዳቢነት የተቀመጡ ለአዲሶቹ ስልጠና መስጠት ይገባቸዋል። የእነርሱ ሥራ በሌሎች ከተሠራ ዛሬም እየሠሩ እንደሆነ እየተሰማቸው ሊደሰቱ ይገባቸዋል። ሁልጊዜ በጉልበትና በብርታት መሆን አይቻልም። ዓለም በራሷ በልደትና በሞት ሕግ የተያዘች ናት። ስለዚህ መተካካቱን ሊያምኑበት ይገባል። አዲሱን ትውልድ እንደ አውዳሚ ከማየት መንገዱን ማሳየት ይገባል። ሳያስተምሩ መውቀስ፣ መልካሙን መልካም ሳይሉ ስህተቱን ስህተት ማለት አይቻልም።

እነዚህ አእዋፋት ስለ ራእይ ብዙ ትምህርት ያዘሉ፣ የመልካም መጋቢነትን/አስተዳዳሪነትን ወግ የሚያስተምሩን ናቸው። በራእይ ውስጥ ከግል ይልቅ የጋራ ሩጫ የሚፈለግ ነው። በራእይ

ውስጥ መሪነት ማየት እንጂ ሹመት አይደለም። በራእይ ውስጥ ተጣጥሎ መግባት የለም። በራእይ ውስጥ ኀበዙ ብቻ ሳይሆን የትላንት ኀበዝም ዋስትና አለው። በራእይ ውስጥ አቅም ሳለ ሩጫ አቅም የሌለ ቀን ደግሞ ታዳጊዎችን ማሰልጠን አለ። ስለዚህ እነዚህ አእዋፋት ራእይን የሚገልጡ በራሪ ሰሌዳዎች ናቸው ማለት ይቻላል።

ወቅታዊ መነቃቃቶችን ብዙ ጊዜ እናያለን። የአገር ድንበር ሲደፈር የቤታችንን አጥር ማጠባበቅ እንጀምራለን። የጽዳት ዘመቻ ሲጀመር በራችንን ለማጽዳት እንወጣለን። ሯጮቻችን አሸነፉ ሲባል በየማለዳው መሮጥ እንጀምራለን። ከጥቂት ጊዜ በኋላ ግን እንረሳዋለን። ራእይ ግን እንዲህ አይደለም። የምንኖርለት ዓላማ፣ ለዓለም የምናደርሰውም የተፈጥሮ መልእክት ነው።

የራእይን ጎዳና ያልጀመሩ እንዲጀምሩ ይህ መጽሐፍ ያበረታታል። የራእይን ጎዳና የጀመሩ ደግሞ ራእያቸውን እንዲገመግሙና የሚያደርጉትን እንዲያውቁ ይህ መጽሐፍ ያተጋል። ያለ እውቀት የሚሠራ ያለ እምነት የሚሠራ በመሆኑ ዋጋው ያነሰ ነውና። መጽሐፉ የራእይን ምንነት በሁለት አንፃር ለማየት ይጥራል። ራእይ የሆነውን ራእይ ካልሆነው ጋር በማነጻጸር በእጃችን የያዝነው ትክክለኛ ወርቅ ወይስ ቅብ መሆኑን እንድንለይ ሁለት ማጣሪያ ያደርጋል። የራእይን ትርጉም ከሰጠ በኋላ የራእይ አርበኞችን በማውሳት ታሪካቸውን ከመተረክ ታሪክን እንድንደግም፣ በሕይወታችንም እንድንዘክራቸው ይጮኻል። ከእያንዳንዱ ምዕራፍ መደምደሚያ ላይ «እናስተውል» በማለት አጽንኦት ይሰጣል። መጽሐፉ ወደ ፍጻሜው የሚቻኮለው ራእይን አበባ ሳይሆን ሰይፍ ይዘው እንደሚቀበሏት በመግለጥ ዋጋ ተምኑ በማለት ነው። ከሁሉም በላይ በዘመን ፍጻሜ ያለን ሰዎች ነንና መፍጠን እንደሚገባን መጽሐፉ የሚደመድምበት ማኅተም ነው። ፊርማውና ቃል ኪዳኑም ጸሎት ነውና ወደ ራእይ አምላክ በመማለድ በድል ይወጣል።

ያለን ሰዎች ሳይሆን የምንኖር ሰዎች የምንሆነው በራእይ ነው። ብዙ ያሉ ቋጥኞች አሉ። ነገር ግን አይኖሩም። የዚህ መጽሐፍ ዓላማ ነዋሪዎችን ለማብዛት ነው። መጽሐፉ ጠባብነትን የረታ፣ ጥላቻን ያራቀ፣ ለእውነት ያደላ፣ የትውልድን ውድቀት በትንሣኤ ለመለወጥ የሚያነባ ነው። ይህ መጽሐፍ ለክብር እንዲበቃ ብዙ የቤተ ክርስቲያን ሊቃውንትና የቤተ ክርስቲያን አባቶች እንዲሁም አንባብያን ምክራቸውና ጸሎታቸው ረድቶናል።

ምዕራፍ አንድ

ኅበዞችና ራእይ

ዕድሜዬ ቢያንስ ዐሥራ አንድ ዓመት ገደማ ይመስለኛል:: «ሕፃናት ምን ይመኛሉ?» የሚለው የዚያን ወቅት ታላቅ ጉባዔ አንዱ ኘሮግራም ነበር:: ታዲያ በቤተ ክርስቲያን ዐውደ ምሕረት ላይ አቍመውን ሁለት ሕፃናትን ጠየቁን:: ሁለታችንም ባልንጀሮች ነን:: «ወደፊት ምን ለመሆን ታስባላችሁ?» አሉን:: እኔ:- «ሰባኪ እሆናለሁ» አልኩ:: ያ ሕፃን ባልንጀራዬ ደግሞ «ዘማሪ እሆናለሁ» አለ:: ሕዝቡ አጨበጨበ፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ ሆኖ በዐሥራ ሦስት ዓመቴ ሰባኪ ሆንኩ:: ያም ተወዳጅ ሕፃን የተናገረውን ሆነ:: እኔም ድምፅ ነበረኝ፤ እርሱም ከእኔ ይልቅ መናገር ይችላል:: ነገር ግን እኔ ዘማሪነትን፤ እርሱ ሰባኪነትን አልመረጥንም:: ራእይ በመቻላችን ላይ አይደገፍም:: እንደውም በማንችለው ነገር ላይ የእግዚአብሔርን መቻል እናይበታለን:: በዚያ ዕድሜ ይህን ምኞት ለመመኘት አቅም አልነበረንም:: እግዚአብሔር ግን በውስጣችን ሆኖ ይመኝልን ነበር:: በርግጥ በጸጋ መስበክ፤ መዘመር ይቻላል:: ራእይ ከሌለው ግን መስበክም የንግግር ችሎታ፤ መዘመርም የድምፅ ቅላጼ ብቻ ሆኖ ይቀራል:: የሴት ልጅ ሆዷ ከፍ ብሎ ሲታይ ተጠራጣሪ ሴቶች:- «እገሊት አርግዛለች እንዴ?» ብለው ሲጨነቁ አንደኛዋ የሚያሳርፍ ንግግር ትናገራለች:- «መብል ከሆነ ይጠፋል፤ ልጅ ከሆነ ይገፋል» በማለት:: ጊዜ ሁሉን የሚያጣራ ወንፊት ነው:: አዎ ምኞት ከሆነ ይጠፋል፤ ራእይ ከሆነ ይገፋል:: ታዲያ በዚያ ወቅት በልጅነት አንደበት የተናገርነው ምኞት አልነበረም፤ ራእይ ነበረ:: በዚያ ዕድሜዬ ላይ የማገለግልባቸው መድረኮች፤ የሚገጥሙኝ ፈተናዎች፤ የማገኛቸው በረከቶች በስሱ ይታዩኝ ነበር:: የታዩኝ ነገሮች ሁሉ በጊዜው ሲሆኑ አስተውያለሁ::

- ዛሬ ላይ ሩቅ ሆነው የሚታዩ፤ ለነገ ግን ቅርብ ናቸው::
- ዛሬ ላይ የማይቻሉ፤ ለነገ ግን ቀላል ናቸው::
- ዛሬ ላይ ከአቅም በላይ የሆኑ፤ ነገ ላይ ከአቅም በታች ናቸው::
- ዛሬ ላይ ለማንሣት የሚከብዱ፤ ነገ ላይ የጫንቃ ጌጥ ናቸው::
- ዛሬ ላይ ብዥ የሚሉ፤ ነገ ላይ ጉልህ ናቸው::
- ዛሬ ላይ ሕልም የሆኑ፤ ነገ ላይ ገሀድ ናቸው::

- ዛሬ ላይ ፍርሃት የሆኑ፤ ነገ ላይ የሚደፈሩ ናቸው::
- ዛሬ ላይ ተስፋ የሚያስቆርጡ፤ ነገ ላይ የሚጨበጡ ናቸው::
- ሁሉም ነገር ከቀኑ በፊት ከባድ፤ በቀኑ ግን ቀላል ነው:: በአጋጣሚ ከተገኙ ድሎች፤ በሂደት የተገኙ ድሎች አስደሳች ደግሞም መሠረት ያላቸው ናቸው::

የምናስባቸውን ነገሮች ሁሉ በዛሬው አቅማችን ልንለካቸው አይገባም:: ራእዮቻችን በመንፈሱ እንጂ በኃይል አይሠሩም/አይተገበሩምና::/ በዓለማችን ያሉ ሰማይ ጠቀስና ግዙፍ ፎቆች መሠረታቸው የማይታይ ነው:: እርሱም ረቂቅ የሆነው የሰው አእምሮ ነው:: አስቀድመው በሰው አእምሮ ላይ ከተሠሩ በኋላ ገዝፈው ታዩ:: የሚታየው ዓለም መሠረቱ:-

- የማይታየው እግዚአብሔርና
- የማትታየው አዋቂ ነፍስ ናቸው::

የዕብራውያን መልእክት ፀሐፊ:- *«ዓለሞች በእግዚአብሔር ቃል እንደ ተዘጋጁ ስለዚህም የሚታየው ነገር ከሚታዩት እንዳልሆነ በእምነት እናስተውላለን»* (ዕብ. 11፥3) ማለቱ ለዚህ ነው::

አሳብ ኃይል ነው:: የማይታየው አሳብ እስከሌለ የሚገዝፍ ተግባር አይኖርም:: ስለዚህ አሳብ ወይም ራእይ የሚናቅ አይደለም፤ ምክንያቱም የግዙፍ ነገር መነሻው ረቂቁ እንደሆነ አይተናል:: ልብ አድርጉ! የጦርነት ስልት በጦር ሜዳ ውስጥ አይሠራም:: በሰላማዊው የጦር ሰፈር ግን ይሠራል:: ራእይም የሚወለደው ሥልጣን ስንጨብጥ፤ ሀብት ስንይዝ፤ ዝና ስናተርፍ አይደለም:: ራእይ ምንም በማይታይበት ስፍራ ላይ የሚታየን ክቡር ነገር ነው:: ሀብት ራእይን አይወልድም፤ ራእይ ግን ሀብትን ሊወልድ ይችላል:: ከፈረሱ ጋሪው ከቀደመ ከመጓዝ ይልቅ መገፋፋት ይከሰታል:: ራእይ ያልቀደመበት ማንኛውም ነገር መገፋፋት እንጂ ጉዞ አይኖረውም:: መንገደኛ ከድካሙ የሚያርፈው መድረሻውን ተምኖ ሲነሣ ነው:: ኳስ ተጫዋቾች በድሉ ደስ የሚለው ማሸነፍን ሲያቅድ ነው:: እግረ መንገዳችንን የምንጠልዘው ኳስ ጎል ቢሆንም አያስደስተንም:: በአጋጣሚ የምናገኛቸው ነገሮች አባካኝ ወይም ደስታ የለሽ፤ አሊያም እብዶች ያደርጉናል:: እንዲሁም ራእይ የሌለበት ስኬት እርካታ የለውም:: ሕይወትን በመለኮታዊ እቅድ ያገኘናት በመሆኗ እንዲሁ የምንገፋት አይደለችም:: እንኳን ያለ ራእይ በራሳችን ዕቅድ እንኳ የምትገፋ አይደለችም:: በመለኮታዊ ዕቅድ የተገኘች ሕይወት

የምትመራውም በመለኮታዊ ዕቅድ ነው፡፡ ስለዚህ በአጋጣሚ ያልተገኘውን ሕይወት በአጋጣሚ መኖር ከባድና ውስብስብ ነው፡፡

እግዚአብሔር በእያንዳንዳችን ላይ ዓላማ አለው፡፡ የዓለም መሪዎች ዓላማቸው በሕዝቡ ላይ ሊሆን ይችላል፡፡ እግዚአብሔር ግን በእያንዳንዳችን ላይ ዓላማ አለው፡፡ መንግሥታት በብዙኃኑ ላይ ያላቸው ዓላማ ግለሰቦችን ላያይና ላይነካ ይችላል፡፡ ተዋረዱም/ፍሰቱም/ ከላይ ወደ ታች ነው፡፡ እግዚአብሔር ግን በእያንዳንዳችን ላይ ያለው ዓላማ በሕዝቡ ላይ ያለውን ዓላማ ይገልጣል፡፡ ተዋረዱም ከታች ወደ ላይ ነው፡፡ የእኛ ማንነትና የእኛ አቅም እርሱን አይረዳውም፡፡ አጥንቱ የተሰበረ ሰው ለመጠገን አቅሙን ትቶ ለጠጋኙ ሐኪም ራሱን ማላላት አለበት፡፡ ከአሁን ኃይሉ ይልቅ ከመዳን በኋላ ያለው ብርታቱ ጠቃሚ ነው፡፡ እግዚአብሔርም ሕፃናትን፣ ድሆችንና ስም የሌላቸውን ለዓላማ ይጠራቸዋል፡፡ ከዛሬው አቅማችን እግዚአብሔር ባለ ዓላማ ሲያደርገን ያለን አቅም ይበልጣል፡፡

አንድ ዕቃ ስንገዛ አጠቃቀሙን የሚገልጥ ጽሑፍ ይሰጠናል፡፡ ጽሑፉን እያነበብን ዕቃውን በተሳካ ሁኔታ መጠቀም እንችላለን፡፡ እንዲሁም እግዚአብሔር ሕይወትን ሲሰጠን ለአጠቃቀሙ ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስን ሰጥቶናል፡፡ የእግዚአብሔር ቃል ያለው ሕይወትን አቻችሎ መኖር ይችላል፡፡ ለብዙ ሰዎች «ለምን እኖራለሁ?» የሚለው ጥያቄ ከባድ ጥያቄ ነው፡፡ የምንኖርበትን ምክንያት እግዚአብሔር ሲመልስልን ብቻ መኖር እንችላለን፡፡ አንድ ሰው፡- «ዓላማን በመፈለግ ዓላማ አይገኝም፡፡ እግዚአብሔር በእኔ ላይ ያለው ዓላማ ምንድነው? በማለት ግን ዓላማን ማግኘት ይቻላል» ብሏል፡፡ እግዚአብሔር ለሰው ልጆች ከሚሰጠው ስጦታ አንዱ ራእይ ነው፡፡ እርሱ የራእይ አምላክ ነው፡፡ ራእይ በእግዚአብሔር ይጀመራል፣ በእግዚአብሔር ይከናወናል፣ በእግዚአብሔር ይፈጸማል፡፡

በነቢዩ በኢዩኤል የተነገረው ትንቢትና የመጀመሪያውን ፍጻሜ በበዓለ ሃምሳ ያገኘው ትንቢት፣ በሐዋርያው ጴጥሮስ አፍ እንዲህ ተነግሯል፡- *«እግዚአብሔር ይላል፡- በመጨረሻው ቀን እንዲህ ይሆናል፤ ሥጋ በለበሰ ሁሉ ላይ ከመንፈሴ አፈሳለሁ፤... ጎበዞቻችሁም ራእይ ያያሉ»* (የሐዋ. 2፥17፤ ኢዩ. 2፥28-32)፡፡

በመጽሐፍ ቅዱስ ላይ ሁለት የመጨረሻ ቀኖች አሉ፡፡ አንዱ የዓመተ ፍዳና የዓመተ ኩነኔ ማብቂያ የሆነው መጨረሻ ሲሆን ሁለተኛው መጨረሻ ደግሞ የክርስቶስ ዳግመኛ መምጣት ነው፡፡

የነቢዩ የኢዩኤል ትንቢት ስለ ሁለቱም መጨረሻዎች የሚናገር ነው፡፡ ትንቢቱ በሙሉነት በበዓለ ሃምሳ አልተፈጸመም፡፡ ለምሳሌ፡- ከትንቢቱ ክፍል አንዱ፡- *«ድንቆችን በላይ በሰማይ፥ ምልክቶችንም በታች በምድር እሰጣለሁ፤ ደግምም እሳትም የጢስ ጭጋግም ይሆናል፤ ታላቅ የሆነ የተሰማም የጌታ ቀን ሳይመጣ ፀሐይ ወደ ጨለማ ጨረቃም ወደ ደም ይለወጣሉ»* (የሐዋ. 2፥19-20) የሚለው ፍጻሜ አላገኘም፡፡ በበዓለ ሃምሳ የመንፈስ ቅዱስ የጸጋ ግብዣ የዋዜማ ድግስ ነበር፡፡ ሐዋርያትም ከዋዜማው በልተዋል፡፡ በመጨረሻው ዘመን ደግሞ ይህ ጸጋ ይፈሳል፡፡ ከሚፈሰው ጸጋ አንዱ ጎበዞች ወይም ወጣቶች ራእይ ማየታቸው ነው፡፡ ካለፉት ዘመናት ይልቅ ወጣቶች ብዙ ራእይ እንዳላቸው ይናገራሉ፡፡ የተለመደው የኑሮ ሂደት ከልጅነት ወደ ጋብቻ፣ ከዚያም ወደ አባወራነት የሚሄደው ጉዞ ተለውጧል፡፡ ወጣቶች በስፋት ያያሉ፡፡ የታያቸው ነገር ትክክል ነው ወይ? የሚለውን አሁን አንተነትነውም፡፡ ነገር ግን ራእይን መጫወት በራሱ ትልቅ ለውጥ እንደሆነ እንረዳለን፡፡

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በናይን አንድ ለእናቱ የነበረውንና የሞተውን ሰው ሬሣ አገኘ፡፡ ሰዎች ሁሉ ተስፋ ቆርጠው አፈር ሊጭኑበት እየተጓዙ ነው፡፡ እናቲቱም እንዲቀበር ወስናለች፡፡ እምቢ የምትለው ለማልቀስ እንጂ እንዳይቀበር አልነበረም፡፡ ከዚህ በኋላ መውለድ የማትችል መበለት ናት፡፡ ከእርሷ በኋላ የተገኘው ልጅ ከእርሷ በፊት ሲሄድ አይታ አዝናለች፡፡ ጌታ ግን በመንገድ አገኛቸው፡፡ አብሮ አላለቀሰም፡፡ የሞት መድኃኒትነቱን መግለጥ ፈለገ፡፡ ቃሬዛውን የተሸከሙትን ቁሙ አላቸው፡፡ እናቲቱንም አታልቅሺ አላት፡፡ ለሞተው ሰው በፍቅር ቃና፡- *«አንተ ጐበዝ እልሃለሁ ተነሣ»* አለው (ሉቃ. 7፥11-17)፡፡ የሞተው ቀና አለ፡፡ ለመጀመሪያ ጊዜ ሬሳ ሰማ፡፡ ልቅሶውን ሳይሰማ፡- *«አንተ ጐበዝ»* የሚለውን ድምፅ ሰማ፡፡ ሙትን በጎበዝ ስም መጥራት ያልተለመደ ነው፡፡ የሞተ ሰው ወዲያው ስሙ ይሻራል፣ ሬሳ ይባላል፡፡ ጌታ ግን በመቃብር አፋፍ ላይ፡- *«አንተ ጎበዝ እልሃለሁ ተነሣ»* አለው፡፡

ብዙ ወጣቶች ተስፋ በመቍረጥ ውስጣቸው ሞቷል፡፡ ሳይቀበሩ ጉዞ አቍመዋል፡፡ ቤተሰብ ያዝናል፡፡ አካባቢው ቃሬዛ አሰናድቶ ሊቀብራቸው ይፈልጋል፡፡ ጌታ ግን በእነርሱ ውስጥ ያየው ነገር ስላለ፡- *«አንተ ጐበዝ እልሃለሁ ተነሣ»* ይላቸዋል፡፡ እርሱ በዛሬው ሳውልነታችን ሳይሆን በነገው ጳውሎስነታችን የሚያየን ወዳጃችን ነው፡፡ እግዚአብሔር ባለቀ ነገር መጀመር የሚችል ጉልበታም፣ ከብሮ የሚያከብር ንጉሥ ነው፡፡

ሰዎችን ከተኙበት ነገር የመቀስቀሻ ዘዴዎች በዘመናት የተለያየ ቅርጽ አላቸው። ይህን በሦስት ዘመን ብናየው፡-

1- ባለፉት ዘመናት አንድን መንፈስ ደካማ ወጣት ለመቀስቀስ ደደብ፣ የማትረባ ... የሚለው ቃል ያነቃው ነበር።
2- በቅርብ ዘመናት እነ እገሌን አታይም የሚለው ማወዳደሪያ ቃል ያነቃዋል ተብሎ ይታሰብ ነበር።
3- አሁን ግን፡- ገና ነው፣ ትችላለህ፣ በርታ የሚለው ድምፅ ያነቃዋል ይባላል። ስለዚህ ጌታ ያለው የዚህን ዘመን ማንቂያ ነው። *«አንተ ጉበዝ እልሃለሁ ተነሣ»*

ሚካኤል አንጀሎ አናጢዎች የጣሉትን ድንጋይ እንሥቶ ሲቀጠቅጥ ጓደኛው ተመልክቶ ምን ይወጣዋል? ብለህ ነው የምትጠርበው ቢለው፡- «ውብ መልአክን አያለሁ» አለው። በብዙ ድካም ከቀረፀ በኋላ ያማረ መልአክ ቅርጽ ወጣ። ከመጥረብ በፊት ማየት ያስፈልጋል። ትልቁ ዋጋ ያለውም በማየት ውስጥ ነው። ያየ ሰው ድካሙን አይቆጥርም። ያየው ጋ እስኪደርስ ዕረፍት የለውም። ያየውን ለማየት ከሚደክመው ድካም፣ ያየውን ታግሦ የሚቀመጠው ይከብድበታል። በመንገድ ስንሄድ ከማይታይ ቅርብ መንገድ ይልቅ የሚታየን ሩቁ መንገድ አጭር ነው።

ዛሬ ብዙ ወጣቶች ኃይል አላቸው፤ ራእይ ግን የላቸውም። ኃይል ከአራዊትም ብዙዎቹ አላቸው። ራእይ ግን ስለሌላቸው በቀጣይ ዘመን አይታወሱም። የጋራ ስም እንጂ የተለየ የዝና ስም የላቸውም። ታሪክ በተጠና ቍጥር በዚያ ዘመን እነማን ነበሩ ለሚለው መልስ የሚሰጡ የዚያ ዘመን ባለ ራእዮች ናቸው። ብዙ ወጣቶች መጀመር ይፈራሉ። ያለቀ ነገር ይፈልጋሉ። ስለዚህ የድል ደስታን ስለማያገኙ ሕይወትን ይሰለቻሉ። ያለ ትግል ድልን ይመኛሉ፣ መንፈሳቸውን ቀዝቃዛ ያደርጉታል። በጅምሩ ፍጹም ነገርን በመፈለግ ራሳቸውን ከተፈጥሮ ግጭት ውስጥ ይከቱታል። ፍጹምነትን የሚፈልግ ከተፈጥሮ ጋር ይጋጫል፣ ከእግዚአብሔር ጋር ግን ይስማማል። ብዙ ወጣቶች ከትልቅ ቤተሰብ መወለድን ዳግመኛም ከጥበብ ጋር መወለድን ይመኛሉ። ለራእይ ግን የሚመቸው ከተስተካከለው የተዘባረቀው ነው። ቀዳማዊ ኃይለ ሥላሴ፡- *«ከትንሽ ወይም ከትልቅ መወለድ ሙያ አይደለም። ራስን ከትልቅ ሙያ መውለድ ግን እውነተኛ ሙያ ነው»* ብለዋል።

«ጕበዞቻችሁም ራእይ ያያሉ» የሚለው ቃል ማራኪ ነው። ለጕበዝ የሚያስፈልገው ኃይል ሳይሆን ራእይ ነው። ራእይ የሌለበት ጉብዝና ከንቱ ጉብዝና ነው። መኪና ኃይል አለው። ኃይሉን ጠቃሚ የሚያደርገው ግን መሪው ነው። ለትልቁ መኪና ፍጻሜውን የሚወስንለት መሪው እንጂ ኃይሉ አይደለም። ዛሬም ለትውልዳችን መልካም ግብ ከኃይል ይልቅ ራእይ አስፈላጊ ነው።

እናስተውል

- ራእይ በመቻላችን ላይ አይደገፍም። እንደውም በማንችለው ነገር ላይ የእግዚአብሔርን መቻል እናይበታለን።
- በጸጋ መስበክ፣ መዘመር ይቻላል። ራእይ ከሌለው ግን መስበክም የንግግር ችሎታ፣ መዘመርም የድምፅ ቅላፄ ብቻ ሆኖ ይቀራል።
- ምኞት ከሆነ ይጠፋል፣ ራእይ ከሆነ ይገፋል።
- ራእይ ምንም በማይታይበት ስፍራ ላይ የሚታየን ክቡር ነገር ነው።
- ሀብት ራእይን አይወልድም፣ ራእይ ግን ሀብትን ሊወልድ ይችላል።
- ራእይ የሌለበት ስኬት እርካታ የለውም።
- እግዚአብሔር ሕይወትን ሲሰጠን ለአጠቃቀሙ ደግሞ መጽሐፍ ቅዱስን ሰጥቶናል።
- እግዚአብሔር ለሰው ልጆች ከሚሰጠው ስጦታ አንዱ ራእይ ነው።
- ከመጥረብ በፊት ማየት ያስፈልጋል። ትልቁ ዋጋ ያለውም በማየት ውስጥ ነው።
- ታሪክ በተጠና ቍጥር በዚያ ዘመን እነማን ነበሩ ለሚለው መልስ የሚሰጡ የዚያ ዘመን ባለ ራእዮች ናቸው።

ምዕራፍ ሁለት

የራእይ አስፈላጊነት

በአንድ ትልቅ ፋብሪካ ውስጥ የፋብሪካው ዋነኛ ማሽን ተበላሽና ማንም ሊሠራው አልተቻለውም። በታላቅ ጭንቀት ውስጥ ሳሉ ማሽኑን ሊሠራ የሚችል አንድ ሰው አገኙ። ይህ ሰው እዚህ ግባ የማይባል በመሆኑ ሁሉም በትንግርት ያየዋል። ከዚያ ይልቅ ያንን ግዙፍ ማሽን ለመሥራት የያዘው መሣሪያ በእጁ የጨበጣት አንዲት መደሻ መሳይ ነገር ናት። እርሱም በፀጥታ ገብቶ ብልሽቱ የት እንደ ሆነ ትክ ብሎ ተመለከተ። በዚያች ብረትም አንዱን ስፍራ ሲመታው ማሽኑ ተነሣ። እነርሱም በጣም ተደነቁና ዋጋ ሲጠይቁት፦ «አንድ መቶ ዶላር ክፈሉኝ» አለ። እነርሱም፦ «የመታኸው አንድ ጊዜ ነው፣ እንዴት መቶ ዶላር ትጠይቃለህ?» አሉት። እርሱም፦ «ለመታሁበት ዐሥር ዶላር፣ ላየሁበት ዘጠና ዶላር ያስከፍላል» አላቸው። እነርሱም የተመኑት ለመታበት ብቻ ነበርና ላየበት ዘጠና ዶላር ጨምረው ባጠቃላይ የጠየቀውን ከፈሉት።

ትልቅ ዋጋ ያለው መምታት ላይ አይደለም። የመምታት ዋጋው ዐሥር ዶላር ነው። በትክክል ማየት ግን ዋጋው ከፍ ያለ ነው። ካላየን መምታት ብቻውን ትክክል አይሆንም። አይቶን አለመምታትም የቆመውን ነገር እንዲቀጥል አያደርገውም። ሳያዩ መምታት የተበላሸውን አይሠራም፣ ከዚያ ሁሉ በላይ ደህናውን ያበላሻል። ያየነውን መምታት ግን ብልሽቱን ይጠግናል። ትልቅ ዋጋ የእጅ ሳይሆን የዓይን ነው። እጅ በራሱ ልክ አይሆንም፣ እጅ የልክ ጉዳይ አስፈጻሚ ነው። የልክነት ሚዛን ማየት ነው። የሚወቀስም የሚሸለምም ዕይታ ነው። እጅን ልክ የሚያደርገው ማየት ነው። ሳናይ መምታት ደህናውን ማበላሸት ብቻ ሳይሆን የገዛ እጃችንንም መምታት ነው። በሕይወት ውስጥም ትልቅ ዋጋ ማየት ወይም ራእይ ነው።

ባለ ራእይ ሰው ሁሉ የሚያየውን የሚያይ አይደለም። የተሰወረውን፣ ማሽኑን ያቆመውን ችግር የሚያይ ነው። የባለ ራእይ እይታ እጥፍ ዕይታ ነው። ራእይ በእውቀት ያሳድገናል። በቀረብን ቍጥር እርግጠኝነቱ ይደግፈናል። የሥዕሉ ሙሉነት ይማርከናል። ከታየን ስፍራ ላይ ቆሞ መርገጥ በራእይ ውስጥ መጨናገፍን ይወልዳል። መራመድ ግን ሁሉን ያሳያል። የራእይ ተጨባጭነቱ ርምጃው ነው። በሕይወት ውስጥ ሰዎች ያሰቡልን፣ ለራሳችን

ያሰብነው ነገር አለ። የሚሻለው ግን እግዚአብሔር ያሰበልን ነው። እርሱም ራእይ ነው። ራእይ ላለው ሰው ዕቅዱ፣ ሙከራው ባዶ ደመና አይደለም። የራእይም ኃይሉ ታሪክና እሴት ሳይሆን እግዚአብሔር ነው። ራእይ ከትላንት ጋር ሰንሰለት ሳይኖረው ይችላል። ትላንት ያልተሞከረ ነገር በራእይ ዛሬ ሊወለድ ይችላል። የራእይ ድጋፉ ትውፊት አይደለም። የራእይ ድጋፉ መንፈሳዊ ቅንዓት ብቻ ነው። በታሪክ ፍቅር የተጠመደ ለዛሬ ዋጋ የማይሰጥ ሰው ባለ ራእይ መሆን አይችልም። የሠራኹት ሥራ በቂ ነው ብሎ በትንንሽ ድሎች የረካ ሰው ባለ ራእይ መሆን አይችልም። ወደ ዓላማ መግባትም አይችልም። ብዙ የሚያሠራን ነገር አለመርካት ነው። ራእይ ትላንት የተበላሸውን ይጠግናል፣ የዛሬ መዘግየት የነገ ዕዳ መሆኑን በማሰብ ሥራውን በጊዜ ይፈጽማል። ራእይ በነጻ እንቀበለዋለን፣ በዋጋ እንፈጽመዋለን። ራእይ ማንም ያበላሸው፣ ያበላሸውን ሰው ሰብእና ለማውገዝ አይሽቀዳደምም። መጠገን ላይ ኃይሉን ያውላል።

ሥጋዊ ዓይን ለእግራችን እንጂ ለራእያችን ምንም የሚያደርገው አስተዋጽኦ የለም። በዓይናቸው አንድ ጊዜ አይተው የሚያልፉ፣ ልብ የማያደርጉት እያዩ የማያዩ ናቸው። ደግመው የሚያዩ ነገር ግን አይተው የሚቀመጡ በሽታውን ገልጸ መድኃኒት እንደማያዝ ሐኪም ናቸው። ባለ ራእይ ግን ያየውን ክፍተት ለመሙላት የሚንቀሳቀስ ነው። የሕይወት ምሥጢር የተቀበረው ከላይ ይልቅ በጥልቀት ነው። የባሕር ዓሦችን በማየት መርከብ የመሥራት ቅንዓት፣ የሰማይ አእዋፋትን በማየት አውሮፕላን የመሥራት ምኞት በሰው ልብ ውስጥ ተቀብሯል። ሰው የመሆን ክብር ለሰውጥ መነሣት ነው። እንስሳት በሰው ላይ እየደረሰ ያለው ችግር ሊያገኛቸው ይችላል፣ እንስሳ መሆናቸው ግን ተጠቂ እንጂ መፍትሔ ፈላጊ አለመሆናቸው ነው። ሰው ግን መፍትሔ በመፈለግ ዋጋውን መግለጥ ያስፈልገዋል። የባሕር ዓሦች፣ የሰማይ አእዋፋት የጫሩት ቅንዓት በሰው ልብ ራእይን አረገዘ። ይህ ራእይ ተወለደ። ያለ ራእይ የተገኙ መልካም ስልጣኔዎች፣ ጠቃሚነታቸውን የቀጠሉ ግኝቶች በፍጹም የሉም።

ራእይ የሚገፋ ኃይል ነው። ከውጭ ወደ ውስጥ ሳይሆን ከውስጥ ወደ ውጭ የሚገፋ፣ ለመገለጽ አካል ለመንሣት የሚቸኵል ነው። ሰዎች ራእያችሁ ምንድነው? ቢባሉ የሚጠቅሱት ራእይ ያልሆነውን ነገር ነው። መማር፣ ሀብት ማከማቸት፣ ትዳር መያዝ ...። ይህ ፍላጎት ሁሉም የሚጋሩት ነው። ራእይ ግን ከዚህ የተሻለ ዕይታ ነው። አስፈላጊ ነገሮች ሁሉ ራእይ አይደሉም። እግዚአብሔር አምላክ የእስራኤል ልጆች በግብፅ ሳሉ የኤርትራን ባሕር

አልከፈለላቸውም:: ባሕሩን ሲረግጡ ግን ከፍሎታል:: ስንረግጠው እንጂ ስናስበው የሚከፈል ባሕር የለም::

በኑሮ ውስጥ አራት ዓይነት ሰዎች አሉ:-

- የመጀመሪያዎቹ <u>ስሜታውያን</u> ናቸው:: እነዚህ በሆነው ነገር እየተገለበጡ የሚኖሩ፣ እንደ አየሩ ጠባይ የሚቀያየሩ፣ ላየለው ደጋፊ የሚሆኑ፣ የገዳይ አወዳሽ ናቸው::
- ሁለተኛዎቹ:- <u>ገንዘብ አሳዳጆች</u> ናቸው:: እነዚህ ሰዎች ከወንድም ፍቅር የገንዘብን ፍቅር የሚያስበልጡ፣ የትም ፍጭው ዱቄቱን አምጪው እንደሚባለው ነፍሳቸውን ጭምር አርክሰው ሀብት የሚያከማቹ፣ ገንዘብን ሰብስበው በአጥር ተወስነው ለመኖር የሚያስቡ ናቸው::
- ሦስተኛዎቹ:- <u>እውቀትን ሰብስበው ለመኩፈስ የሚያስቡ</u> ናቸው:: ተምረው ጠቃሚ ሳይሆን ተጠቃሚ ለመሆን፣ በመማራቸው የንቀትንና የስድብን መብት የሚያገኙ የሚመስላቸው፣ የሕይወት ሁሉም ነገር ትምህርት መስሏቸው የግንኙነት ድህነት ያለባቸው ሰዎች ናቸው::
- አራተኛዎቹ ግን ለዚህች ዓለም የሚያስፈልጉ <u>ባለ ራእዮች</u> ናቸው:: እነዚህ ለዓለምም የሚያበሩ ናቸው:: የተፈጠርነው አብሪ ከዋክብት እንድንሆን ነው::

<u>ተጽእኖ ነን</u>

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በተራራው ስብከቱ:- *«እናንተ የምድር ጨው ናችሁ፤ ጨው አልጫ ቢሆን ግን በምን ይጣፍጣል? ወደ ውጭ ተጥሎ በሰው ከመረገጥ በቀር ወደ ፊት ለምንም አይጠቅምም:: እናንተ የዓለም ብርሃን ናችሁ:: በተራራ ላይ ያለች ከተማ ልትሰወር አይቻላትም:: መብራትም አብርተው በዕንቅብ በታች አይደለም እንጂ በመቅረዙ ላይ ያኖሩታል በቤት ላሉት ሁሉም ያበራል:: መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ እንዲሁ በሰው ፊት ይብራ»* (ማቴ. 5፥13-16)::

እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥረው ያቀደለት ልከኛ አኗኗር፣ የሕይወት ከፍታ መለኪያ በተራራው ስብከት ውስጥ ተገልጧል:: እግዚአብሔር ሰውን ሲፈጥረው ያሰበለት መልካም አኗኗር በሰው በደል ምክንያት ቢፈርስም ጌታችን ያንን አኗኗር በመኖርና በመስበክ እንድንከተለው ትእዛዝና አርአያነት ትቶልናል:: የተራራው ስብከት በተግባር ላይ ቢውል በዓለም ላይ ያለው ችግርና ስጋት እንዲሁም ውጥንቅጥ በተስተካከለ ነበር:: የሰው ልጆች ለተራራው ትምህርት ራሳቸውን ቢያስገዙ ምድር ገነት በሆነች ነበር:: የተራራው ስብከት በከፍታ ላይ የተቀመጠ ጉጉት ሳይሆን ዝቅ ያለውን አኗኗራችንን ከፍ የሚያደርግ፣ በመንፈስ ቅዱስ ኃይል የምንኖረው፣ ከፍተኛ የሥነ ምግባር መመሪያ ነው:: በተራራው ስብከት ውስጥ ለምንኖርበት አካባቢና ዓለም ተጽእኖ እንደ ሆንን ተገልጧል:: ያንን ተጽእኖ የምናሟላው በራእይ ነው:: ከላይ በተጠቀሰው ጥቅስ ክርስቲያኖች ጨውና ብርሃን መሆን እንዳለብን ተገልጧል:: ጨውና ብርሃን ሁለቱም ተጽእኖ የሚያመጡ ናቸው:: ጨው በአልጫው ላይ የጣዕም ተጽእኖ፣ ብርሃን በጨለማው ላይ የወገግታ ተጽእኖ ያመጣሉ:: እንዲሁም ክርስቲያን በሚኖርበት ስፍራ ሁሉ የመልካም ነገር ተጽእኖ ነው:: ስፍራ የያዘ ነገር ሁሉ በግድ ተጽእኖ ማምጣቱ አይቀርም:: እንኳን እኛ ግዑዝ ነገር እንኳ ተጽእኖ አለው:: በጠረጴዛ ላይ ያለው አበባ የውበት ተጽእኖ ያመጣል:: እኛም ከአበባው በተሻለ ወይ የመልካም ነገር ወይ የክፉ ነገር ተጽእኖዎች ነን:: ከተጽእኖ ውጭ የሆነ ሰው ስለ ሌለ የመልካም ነገር ተጽእኖዎች ሆነን እንድናልፍ የምድር ጨው ናችሁ፣ የዓለም ብርሃን ናችሁ ተብለናል::

እኛ የምድር ጨው ከሆንን ምድሩ አልጫ ነው ማለት ነው:: እኛ የዓለም ብርሃን ከሆንንም ዓለሙ ጨለማ ነው ማለት ነው:: *«እናንተ የምድር ጨው ናችሁ»* አለ:: ጨው ከንጉሥ ቤት እስከ ድሃዋ ቤት ተፈላጊና የሚገኝ ነው:: ርካሽ ቢሆንም የማይጠቅም ግን አይደለም:: በትንሽነቱ ብዙውን የመለወጥ አቅም አለው:: ክርስቲያንም በሁሉም ቦታ ይፈለጋል:: ብቻ ጨው ይሁን እንጂ የቤተ መንግሥት በር ለእርሱ ክፍት ነው:: ለመፍትሔም የሚፈለግ ነው:: ለንጉሡም ለድሃዋም የሚናገረው ሰማያዊ መልእክት አለው:: ጨውነቱን ሲጠብቅ የተከበረና የተፈለገ ይሆናል:: ክርስቲያን ራሱን ዝቅ አድርጎ በነጻ የሚያገለግል ቢሆንም የተናቀ ግን አይደለም:: የክርስቲያኖች ቁጥር አነስተኛ ቢሆንም ብዙውን መለወጥ ይችላሉ:: ጌታ ይህን ዓለም ለማዳን የላከው አሥራ ሁለት ሐዋርያትን ነው:: ያልተማሩትን ወደ ግሪክ ጠቢባን፣ ደካማ ሰዎችን ወደ ሮም ኃያላን ሲልክ መንግሥቱ ይሰደባል ብሎ አልሰጋም:: ወንጌል የሰው ጥበብ ሳትሆን የእግዚአብሔር ኃይል ናትና (ሮሜ. 1፥16):: ታላቁ ገበሬ

እግዚአብሔር ይህን ዓለም በዐሥራ ሁለት ጥማድ አረሰው የሚባለው ለዚህ ነው::

ጨው ሦስት ዋና ዋና ጥቅሞች አሉት:- ጣዕምነት፣ ንብረትነትና መድኃኒትነት:: የመጀመሪያው የጨው ጥቅም ጣዕምነት ነው:: እስከ አሁን ድረስ ያልተቋረጠው ተግባሩ ጣዕም መስጠት ነው:: በምግብ ውስጥ ከፍ ያለ ዋጋ ያለው ጨው አይደለም:: ከፍ ያለ ዋጋ ያላቸው ሥጋው፣ ቅቤው፣ ቅመማ ቅመሞች ናቸው:: ጨው ግን ጣዕማቸውን እንዲያወጡ ይረዳል:: አንድ ምግብ ጨው ሲኖረውና ጨው ሳይኖረው ልዩነት አለው:: ስለዚህ ጨው ልዩነት ያመጣል:: በሁለተኛ ደረጃ ጨው እንደ ገንዘብ ሆኖ በቀደሙት ዘመናት ልውውጥ ይደረግበት ነበር:: ስለዚህ ሀብትን ሰብስቦ የሚገልጥ አጭር መግለጫ (ገንዘብ) ነው ማለት ነው::

ምድሩ አልጫ ነው፣ በራሱ ምንም ጣዕም የለውም:: ሁሉም ሰው እርካታ ያጣበትና የሚያዝንበት ዓለም ነው:: ባለጠጎች፣ ምሑራንና ባለሥልጣናት ውድ ነገር ቢይዙም ጨው ግን የላቸውምና ደስ አይላቸውም:: የምንኖርበት ዓለም እዚህ ጋ ደርሻለሁ ይበቃኛል የሚያሰኝ ምድር አይደለም:: በምድር ላይ ለሚኖርና የክርስቲያን ምስክርነት ላልደረሰው ሰው ሕይወት ግብና ትርጉም የሌላት የቀን ሥራ ወይም አድካሚ ናት:: ክርስቲያን ግን ጨው የሆነውን ቃሉንና ፍቅሩን ይዞ ወደ እነዚህ ሀዘንተኞች ሲሄድ ሰዎቹ ከጎደላቸው ነገር ያላቸውን ማየትና ኑሮአቸውን በጣዕም መምራት ይጀምራሉ:: የተሰወረ ፍቅራቸውንና ቸርነታቸውን በማውጣት ከሰዎች ጋር ያላቸውን ግንኙነት ማደስ ይጀምራሉ:: ይህን ለማድረግ ግን ክርስቲያን ይጠበቃል:: ጨው ልዩነት ነውና እኛን ከማግኘታቸው በፊትና እኛን ሲያገኙ ያለው ሕይወት መንገዋለል አለበት:: በእውነት የክርስቶስን ፍቅር ይዘን ስንገባ የሚከሰተው ይህ ነው:: ምን ዋጋ አለው? መድፉ በእጃችን፣ ጠበንጃው በእጃችን ቢሆንም አልተኮስነውም:: ጣዕም ያጡ ቤተሰቦች፣ ድርጅቶችና ኅብረቶች እውነተኛ ክርስቲያን ሲመጣ የሚናፈቁ ቦታዎች ይሆናሉ::

ጨው ከጣዕምነት ሌላ ለመድኃኒትነት ያገለግላል:: በቍስል ላይ ጨው ይነሰነሳል፣ እንጀራ እንዳይሻግት፣ ሥጋው ጣዕሙንና መዓዛውን ይዞ እንዲቆይ በጨው ይታሻል:: በርበሬ ከዓመት በላይ የሚቀመጠው ጨው ብክለትን የመከላከል ባሕርይ ስላለው ነው:: ዓለሙ ሁሉም ነገር በቶሎ የሚበላሽበት ዓለም ነው:: ስለሚወልዷቸው የልጆች ቍጥር የሚከራከሩ እጮኛማቾች በቶሎ ተጣልተው ስጦታቸውን የሚያቃጥሉበት ዓለም ነው:: የገዙ

እንዳልገዙ፣ ያጌጡ እንዳላጌጡ የሚሆኑበት፣ ውበት ሲረግፍ ቅሪት የሌለበት ዓለም ነው:: ሁሉም ነገር ጣዕምና መዓዛውን እንደ ጠበቀ ለመቆየት የሕይወት ጨው ያስፈልጋል:: ክርስቲያን ለዚህ መልስ አለው:: ስለዚህ የጨውነቱን ድርሻ መወጣት አለበት::

ጨው አሁንም ለማዳበሪያነት ያገለግላል:: ምድር ጥሩ ፍሬ እንድትሰጥ፣ ተፈጥሮዋን ያባከነች መሬትን ለማገዝ ጨው ማዳበሪያ ሆኖ ያገለግላል:: ክርስቲያን ካለው አገልግሎት አንዱ ማበረታታት ነው:: ብዙዎች የሚያበረታታቸው ይፈልጋሉ:: ጨው ሆነን ልንደግፋቸው ይገባል:: ማንም ይሥራው መልካም ነገር ከሆነ እንደ ራሳችን ሥራ ቆጥረን ልናበረታታ ይገባል:: ሰዎች የሚጠበቅባቸውን እንዲሰጡና ላሉበት ቦታ ሙሉ እንዲሆኑ ክርስቲያኖች ማገዝ አለባቸው::

ጨው፣ ጨው የሚሆነው ራሱን በማሟሟት መሆኑን ማሰብ አለብን:: በምግብ ውስጥ ጨው እዚህ ጋ ነው ያለው እስከማይባል ራሱን በማጥፋት ጣዕም ይሰጣል:: እኛም ሌሎችን ለመጥቀም ለእኔነታችን መሞት፣ ክብራችንንና ጥቅማችንን መርሳት ያስፈልገናል:: አትንኩኝ ባይነትና ኩራት እያለ ጨው መሆን አይቻልም:: ጌታ በመቀጠል:- *«ጨው አልጫ ቢሆን ግን በምን ይጣፍጣል? ወደ ውጭ ተጥሎ በሰው ከመረገጥ በቀር ወደ ፊት ለምንም አይጠቅምም»* ብሏል (ማቴ. 5፥13)::

ጨው ዋነኛ አገልግሎቱ ጣዕም መስጠት ነው:: ጨው ራሱ ጣዕም አልባ ከሆነ ለምን ተግባር ይውላል? ተጠርቦ ለቤት መሥሪያ ጡብ አይሆንም ወይም ለመሬት ፍግ አይሆንም:: የጨው ዋጋው ጣዕሙ ነው:: ክርስቲያንም ክርስቲያናዊ ጣዕሙን ሲጠብቅ ብቻ ይፈለጋል:: አሊያ በሰውም በእግዚአብሔርም የተጣለ ይሆናል:: ስለዚህ የክርስቲያን ክብሩ እንደ ቃሉ መኖር ነው:: ከማንም ሰው የሚጠበቅ ነገር አለ:: ከፖለቲከኛ የሚጠበቅ፣ ከወታደር የሚጠበቅ፣ ከክርስቲያንም የሚጠበቅ ነገር አለ:: ክርስቲያኑ ያለ ቦታው ከተገኘ ጕሽ አይባልም፣ በተቃራኒው ይናቃል:: ክርስትናችንን እኛ ካላከበርነው ማንም አያከብረውም::

ጌታችን በመቀጠል:- *«እናንተ የዓለም ብርሃን ናችሁ»* (ማቴ. 5፥14) አለ:: የምንኖርበት ዓላማ ለብርሃንነት ነው:: በዘልማድ እንድንኖር በመጨረሻም «ተወለደ ሞተ» ተብሎ የሚነገርልን ባዶ ሰው ሆነን እንድናልፍ የጌታችን ፈቃድ አይደለም:: ጌታ:- *«እናንተ የዓለም ብርሃን ናችሁ»* ብሎናል:: እኛ የሆነውን አላወቅንም፣ ጌታ ግን ብርሃን ናችሁ ብሎናል:: የዓለም ብርሃን ናችሁ ሲለን ፀሐይን

ተከታችሁ ታበራላችሁ ማለቱ አይደለም:: በሰዎች ቤትና አእምሮ ላይ የሕይወት ብርሃን የሆነውን ክርስቶስን ትገልጣላችሁ ሲለን ነው::

ዓለሙ የራሱ የሆነ ብርሃን የሌለው ጨለማ ነው:: ከሌላ ዓለም የሚመጡ ፀሐይ፣ ጨረቃና ከዋክብት ያበሩለታል:: እንዲሁም በሰማያዊ ብርሃን የኑሮ ጨለማ ይገፈፋል:: ክርስቲያኖችም ብርሃን ለብሰን የምናበራ ልንሆን ይገባናል:: ቀድሞ ጥንት ሲፈጠር ምድር በጨለማ ተውጣ ነበር:: እግዚአብሔር ሥራውን የጀመረው *«ብርሃን ይሁን»* በማለት ነው (ዘፍ. 1፥3):: አዳም በኃጢአት በወደቀ ጊዜ ደግሞ የኃጢአትና የድንቁርና ጨለማ በምድር ላይ ወደቀ:: ኢየሱስ ክርስቶስ የሕይወት ብርሃን ሆኖ በመምጣቱ መንፈሳዊው ጨለማ ተገፈፈ:: እኛንም የዓለም ብርሃን አድርጎ ሾመን::

አዎ ዓለሙ ጨለማ ነው:: ጨለማ ራስንና አካባቢውን አያሳይም:: በጨለማ ያለ የት እንዳለ በትክክል አይገነዘብም:: ቢጓዝም ሳይደርስ የደረሰ፣ ደርሶም ብዙ የቀረው ይመስለዋል:: ጨለማ የኋላውንና የፊቱንም አያሳይም:: በጨለማ መጋጨት ይከሰታል:: መተማመንም የለበትም:: ይህ ዓለም ያለ ክርስቶስ በድንቁርና የተዋጠ ዓለም ነው:: በዓለም ሥርዓት የተያዘ ራሱን፣ ያለውን፣ የጎደለውን ደግሞም የሚሠራውን አያውቅም:: አጠገቡ ያለው ጎስቋላ ወገኑ አይታየውም:: የመጣበትን እየረሳ የሚሄድበት ይጠፋዋል:: ኑሮውም የውድድርና የፉክክር ነው:: ማንንም አያምንም:: ይህ ሁሉ ዓለም የወረሳት ጨለማ ነው:: በዚህ ላይ እኛ የዓለም ብርሃን ሆነን ተሹመናል:: ትንሽ ብርሃን ጥልቁን ጨለማ ያሸንፈዋል:: ትንሽ እንኳ መንቀሳቀስ ስንጀምር የዓለም መልክ መለወጥ ይጀምራል::

በመቀጠልም ጌታችን፡- *«በተራራ ላይ ያለች ከተማ ልትሰወር አይቻላትም:: መብራትንም አብርተው ከዕንቅብ በታች አይደለም እንጂ በመቅረዙ ላይ ያኖሩታል በቤት ላሉት ሁሉም ያበራል»* (ማቴ. 5፥14-15) ብሏል:: በገጠሩ በምሽት ሰዓት ተራራ ላይ ያሉ አገሮች መብራታቸውን ሲያበሩ በሩቅ ይታያሉ:: በከፍታቸውና በብርሃናቸው አገር ከአገር ይታያሉ:: ያ እገሌ የሚባለው አገር ነው ይባላል:: እንዲሁም በከተማ ውስጥ ግዙፍ ፎቅ ላይ በምሽቱ ሰዓት መብራት ያልጠፋበት ቢሮ ለሁሉም ይታያል:: የሚሠራ ሰው እንዳለም ይታወቃል:: ክርስቲያኖችም በከፍታ ላይ እንደ ተመሠረቱ ከተሞች በሩቅ ይታያሉ:: ሌሎችን ባያዩ እንኳ እነርሱ ይታያሉ:: በጎ ሲሠሩ ዓለሙ ዝም ይላል፣ ክፉ ሲሠሩ ግን ይንጫጫል:: አንድ ክርስቲያን መሆን ያለበትን

ክርስቲያን ያልሆኑት እንኳ ያውቁታል:: አዎ ክርስቲያን ከሆንን ቀን እንሥቶ በዕይታ ውስጥ ነን:: የሚሠሩ ሰዎች በጨለማው ዓለም ላይ ይታወቃሉ::

መብራት ከፍ ያለውን ቦታ ካልያዘ ሊያበራ አይችልም:: እንዲሁም ክርስቲያን ቦታውንና ድርሻውን ማወቅ አለበት:: በመሰወር ሳይሆን በመገለጥ ማገልገል አለበት:: ዓለሙ መሪ ይፈልጋል:: ስለዚህ ክርስቲያን ወደ በጎ ሁሉ አዝማች ሊሆን ይገባዋል:: ጌታችን ክፍሉን ሲቋጭ፡- *«መልካሙን ሥራችሁን አይተው በሰማያት ያለውን አባታችሁን እንዲያከብሩ ብርሃናችሁ እንዲሁ በሰው ፊት ይብራ»* (ማቴ. 5፥16) በማለት ነው:: ከማንኛውም ሥራ በስተጀርባ ሠሪና አሠሪ ቆመዋል:: በጎ ሥራም ክርስቲያኑ ሲሠራው ከእርሱ ጀርባ አሠሪው ክርስቶስ እንደ ቆመ ይታወቃል:: በጎ ስንሠራ ሰዎች እኛን ከማድነቅ ይልቅ፡- «ለመሆኑ የሚያምነው ምንድነው?» ይላሉ:: በራስ በጎ መሆን እንደማይቻል ያውቁታል:: አሠሪው ክርስቶስ መሆኑን ሲያውቁ ክብር ይሰጡታል:: መልካም ያልሆነ አምላክ መልካም ሊያደርግ አይችልም:: መልካምነታችን የክርስቶስን መልካምነት የሚናገር ሕያው ምስክር ነው::

የምንመሰክረው በቃላችን ብቻ አይደለም:: በተለወጠ ሕይወታችንና ልዩነት በማያደርገው ፍቅራችን ነው:: የቃል ምስክርነት የዝምታ ጊዜ አለው፣ የሕይወት ምስክርነት ግን አያቋርጥም:: የቃል ምስክርነታችን የሚከብዳቸው ሰዎች ሊኖሩ ቢችሉ እንኳ የሕይወት ምስክርነታችን ግን ሁሉም ሰው ይረዳዋል:: ቃላችንን ቢቃወሙ ሕይወታችንን ግን መቃወም አይችሉም:: ይህ መልካምነት ተሸፍኖ የሚቀር አይደለም:: አንድ ቀን በመብራት የሚፈለግ ነው:: ታማኞች የሚፈለጉበት ጊዜ አለ:: ኢየሱስ ክርስቶ ወደ ዓለም የላከው ቃል ብቻ ሳይሆን ሕይወትም ነው:: ክርስቲያንም ተንቀሳቃሽ መጽሐፍ ቅዱስ ነው::

አዎ ጨውና ብርሃን ልዩነት የሚያመጡ ተጽእኖዎች ናቸው:: ክርስቲያንም ልዩነት የሚያመጣ የመልካም ነገር ተጽእኖ ነው:: ሐዋርያው ጳውሎስ፡- *«ቀኖቹ ክፉዎች ናቸውና ዘመኑን ዋጁ»* ብሏል (ኤፌ. 5፥16):: ዘመንን መዋጀት በዘመን ላይ ተጽእኖ ማምጣት ነው:: ያውም በክፉ ዘመን ክርስቲያን ተጽእኖ መሆን አለበት:: ዘመኑ በክርስቲያኑ ላይ ሳይሆን ክርስቲያን በዘመኑ ላይ ተጽእኖ ሊያመጣ ይገባዋል::

የራእይ አስፈላጊነት

ራእይ አቅጣጫ ጠቋሚ መሣሪያ ነው:: ምን ያህል እንደ ተጓዝንና ምን ያህል እንደ ቀረን የምናውቀው በራእይ አማካይነት ነው:: ራእይ ከሌለን መሐል ባሕር ላይ እንደ ተጣለ ከየት ተነሥተን ወዴት እንደምንሄድ አናውቅም:: ራእይ የሚያስፈልገው የትምህርት ደረጃቸው ለላቀ፣ ምግባረ ሠናይ ድርጅቶችን ለሚመሩ፣ ለመንግሥት ባለ ሥልጣናት አይደለም:: ራእይ ለሕዝብ ሁሉ የሚያስፈልግ ነው:: የእግዚአብሔር ቃል:- *«ራእይ ባይኖር ሕዝብ መረን ይሆናል»* (ምሳ. 29፥18) ይላል:: ስለዚህ ራእይ ለሕዝብ ሁሉ ያስፈልጋል ማለት ነው:: የሰው ልጅ ሲፈጠር ለመሪነት ተፈጥሯል:: እንስሳትን ሲገዛ እርሱን የሚመስሉትን ሰዎች ግን ይመራል:: መሪነት በእያንዳንዳችን ውስጥ የተቀመጠ ጸጋ ነው:: ራሳችንን፣ ቤተሰባችንን፣ አካባቢያችንን፣ ማኅበራችንን፣ ቤተ ክርስቲያናችንን፣ አገራችንን ልንመራ እንችላለን:: መሪ ለመሆን የሚያስፈልገው ነገር ቀድሞ ማየት ነው:: እርሱም ራእይ ነው::

ራእይ ከሌለ ሕዝብ መረን ይሆናል:: መረን ማለት ስድ የተለቀቀ፣ በአነጋገሩ በአካሄዱ የሳተ፣ ለመንገዱ ግብ ለሥራው እውነት የሌለው ማለት ነው:: ዛሬ እየተከሰተ ያለው እንዲህ ያለ ትውልድ ነውና የችግሩ ምንጭ ራእይ ማጣት መሆኑን እንገነዘባለን:: ራእይ የሌለው ሕዝብ በጥፋት ይረካል:: ማክበርም መከበርም አይፈልግም:: ሁሉንም ሰው የሚፈልገው ለጥቅሙ መሟላት ነው:: ሕዝብ በተፈቀደው የሕይወትና የሥነ ምግባር መስመር እንዲፈስስ ራእይ ያስፈልጋል:: ወዴት እንደሚሄድ የማያውቅ ሕዝብ እጅግ ምስኪን ነው::

ሁላችንም ብንሆን በጣም የምንፈራቸው፣ ከመንግሥት በላይም የምንፈራቸው ሰዎች አሉ:: እነርሱም:- ዓላማ የሌላቸው ሰዎችን ነው:: ዓላማ የሌለው ሰው ለራሱም ሆነ ለሌላው ስለማያስብ ያስፈራል:: ዓላማ የሌለው ሰው ለራሱ የሚያሳስበው መሞቱ ሳይሆን ብቻውን መሞቱ ነው:: ስለዚህ ዓላማ የሌለው ሰው ለሁሉም ስጋት ነው:: እኛም ዓላማ የለሽ ስንሆን እንዲህ ነው የምናስፈራው:: መኖር ስላለብን የምንኖር ሳይሆን ለምን እንደምንኖር የምናውቅ ልንሆን ይገባል:: ከእንስሳት የምንለይበት አንዱ ክብራችን ራእይ ነው:: የምንኖረው ለመብላት፣ ለመጠጣት፣ ለመውለድ፣ ለማግኘት ብቻ ከሆነ እንስሳትም ለዚህ ይኖራሉ:: እንስሳት ይበላሉ፣ ይጠጣሉ፣ ይዋለዳሉ፣ ለመብላትም ይሠራሉ:: በሬ ቀኑን ሙሉ ያርሳል፣ ውሻም ሌሊቱን ተግቶ ይጠብቃል:: ከዚህ ላለፈ ነገር ካልኖርን እንደ ሰው ተከስተን እንደ ሰው ያልኖርን

መሆናችንን ማወቅ ያስፈልጋል:: በመልክና በቁርጹ ብቻ ሰው መምሰል ለራስም ለሌላውም አድካሚ መሆን ነው::

የሕይወት ጥያቄዎች ተብለው የሚጠሩት:-

1. ማን ፈጠረኝ?
2. ለምን እኖራለሁ?
3. ወዴት እሄዳለሁ? የሚሉት ናቸው::

እነዚህ ጥያቄዎች ከውጭ ሳይሆን ከውስጣችን የምንጠየቃቸው ጥያቄዎች ናቸው:: እነዚህን ጥያቄዎች ተደልለን ማለፍ አይቻልም:: ከጥያቄዎቹ ሁለተኛው:- «ለምን እኖራለሁ?» የሚል ነው:: ይህንን ጥያቄ አዳፍኖ ማለፍ፣ ራስን በመደለልም መሸሽ አይቻልም:: ለዚህ ጥያቄ መመለስ ስላልቻሉ ብዙዎች ለሕይወታቸው ትርጉም አጥተውለት ከዚህ ዓለም አልፈዋል:: ይህንን ጥያቄ መንግሥታትና ፈላስፎች ሊመልሱት አይችሉም:: እነርሱም የሚመልስላቸው ይፈልጋሉ:: ደክመው ደክመው እፎይ የማያስኛቸው ነገር ቢኖር «ለምን እንደሚኖሩ» መልሱን ስለማያውቁት ነው:: ይህንን የሕይወት ጥያቄ የሚመልስ ማነው? ስንል የሕይወት ጌታ እግዚአብሔር ብቻ ነው::

ነቢዩ ኤርምያስ:- *«ሰው በታናሽነቱ ቀንበር ቢሸከም መልካም ነው:: እርሱ አሸክሞታልና ዝም ብሎ ለብቻው ይቀመጥ»* (ሰቆ. ኤር. 3፥27-28) ብሏል:: ቀንበር አንገትን ጎንበስ የሚያደርግ፣ የሚከብድ ኃላፊነት ነው:: ይህንን ቀንበር በልጅነት መሸከም መልካም ነው:: በልጅነት ብዙ ኃላፊነት የተጫናቸው ያሸከማቸው እግዚአብሔር ነው:: ከራሳቸው ባሻገር ለተቸገረው ቤተሰብና ለኑሮአቸው ስለሚያስቡ ርኩሰትን መፈጸም አይታያቸውም:: እግዚአብሔር እንዳይጠፉበት በጥበቡ ያደረገው ነገር ነው:: ቀንበር የሌለበት ሰው ሁሉን ልይ፣ ሁሉን ልጨብጥ የሚል፣ አጥር እንደ ሌለው ቤት ሁሉ የሚያልፍበት፣ የእሳትን ውበቱን እንጂ ማቃጠሉን የማያስተውል፣ በኪሣራ ብቻ የሚማር ነው:: ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የኃጢአትና የልማድ ቀንበር የተጫናቸውን ሕዝቦች በታላቅ ድምፅ ሲጠራ ቀንበርን አወርዳለሁ ካለ በኋላ:- *«ቀንበሬን በላያችሁ ተሸከሙ ከእኔም ተማሩ፥ እኔ የዋህ በልቤም ትሑት ነኝና፥ ለነፍሳችሁም ዕረፍት ታገኛላችሁ፤ ቀንበሬ ልዝብ ሸክሜም ቀሊል ነውና»* ብሏል (ማቴ. 11፥29-30):: ሰው ከቀንበር ነጻ መሆን የለበትም:: ጌታ ቀንበርን አውርዶ ቀንበር ይሰጣል:: የእርሱ ቀንበር ግን የማያቆስል ልዝብ፣ የማይጥል ቀላል ነው:: የእርሱ ቀንበር

ሕይወት ስለሆነ የመተንፈስን ያህል ቀላል ነው። ያ ቀንበር ሰዎችን በፍቅር ዓይን መመልከትና መርዳት ነው።

መኖር የምንጀምረው የመኖር ምሥጢር ከገባን ጊዜ አንሥቶ ነው። ብዙ የሚያሳፍሩ፣ ለሌሎች ስጋት የሆንባቸው ዓመታት የኖርንባቸው ዓመታት አይደሉም። ዕድሜአችን ሊቆጠር የሚገባው ክርስቶስን አግኝተን ባለ ራእይ ከሆንበት ጊዜ አንሥቶ ነው። ክርስቶስን ስናውቅ ሕይወትንና ራእይን ይሰጠናል። እርሱ የሚሰጠን ራእይም የመንገድ ብርሃን ነው።

ራእይ ያስፈልገናል። ያለ ራእይ የምንጓዘው ጉዞ፣ ያወጣ ያውጣው ብለን የምንወረውረው ቀስት ነው። ሙያ የሌላት ሴት እስቤዛ እንደምታባክን ባክኖም እንደማይጣፍጥላት ያለ ራእይ የሚኖርም የተሰጠውን ጸጋ የሚያባክን፣ የልጆች እንጀራ የሆነውን ደስታን ሲራብ ከእርያ እሠር ከዘፈንና ከዝሙት ለመጥገብ የሚመኝ ነው። ራእይ የሚያስፈልገን ለምንድነው? ብንል ቢያንስ አራት ምክንያቶች መጥቀስ ያስፈልገናል።

1. <u>ወዳየነው ለመድረስ</u>

ራእይ የአየር ላይ ቤት ወይም ያረፋ ኳስ አይደለም። ራእይ የሚከወን ነገር ነው። አቅምን እያገናዘበ የሚጓዝ ሲሆን በአንጻሩ ደግሞ በእግዚአብሔር አቅም የሚለካም ነው። የራእይ ወሰኑ እግዚአብሔር ነውና። ምንም ሳይኖረን ብዙ እንድናደርግ ራእይ ተቀብለን ይሆናል። እማሆይ ትሬሣ ምንም ሣንቲም በሌላቸው ሰዓት እንኳ ግዙፍ ቤቶችን ለመግዛት ይደራደሩ ነበር። በአንድ ወቅት ለድሆች ማረፊያ የሚሆን ቤት ለመግዛት በሰባ ሺህ ዶላር ይስማማሉ። እንደሚገዙትም እርግጠኛ ሆነው ሲናገሩ በቦርሳቸው አንዳች ሣንቲም እንኳ አልነበራቸውም ነበር። እማሆይ ትሬሣ ገንዘብ የሰጣቸውን ሰው ላለማየት በጀርባቸው ላይ ባዶ ዘንቢል ተሸክመው በጎዳናው ላይ ሲጓዙ ሁሉም ገንዘብ ይጥልላቸው ጀመር። ዞረው ዞረው ወደ ቤቱ ሻጭ ሄደው ዘንቢሉን በማውረድ፦ «እስኪ ቍጠረው» ሲሉት ዐሥር ዶላር ሲቀረው የቤቱ መግዣ ተሟልቶ ነበር። ዐሥሩን ዶላር እርሱ ሞልቶ፦ «ቤቶትን ውሰዱ» አላቸው። በዓለም ላይ ትልቁ ነገር ራእይ እንጂ ገንዘብ አይደለም። ራእዩ ካለ ፍላጎቱ እየተሟላ ይመጣል።

አንድ ሰባኪ ወንጌልን ለመስበክ አገር ካገር እየዞረ ያገለግል ነበር። በወንጌል ያሳመናቸውን ወገኖቹን ሰብስቦ ለማስተማር ቦታ

እንኳ አልነበረውም። አገሩም የአረማውያን አገር ስለ ነበር ለእርሱ ጭንቅ ነው። ነገር ግን አገረ ገዢውን አሳምኖ ትልቅ አዳራሽ ሰጠው። የሚያስተምራቸው ሰዎች ግን የፊት ወንበሩን ብቻ የሚሞሉ በጣም ጥቂቶች ነበሩ። እርሱ ግን ሰው ወዳልተቀመጠባቸው ወንበሮች እየዞረ ይናገራል። ታዳሚዎቹም፦ «ሰው ወደሌለበት ቦታ እየሄድክ ለወንበሮቹ የምትሰብከው ለምንድነው?» ቢሉት «ወንበሮቹ ሁሉ በሰው ተሞልተው ይታዩኛል» አላቸው። ከጥቂት ጊዜ በኋላ እንኳን አዳራሹን ከተማውን የሚያጥለቀልቅ ሰው አተረፈ። አዎ! እግዚአብሔር ያየነውን ያወርሰናል።

ነቢዩ ኤልሳዕ የእስራኤል ነቢይ ብቻ ሳይሆን የነገሥታቱም አማካሪ ነበር። ኤልሳዕ የምድር ጉዞውን ሲፈጽም ባለ ጊዜ ንጉሡ ዮአስ ተጨነቀ። ከኤልሳዕ ሞት ይልቅ ኤልሳዕን ማጣቱ አስጨነቀው። ንጉሡ አማካሪ በማጣቱ፣ ሶርያውያንም ስለ ከበቡት ተጨነቀ። በዚህ ጊዜ ወደ ነቢዩ ኤልሳዕ ሄዶ ቢያማክር፣ ኤልሳዕም ምድሪቱን ምታ አለው። ንጉሡም ምድሪቱን ሦስት ጊዜ ብቻ መታ። በዚህ ጊዜ ነቢዩ ተቆጥቶ *«አምስት ወይም ስድስት ጊዜ መትተኸው ኖሮ ሶሪያን እስክታጠፋው ድረስ በመታኸው ነበር፤ አሁን ግን ሦስት ጊዜ ብቻ ሶርያን ትመታለህ አለ»* (2ነገ. 13፥19)። እግዚአብሔር ድልን ይሰጠናል። የሚሰጠን ድል በመታነው መጠን ነው። እግዚአብሔር የሚያደርሰን ወዳየነው ነገር ነው። ራእይን ጀምረን ለመፈጸም አቅም ይሰጠናል። እኛ መሆን ያለብንን ካወቅን እግዚአብሔር ማድረግ ያለበትን ያውቃል። ራእይ ያስፈለገን የመጀመሪያው ምክንያት እግዚአብሔር ወዳየነው ስለሚያደርሰን ነው።

2. <u>ያሰብነውን ስለምንሆን</u>

ማሰብ የተግባር መነሻ ነው። ማሰብ በሌለበት መሆን የለም። እውነተኛ አሳብ እንደ ምንጭ ፈንቅሎ ይፈስሳል። ያለ ማቋረጥ በመፍሰስም የተበከለውን ያጸዳል። ለተጠሙት እርካታ፣ ለቆሸሹትም ንጽሕና ይሆናል። የሰው ዓለም፦ «ማሰብ ከውለታ አይቆጠርም» በማለት ማሰብን ይንቃል። በእግዚአብሔር ፊት ግን ማሰብ ዋጋ አለው። እግዚአብሔር የልብን ምኞት እንደሚያደምጥ ተጽፏል። ዳዊት፦ *«እግዚአብሔር የድሆችን ምኞት ሰማ፥ ጆሮውም የልባቸውን አሳብ አደመጠች»* (መዝ. 10፥17) ይላል።

የልባችን ምኞት አቅም አግኝቼ ይህን ሕዝብ በቀጣሁት የሚል ከሆነ ሕዝቡ የኃጢአቱ ጽዋ ሲሞላና የቅጣት ፍርድ ሲታዘዝበት እግዚአብሔር ያንን «ምነው አቅም አግኝቼ በቀጣሁት» እያለ ለሚመኘው ሰው ኃይል ይሰጠዋል። *ታዲያ* ይህ ሰው የሚጠየቀው በሥራው ነው ወይስ በአሳቡ ብንል የሚጠየቀው በአሳቡ ነው። ክፉ አሳብም ሆነ መልካም አሳብ በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋ አለው። በነቢዩ በሚክያስ፡- *«በመኝታቸው ላይ በደልን ለሚያስቡ ክፋትንም ለሚያደርጉ ወዮላቸው! ኃይል በእጃቸው ነውና ሲነጋ ይፈጽሙታል»* ይላል (ሚክ. 2፥1)። ይህን ቃል ለጽድቅ ለውጠን ብናነበው «በመኝታቸው ላይ ጽድቅን የሚያስቡ በጎውን የሚያደርጉ የታደሉ ናቸው። ኃይል በእጃቸው ነውና ሲነጋ ይፈጽሙታል» የሚል ድምፅ ይሰጠናል። ሰው የተፈጠረው ለበጎ ነገር ነው። ላልተፈጠረበት ክፋት አቅም ካገኘ ለተፈጠረበት ዓላማማ የበለጠ ኃይል አለው። ክፉ ከሚያሠራ ሰይጣን በጎ የሚያሠራው መንፈስ ቅዱስ የሚበልጥ መሆኑን ማመን አለብን።

ነቢዩ ዳዊትም፡- *«በእግዚአብሔር ደስ ይበልህ፥ የልብህንም መሻት ይሰጥሃል»* ይላል (መዝ. 36(37)፥4) ይላል። እግዚአብሔር የሚያኖረን የእርሱን መሻት ብቻ እንድንፈጽም አይደለም። የእርሱን መሻት ስንፈጽም መሻታችንንም ይፈጽምልናል። የልባችን ፍላጎት ስለሚፈጸም በእውነት አሁን መደሰት አለብን። ደስታም የራእያችን ኃይል ይሆናል።

የምንኖረው ኑሮ የአስተሳሰባችንና የውሳኔአችን ውጤት ነው። አካላችንና ንብረታችን የራሱ ጉዳይ የለውም። የውሳኔአችን ጉዳይ አስፈጻሚ ነው። እግዚአብሔር የተናገርነውን ብቻ ሳይሆን የተመኘነውንም ያዳምጣል። እንደ ምኞታችንም ይሰጠናል። መጽሐፍ፡- *«አጥብቀህ ልብህን ጠብቅ፥ የሕይወት መውጫ ከእርሱ ነውና»* የሚለው ለዚህ ነው (ምሳ. 4፥23)። ብዙዎች እኔ እንዲህ እሆናለሁ እያሉ ይናገሩ ነበር፤ ሲሆኑም ያዩትንም ሲወርሱ አይተናል። የራሳችን ሕይወትም ለዚህ ምስክር ነው።

ያልተመጠነ አሳባችንን፣ እንደ ዓሣ ገላ ሙልጭልጭ የሆነውን ልባችንን፣ ፍቅር የማይገባውን ደንዳናነታችንን አርቀን በቅዱስ አሳብ ስንሞላ በጎ ራእይ ከውስጣችን ይወጣል። አዎ ራእይ ያስፈለገን ያሰብነውን ስለምንሆን ነው።

3- <u>ጊዜ ለመቆጠብ</u>

ነቢዩ የሰው ዕድሜው ሰባ ቢበዛም ሰማንያ ነው በማለት ተናግሯል (መዝ. 89(90)፥10)። ይህንን የዳዊት *ቃል* በመያዝ በፈረንጅ አገር በተጠና የዕድሜ ጥናት፡- ሰው ሰባና ሰማንያ ዓመት ቢኖር፡-

- *15 ዓመታት ለማደግ፣ ለሰውነት የሚያስፈልጉ ነገሮችን ለማሟላት ይወስድበታል።*
- *20 ዓመታት ለእንቅልፍ ያውላል።*
- *6 ዓመታት በጎዳና ላይ ቀይ መብራት እስኪለቀው ቆሞ ያሳልፋል።*

ስለዚህ ሰባ ዓመት ቢኖር ያለው የሥራ ጊዜ 29 ዓመታት ሲሆን ሰማንያ ዓመት ቢኖር ደግሞ ያለው ጊዜ 33 ዓመት ነው። በዚህ ጥናት ላይ ተመሥርቶ አንድ ወንድሜ ሲናገር፡- «ሁልጊዜ የምናስበው እንደምንኖር እንጂ እንደምንሄድ አይደለም፤ የክፋታችን ምንጩ ይህ ነው» ብሏል።

ነቢዩ ዳዊት ጥልቅ የሆኑ ጸሎቶችን አቅርቧል። ከእነዚህ ጸሎቶች አንዱ፡- *«የዘመኔን አነስተኛነት ንገረኝ»* የሚል ነው (መዝ. 101(102)፥23)። ዘመናችን በጣም አነስተኛ ነው። ከምንኖርበት ዕድሜ የኖርንበት ይበልጣል። ምክንያቱም የምንኖረው እስከ ዛሬ ማታ ሊሆን ይችላል። ነቢዩ ዘመኔ አነስተኛ መሆኑን ንገረኝ አለ። ብዙ እንደሚኖር እየተሰማው መዘናጋት አስቸግሮት ይሆናል። ነገር ግን ሥራዬን ቶሎ ቶሎ እንድፈጽም የዘመኔን አነስተኛነት ንገረኝ አለ።

ለብዙ ወራት የተጠራቀሙና ልሠራቸው የማልችላቸው የመሰሉኝን ሥራዎች ካለሁበት ቦታ ርቄ ለመሄድ ስዘጋጅ ቶሎ ቶሎ ለመፈጸም እነሣለሁ። ብዙ ጊዜ በግማሽ ቀን አልቀውልኝ ግማሹን ቀን ዕረፍት አገኛለሁ። ሥራዎች የማይሄዱልኝ ገና ብዙ ዘመን ያለኝ ስለሚመስለኝ መሆኑን ተረድቻለሁ። እያንዳንዱን ቀን እንደ መጨረሻ ቀን ብቆጥረው ብዙ ሥራዎችን በፈጸምኩ ነበር። በእውነት፡- *«የዘመኔን አነስተኛነት ንገረኝ»* ብለን መጸለይ ያስፈልገናል።

አንድ ወንድሜ ታሞ ሐኪም ቤት ይዤው ሄድኩ። ሐኪሙ ወዳጄ ነበርና በመልካም አስተናገደን። ከዋልን በኋላ ሁሉም የምርመራ ውጤቶች እንደሚያመለክቱት የሚታዘዝለት መድኃኒት

ዕድሜ ልክ የማይቋረጥ ነው፡፡ ሐኪሙም፡- «የማዝልህ መድኃኒት እስከ ዕድሜ ልክህ የማይቋረጥ ነው» ሲለው በጣም ደነገጠ፡፡ ሐኪሙ ግን፡- «ለምን ደነገጥክ ዕድሜ ልክ ስላልሁህ ነው?» አለው፡፡ በሽተኛውም «አዎ» በማለት ተናገረ፡፡ ሐኪሙ ግን ሲመልስ፡- «ያንተና የእኔ ዕድሜ ልካችን መቼ ነው?» በማለት ጠየቀውና ራሱ ሲመልስ፡- «ዛሬ ማታ ሊሆን ይችላል፤ ዕድሜ ልክ ሲባል ሩቅ እየመሰለን ነው» አለው፡፡ አዎ ሁላችንም ዕድሜ ልክ ሩቅ ይመስለናል፡፡ ዕድሜአችንን ከዕለት አንፃር ስለምንቆጥረው ብዙ ዓመት የቀረን ይመስለናል፡፡ ዕድሜአችንን ከዓመት አንፃር ብንቆጥረው ግን ጥቂት ጊዜ ነው የቀረን፡፡ ስለዚህ መፍጠን ይገባናል፡፡ አንድ ፈላስፋ፡- *«ዛሬ ማታ እንደሚሞት ሆነህ ተዘጋጅ፤ ዘላለም እንደሚኖር ሆነህ ሥራ»* ብሏል፡፡

የሰይጣን ትልቁ ትግሉ ከማግኘት ከማጣታችን ጋር አይደለም፡፡ እንደውም ወድቀው ለሚሰግዱለት የዓለምን ብርና ወርቅ እሰጣለሁ ባይ ነው (ሉቃ. 4፥5-6)፡ የሰይጣን ትልቁ ትግሉ ጊዜያችንን በመታለል ፈጽመን ከሞት በኋላ ዘላለም የእርሱ ባሪያዎች እንድንሆን ማድረግ ነው፡፡ አወይ ስንት ወጣቶች እንደ አያቶቻቸው የሚቆዩ እየመሰላቸው አለፉ! አወይ ስንት ባለጠጎች የሀብት እሽክርክሪት ውስጥ ገብተው በነፍሳቸው ድሀ ሆነው አለፉ! አወይ ስንት ባለሥልጣናት ሞት ዘበኛቸውን የሚያልፍ ሳይመስላቸው ተረቱ! በእውነት ሞትን የሚያህል በመንገድ የሚያስቀር ነገር ይዘን ያለ ዋስትና የምንንቀሳቀስ ደፋሮች ነው፡፡ ለማንኖርበት ዓለም እያከማቸን ወደምንኖርበት ዓለም ባዶ እጃችንን መሄድ ትልቅ ምስኪንነት ነው፡፡

እግዚአብሔር ሞትን የጊዜ ሰሌዳ አድርጎ ሰጥቶናል፡፡ ስለዚህ የዕድሜአችን ፀሐይ ሳትጠልቅ ራእያችንን ከግብ ማድረስ ያስፈልገናል፡፡ ብዙ የመረሩ ልቅሶዎችን ስናይ ብዙ አቅደው ሳይፈጽሙት ለሞቱት ጎበዞች የሚለቀስ ነው፡፡ ራእይ ግን ቢገኝ ጊዜ ይቆጥባል፡፡ የራእያችን ግብ የሆኑት የሰው ልጆችም ከሞት ጋር ተሽቀዳድመን የምናገኛቸው በመሆናቸው ልንፈጥን ይገባናል፡፡ አዎ! ጊዜ ለመቆጠብ ራእይ ያስፈልገናል፡፡

4 <u>የተፈጠርንበትን ዓላማ ለማሟላት</u>

ጠረጴዛን እንደ ወንበር ብንጠቀምበት ለራሱም ይከብደዋል፣ ለእኛም አይመችንም፡፡ ለምን? ስንል ሠሪው ሲሠራው መደገፊያ እንጂ መቀመጫ አድርጎ ስላልሠራው ነው፡፡ እኛም ለእግዚአብሔር

ክብር፣ ለሚያበራ ራእይ ስለ ተፈጠርን በኃጢአትና በመረንነት ስንኖር መኖር ለራሳችን ይከብደናል፣ ለአካባቢውም የማንመች ሰዎች እንሆናለን፡፡

እግዚአብሔር አምላክ አዳም በበደለ ጊዜ ያሰማው የፍለጋ ድምፅ፡- *«ወዴት ነህ?»* የሚል ነው፡፡ መንገድ ስተሃል ማለቱ ነው፡፡ አዳም ከእውነትና ከእምነት መንገድ በመሳቱ እግዚአብሔር *«ወዴት ነህ?»* አለው፡፡ ምክንያቱም በፍጥረቱ ላይ የነበረውን ባለ አደራነት ዘንግቶ፣ መሪነቱን ጥሎ፣ ከእግዚአብሔር ተጣልቶ፣ በነፍስ በሥጋ ከስሮ፣ ራእዩን ሽጦ ጠፍቷልና «ወዴት ነህ?» አለው፡፡

እግዚአብሔር ሰውን በአጋጣሚ አልፈጠረውም፡፡ እንደውም ሰውን በመጨረሻ ቀን መፍጠሩ የፍጥረቱ ቁንጮና ጉልላት ማድረጉን ያሳየናል፡፡ ይህች ዓለም አደራ የተሰጠችው የምድሪቱ ትልቅ ፍጡርና ተጠሪ፣ የእግዚአብሔርም እንደራሴ ለሆነው ለሰው ልጅ ነው፡፡ እግዚአብሔር ይህንን ሰው ቢያንስ ለሦስት ታላላቅ ዓላማዎች ፈጥሮታል፡-

1ኛ፡- እግዚአብሔርን ለማወቅና ለማምለክ
2ኛ፡- የእግዚአብሔርን ባሕርይ ለማንፀባረቅ
3ኛ፡- ለሚኖርበት ዓለም አስተዋጽኦ እንዲያደርግ ፈጥሮታል፡፡

እግዚአብሔርን ለማምለክ አስቀድሞ እግዚአብሔርን ማወቅ ያስፈልጋል፡፡ እግዚአብሔር በመታወቅ የሚመለክ አምላክ ነውና፡፡ እግዚአብሔርን የምናመልከው ባወቅነው መጠን ወይም በተገለጠልን መጠን ነው፡፡ እግዚአብሔርን ስናውቅና ስናመልከው ዘወትር በሚታደስ ኃይል እንኖራለን፡፡ ነቢዩ ኢሳይያስ፡- *«እግዚአብሔርን በመተማመን የሚጠባበቁ ግን ኃይላቸውን ያድሳሉ፤ እንደ ንስር በክንፍ ይወጣሉ፤ ይሮጣሉ፥ አይታክቱም፤ ይሄዳሉ፥ አይደክሙም»* ይላል (ኢሳ. 40፥31)፡፡

የተፈጠርንበት ሌላው ዓላማ የእግዚአብሔርን ባሕርይ ለማንፀባረቅ ነው፡፡ እኛም የክብሩ መንፀባረቅ እንደሆንን ተጠቅሷል (2ቆሮ. 3፥18)፡፡ ፀሐይ አስቀድማ መስተዋት ከነካች በኋላ ብርሃኑ ነጥሮ እንደሚያብለጨልጭ እንዲሁም እግዚአብሔር እኛን ነክቶን በእኛ ሌሎችን ለመንካት እቅድ አለው፡፡

የምንኖርበት ዓለም ተፈጥራ ያበቃች ዓለም ብትሆንም በየዕለቱ ግን የምትበጅ/የምትሠራ/ ዓለም ናት፡፡ ብዙ የሕይወት ክፍተቶች በምድር ላይ አሉ፡፡ ከተፈጠርንበት ዓላማ አንዱ

ለምንኖርባት ምድር አስተዋጽኦ ለማድረግ መሆኑን በማሰብ መነሣሣት አለብን። እግዚአብሔር ሁላችንንም ወደ ዓለም ሲልከን በነጻ አላከንም። መልእክት አስታቅፎ ልኮናል። ያንን መልእክት በትክክል ማድረስ ይገባናል። መልእክቱን በአድራሻው ማድረስ፣ እኔ የማስፈልገው የትና ለእነማን ነው? ማለት ራእይ ይባላል።

የተፈጥሮ ዓላማን ለማሳካት ራእይ ያስፈልጋል። ከታቀደልን አኗኗር ወርደን መኖር ተገቢ አይደለም። ልንሆን የሚገባንን አለመሆን ክብርን ማጣት ነው። ትክክለኛው ማንነታችን ሰዎች የሚሉን ሳይሆን እኛ የሆንነው ነው። ራእይ ያስፈልገናል። በአጋጣሚ መልካም ማድረግ፣ ለለመነን ሁሉ መስጠት ራእይ አይደለም። ባለ ራእይ በዓላማ ሁሉን ያደርጋል፣ ሳይለመንም ለተቸገረ ይረዳል። ለማይለምኑትም እጁን ይዘረጋል። በምንኖርበት ቦታ ሁሉ ተጽእኖ ማምጣት አለብን። ከተጽእኖ ውጭ አንሆንም። እንኳን እኛ ግዑዝን ነገሮች እንኳ ባሉበት ቦታ ተጽዕኖ ናቸው። ስፍራ የያዘ ነገር ሁሉ ተጽእኖ ያመጣል። በጠረጴዛ ላይ ያለው አበባ በአካባቢው የውበት ተጽእኖ ያመጣል። ወይ የመልካም ነገር አሊያም የክፉ ነገር ተጽእኖ ነን። የመልካም ነገር ተጽእኖ ሆነን አካባቢያችንን መለወጥ ያስፈልገናል። በእውነት ራእይ ያስፈልገናል።

እናስተውል

- ሳያዩ መምታት የተበላሸውን አይሠራም፣ ከዚያ ሁሉ በላይ ደህናውን ያበላሻል።
- በሕይወት ውስጥ ሰዎች ያሰቡልን፣ ለራሳችን ያሰብነው ነገር አለ። የሚሻለው ግን እግዚአብሔር ያሰበልን ነው። እርሱም ራእይ ነው።
- የሠራኹት ሥራ በቂ ነው ብሎ በትንሽ ድሎች የረካ ሰው ባለ ራእይ መሆን አይችልም።
- ራእይ በነጻ እንቀበለዋለን፣ በዋጋ እንፈጽመዋለን።
- አስፈላጊ ነገሮች ሁሉ ራእይ አይደሉም።
- ስንረግጠው እንጂ ስናስበው የሚከፈል ባሕር የለም።
- ክርስቲያን በሚኖርበት ስፍራ ሁሉ የመልካም ነገር ተጽእኖ ነው።
- ሌሎችን ለመጥቀም ለእኔነታችን መሞት፣ ክብራችንንና ጥቅማችንን መርሳት ያስፈልገናል።
- ትንሽ እንኳ መንቀሳቀስ ስንጀምር የዓለም መልክ መለወጥ ይጀምራል።
- ክርስቲያንም ተንቀሳቃሽ መጽሐፍ ቅዱስ ነው።

- ዘመኑ በክርስቲያኑ ላይ ሳይሆን ክርስቲያን በዘመኑ ላይ ተጽእኖ ሊያመጣ ይገባዋል።
- ራእይ አቅጣጫ ጠቋሚ መሣሪያ ነው። ምን ያህል እንደ ተጓዝንና ምን ያህል እንደ ቀረን የምናውቀው በራእይ አማካይነት ነው።
- መሪ ለመሆን የሚያስፈልገው ነገር ቀድሞ ማየት ነው።
- ወዴት እንደሚሄድ የማያውቅ ሕዝብ እጅግ ምስኪን ነው።
- እግዚአብሔር ያየነውን ያወርሰናል።
- ማሰብ የተግባር መነሻ ነው። ማሰብ በሌለበት መሆን የለም።
- ክፉ አሳብም ሆነ መልካም አሳብ በእግዚአብሔር ዘንድ ዋጋ አለው።
- ለማንኖርበት ዓለም እያከማቸን ወደምንኖርበት ዓለም ባዶ እጃችንን መሄድ ትልቅ ምስኪንነት ነው።
- እግዚአብሔር ሁላችንንም ወደ ዓለም ሲልከን በነጻ አላከንም። መልእክት አስታቅፎ ልኮናል።
- እኔ የማስፈልገው የትና ለእነማን ነው? ማለት ራእይ ይባላል።

ምዕራፍ ሦስት

የሚመስል ነገር

የታወቀው እንግሊዛዊ ሰዓሊ ዴዬሽን አንድ ቀን ልጁን ወደ መዋኛ ስፍራ ወሰዳት። እዚያም ሲደርስ ቢያባብላት ቢለምን ልጅቷ ቀዝቃዛው ባሕር ውስጥ መግባት እንቢ አለች። በመጨረሻም ይህ ሰው ከሰዎች ትንሽ የሻይ ጀበና ለመነና ውኃ አፍልቶ ባሕሩ ውስጥ በማጋነን ሁኔታ ጨመረው። ልጅቷም ከዚያ በኋላ በደስታ ዘላ ባሕሩ ውስጥ ለዋና ገባች።

ውሃው ቅድምም ሆነ አሁን ያው ነው። የተጨመረበት ሙቅ ውኃ ባሕሩን ከማሞቅ፣ ባሕሩ ሙቀቱን የማቀዝቀዝ ኃይል አለው። የልጅቱ አእምሮ ግን ቅድምና አሁን ልዩነት አለው። ቅድም ቀዝቃዛ የነበረ ውኃ አሁን ሙቅ መሆኑን አመነች። ስለዚህ የማትፈልገውን ቀዝቃዛ ውሃ፣ በሚመስል ሙቀት ተከታ ወደ ባሕሩ ገባች። ዴዬሽን ያደረገው የሚመስል ነገር ቢሆንም የሰው አእምሮ ግን ለሚመስል ነገር ገና ከትንሽነቱ ጀምሮ እንደሚገዛ ያውቃል። እርሱ ማታለሉን ቢያውቅም ልጅቱ ግን ውሸቱን እውነት ብላ መሞቅ ጀምራለች። ውሃው ቀዝቃዛ ነው ቢላት እንኳ ከዚህ በኋላ እርሱን ትተቸዋለች እንጂ አታምነውም። በሚመስል እምነትና አስተሳሰብ ያሳመናቸው ሰዎች እኛ ሰው ሠራሽ ሐቅ መሆኑን ብንነግራቸውም እነርሱ ግን መለኮታዊ እውነት ነው ብለው ስለሚቀበሉ ይቃወሙናል። እኛ የሰቀልነውን እኛው ማውረድ ብዙ ጊዜ ይቸግረናል። የእኛ አስተሳሰብ ሰዎቹ ጋ እምነት ካገኘ ከእኛ በላይ ዋጋ ይከፍሉለታል።

ሰይጣን የሚያደርገው ልክ እንደዚህ ነው። ሰይጣን ገና ከስሙ ጀምሮ በሰዎች የተጠላ ነው። የሰይጣን ነው ከተባለም አሳቡን ያወግዛሉ። ሰይጣንም ከውቅያኖስ በሰፋው ሐሰቱ ላይ ጥቂት እውነት ሲቀላቅልበት ሰዎቹ ሳያስቡ በደስታ መዋኘት ይጀምራሉ። አንድ ሰው፡- «ስህተት ሐቅን ተጎራብቶ ስለሚኖር ያሞኘናል» ያለው ለዚህ ነው።

በዘመናት ሁሉ የታየው የሰይጣን አንዱ ዘዴው ማታለል ነው። ነገሮች ያልሆኑትን መስለው እንዲቀርቡ ዋና አቀናጃቸው ሰይጣን ነው። እውነትና ሐሰት የተቀላቀሉበት ወሬ ከጠቅላላው ሐሰት የበለጠ ለሰይጣን ግቡን ይመታለታል።

የሚመስል ነገር ሌሎችን ማሳሳቱ ብቻ ሳይሆን ባለቤቱንም ያስታል። ብዙ አባዮች/ውሸታሞች/ አልቃሽ ናቸው። ዕንባቸው እንደ ጅረት ይፈስሳል። ውሸታም የሚያለቅሰው ለምንድነው? ስንል ውሸታም በሰማይና በምድር ያለችው ደጋፊው ዕንባው ብቻ ናት። ውሸት እንደ እውነት ቶሎ መርጋት ባለ መቻሏ መሣሪያው ስትደክም የሚያግዛት በዕንባው ነው። ውሸታም ሳያውቀው የሚያለቅሰው ወዳጆቹን ማጣቱ ታውቆት ነው። ለነገ ኪሣራው ዛሬ ያለቅሳል። ከዚህ ሁሉ በላይ ውሸታም የሚያለቅሰው ውሸቱ ራሱን ሳይቀር አታላው እውነት መስላው ነው። ውሸት ሲደጋገም እውነት ይመስላልና።

የሚያሳምኑ ነገሮች ሳይሆን የሚያታልሉ ነገሮች በዓለም ላይ አሉ። በውስጣችን ያለ ቀለም በተጻፈው የእግዚአብሔር ሕግ አማካይነት ውሸት ብንይዘውም አያሳርፈንም። ሌሎች አምነውን እንኳ ኅሊናችን ዕረፍት አይሰማውም። በውስጣችን ያለው መንፈሳዊ ሕግ የሚፈልገውን ያውቃልና ያን ሲያገኝ ብቻ ያርፋል። የሚመስል ነገር ውበት አለው ሕይወትና ጥጋብ ግን የለውም። ከሩቅ ስንመለከት የፕላስቲክ ፍራፍሬዎች እውነተኛውን ፍራፍሬ ይመስላሉ። የሚኖሩ ስላልሆኑ መጠውለግ አይታይባቸውም። ከተፈጥሮው ፍሬ መለየት እስኪያዳግት በሩቅ ያሳስታሉ። ሲቀርቧቸው ግን ይታወቃሉ። በሩቅ አምረው በቅርበት ደረቅ በመሆናቸው አንጀት ይቆርጣሉ። ከእነርሱ ውበት አንዲት የጠወለገች እውነተኛ ብርቱካን ጥቅም አላት።

ብዙ ነገሮች ተፈጥሮአዊ ሳይሆኑ ሰው ሠራሽ ናቸው። በሩቅ ሲታዩ ያምራሉ፣ ያስቀናሉ። በቅርበት ሲታዩ ግን ባዶ ናቸው። ብዙ ምሁራን በሩቅ ሲታዩ ያምራሉ። በቅርበት ግን ምግባር የላቸውም። ብዙ ባለጠጎች በሩቅ ያስቀናሉ፣ ባለጠጋም ይመስላሉ። በቅርበት ግን ድሃ ናቸው። ባለጠጋ የመባል ፍላጎታቸው ባለጠጋ ከመሆን ፍላጎታቸው ይበልጣል። መሆን የሚችሉትን መጠነኛ ኑሮ ትተው ትልቅ ባለጠጋ ለመምሰል በዕዳ ውስጥ ይዘፈቃሉ። ለሚመስል ነገር ጤናንና ሕይወትን መገበር ከትላንት ይልቅ ዛሬ እየበረከተ መጥቷል።

አንድ ቀን በመንገድ ስሄድ ሌባ ኪሴ ውስጥ ገብቶ መታወቂያ ወስዷል። ምንም እንዳላገኘ ሲያውቅ መታወቂያ ጥለሃል ብሎ ሰጠኝ። ታዲያ ወዳጆቼ የሚሆኑ አይተውት ኖሯል። ይዘው ሲያስጨንቁት እኔ ጥያቄ ጠየቅሁት፡- «ስንት ያማረ የለበሱ ሰዎች እያሉ እንዴት እኔ ኪስ ትገባለህ?» አልኩት። ሌባው ተረጋጋና፡- «ያማረ ልብስ የለበሱ ሰዎች ኪሳቸው ስንገባ ምንም አናገኝም።

ገንዘቡን ልብሱ ላይ ስለ ጨረሱት ባዶ ናቸው:: የማይረባ የለበሰው ግን በኪሱ ብዙ ገንዘብ እናገኛለን:: ያለበሰው ሲቆጥብ ነው» አለኝ:: በእውነት ኪሳችንን የሚያውቁ ሌቦች የኑሮአችንን ዘይቤም ያውቁታል:: የሚዘርፉት ገንዘብን ብቻ ሳይሆን የሰውዬውን ማንነትም ነው:: ገንዘቡን ወስደው ዝም አይሉም፣ ይመራመሩበታል:: አዎ ላያችን እያማረ ውስጣችን ባዶ መሆኑ እውነትን ያሳዝናታል:: እውነት:- «ታማኝነትህ ለራስህ እስኪታወቅህ ድረስ ገና ታማኝ አልሆንክም» ትለናለች:: ለሌሎች:- «እኔ እንዲህ ነኝ» እያሉ ማውራት ቀላል ነው:: ራስን ማሳመን ግን ይከብዳል::

በንግድ ዓለም ላይ ካሉ ሽፍጦች አንዱ ነጋዴው ምንም የማያውቅ መስሎ፣ እንዲሳቅበትም ፈቅዶ ያለ አግባብ ይዘርፋል:: ሰዎቹ አለማወቁን እየተወያዩበት ገንዘባቸውን በትርፍ ትተውለት ይሄዳሉ:: በሚመስል ነገር ትርፍ ወጪ ማውጣት የተለመደ ነው:: ብዙ ሴቶች ከላይ እስከ ታች በሚመስል ነገር ተንቆጥቍጠዋል:: የራሳቸውን ሳይሆን ተነቃቃይ አካላትን ተሸክመዋል:: በተጠንቀቅም ይኖራሉ:: ስለ ትንሽ ነገር ሲያስቡ ትልቁን ይረሳሉ:: በውበታቸው እንጂ በአመለካከት ስፋታቸው መወደድን አይሹም:: ብዙ ሰዓቶችን ያባክናሉ:: የሰዓት ጥርቅም ዕድሜ ይሆንና ዕድሜአቸውን ይከስራሉ:: ከእጮኛቸው ይልቅ ፀጉር ሠሪያቸው ምሥጢረኛቸው ይሆናል:: ሁለት ዓይነት ሰው ሆነው ይቀርባሉ:: ጌጥን እንጂ ልብን አያሳዩም:: የሚመስል ነገር ቆይቶም ቢሆን ግንኙነትን ማፍረሱ አይቀርም::

የሚመስል ነገር እውነተኛውን እንዲመስል ተደርጎ በጥንቃቄና በብልሃት የተዘጋጀ ነው:: የሚመስል ነገር የቆመው ከእውነተኛው ነገር አንጻራዊ ወይም ትይዩ ሆኖ ነው:: ብዙ ወገኖች በሚመስል ነገር ተይዘዋል:: መታለል የሚፈልግ ሰው ባይኖርም የሚመስሉ ነገሮችን ለመለየት ግን የሥጋ እውቀታችን እንኳ አይረዳንም:: የእግዚአብሔር መንፈስ የነገሮችን ጥልቀት ካልገለጸልን ብዙ ነገሮች ተሸፍነውብን ይኖራሉ:: ዓለም በሚመስል ነገር የተሞላች ናት:: ሰዎችም ተዋንያን ናቸው:: ብዙዎቻችን የምንኖረው:-

ፍቅር በሚመስል ዘረኝነት፣
አንድነት በሚመስል አድመኝነት፣
ሰላም በሚመስል መረጋጋት፣
ደስታ በሚመስል ሳቅ፣
የዋህነት በሚመስል ጅልነት፣
ብልሃት በሚመስል ብልጠት፣

ሴት መውደድ በሚመስል አመንዝራነት፣
ቍጠባ በሚመስል ስስት፣
ቸርነት በሚመስል መበተን፣
መስጠት በሚመስል ብድር፣
ምስጋና በሚመስል ስድብ፣
ዲፕሎማሲ በሚመስል ውሸት፣
ማዘን በሚመስል ከንፈር መምጠጥ፣
እምነት በሚመስል ወገኛነት፣
አክብሮት በሚመስል ማጎንበስ፣
ምስጋና በሚመስል ምፀት፣
ዓይናፋር በሚመስል መንጣሪነት፣
ርኅራኄ በሚመስል ልፍስፍስነት፣
ቆራጥነት በሚመስል ጭካኔ፣
ዓላማ በሚመስል ሰው መፍጀት፣
ትዕግሥት በሚመስል ስንፍና፣
ትጋት በሚመስል ችኩላ፣
መዋደድ በሚመስል መላመድ፣
ዝምታ በሚመስል ዱዳነት፣
ግልጽነት በሚመስል እብደት፣
ምሥጢር በሚመስል ባዶ ነገር፣
እልልታ በሚመስል ኡኡታ፣
ድጋፍ በሚመስል ፍርሃት፣
ዘመናዊነት በሚመስል ወረት፣
አገር ወዳድ በሚመስል ጥላቻ፣
ራእይ በሚመስል ቅዠት . . . ነው::

የሚመስል ነገር ከተፈጥሮና ከእውነት የራቀ እጅግም አድካሚ ነው:: አረም ተክሎችን ተጠግቶ መብል እንደሚካፈል የሚመስል ነገርም እውነተኛውን ነገር ተጠግቶ የማይገባውን ክብር ለመካፈል ይሞክራል:: ከውሸት ለመውጣት እውነት ስታበራ የሚቻል ነገር ነው:: እውነት ከሚመስል ውሸት ለመውጣት ግን የዘመናት ጣር አለው:: ያለንበት ዘመን ወርቁን የሚመስሉ ቅቦች፣ ፍሬውን የሚመስሉ ፕላስቲኮች፣ ሰው የሚመስሉ የልብስ መስቀያዎች ... ያሉበት ዘመን ነው:: ከዚህ ሁሉ በላይ እውነት እንዲመስሉ ተደርገው በጥበበኞች የተጠለፉ ሐሰቶችም ሞልተዋል:: ሐሰተኛነት ያስወግዛል፣ እውነተኛነት ደረቅ ያሰኛል:: የድንበር ከተማው ግን አስመሳይነት ነው:: እውነት የሐሰትን ድጋፍ ሳትፈልግ ትቆማለች፣ ሐሰት ግን እውነትን መስላ ለመቆም ትጥራለች:: ታላላቅ መንፈሳዊ ፍሬዎች እንኳ በዚህ መሳይ ነገር ተተክተዋል:: እውነትን ካላገኘን ባለ ራእይ አንሆንም:: የእምነትም

ሆነ የራእይ መሠረቱ እውነት ነው:: ብዙ ክርስቲያኖች ተከተው የሚኖሯቸው ሰው ሠራሽ ጽድቆች አሏቸው:: ፍቅርን፣ ፍቅር የሚሉት እንዲሁ በመውደድ ሳይሆን የሚወዱት የሚመስላቸው ነገር ግን ያልጠሉትን ሰው ነው:: ፍቅር ግን መውደድ እንጂ አለመጥላት አይደለም:: ቸርነትን ብድር መመለስ ለማይችሉ ድሆች በማድረግ ከመግለጽ፡- «እኔ የማንም ምንም አያልፍብኝም» በሚል ሂሳብ ተከተው ይኖራሉ:: የሚመስል ነገር ወደ እግዚአብሔር ቤትም እየገባ ክርስቲያን ፈሪሳውያንን እያመረተ ነው:: እውነተኛ ውን እውነት ማግኘት ለብዙዎች ጭንቅ እየሆነ ነው:: እውነት ግን ያን ያህል ስውር ሳይሆን ለአሁን የሚመርር፣ ለዘላለም ግን የሚጣፍጥ ነው:: ቆይቶ ከሚመር፣ ለጊዜው ግን ከሚጣፍጠው ሐሰት ይልቅ የእውነት ጊዜያዊ ምሬት ይሻለናል::

ብዙ ሰዎች ራእይ ያላቸው እየመሰላቸው የሚዳክሩበት ጊዜ ጥቂት አይደለም:: ራእይ ስለ ራሳችን ያለን የማያቋርጥ አሳብ አይደለም:: ራእይ ወደ ሌሎች ማየት ነው:: ራእይ በዛሬው መርካት ሳይሆን የነገን መድረሻ ማየት ነው:: በሚያልፈው ዕድሜ የምንሠራው የማያልፍ ሥራ በራእይ የሚገኝ ነው:: ለስሜ፣ ለታሪኬ እየተባለ የሚሠራው ራእይ አይደለም:: ራእይ ራስን ክዶ በእግዚአብሔር መደገፍ ነው:: እኔ፣ ለእኔ እያሉ የሚኖሩ ዓለም ሁሉ እንዲኖርላቸው የሚፈልጉ ባለ ራእይ ሊባሉ አይችሉም:: ብዙዎች ግን ራሳቸውን ሲያታልሉ ይውላሉ፣ ይኖራሉ:: የውሎ ብዜት ኑሮ ይሆናልና::

ችግረኞችን እንረዳለን፣ ምስኪኖችን እንደግፋለን እያሉ ድርጅት አቋቁመው የሚንቀሳቀሱ፣ ስለ ራእይ ሲናገሩ ማር ከአፋቸው ጠብ የሚል፣ ሥራቸው ግን ሬት የሆኑ አንዳንድ ሰዎችን አይተናል:: ሰው ለአንድ ራሱ ድርጅት መክፈት አያስፈልገውም:: ያውም በድሆች ስም የሚነግድ! እነዚህ ሰዎች ወሬ እንጂ ተግባር የሌላቸው፣ ብዙ ጊዜ ከመናገራቸው የተነሣ ራእያችን የሚሉትን ነገር እንደ ጥቅልል መጽሐፍ የሚለቀቁ፣ ተግባር የሌላቸው ትልቅ ተረጂዎች ናቸው:: ከእንቅልፋቸው ጠዋት ሦስት ሰዓት የሚነሡ፣ የመታጠቢያ ገንዳ ውስጥ በሙቅ ውኃ ተዘፍዝፈው ስድስት ሰዓት የሚሆንባቸው፣ ለምሳ ሁለት ሰዓት ያህል የሚፈጁ፣ ከቀኑ ስምንት ሰዓት ሲሆን ከደወሉላቸው ሰዎች ለአንዱ ዕጣ አውጥተው ዘጠኝ ሰዓት ላይ ቀጠሮ የሚይዙ፣ እንዴት ወደዚህ ራእይ እንደገቡ እስከ ምሽት ሁለት ሰዓት ተርከው፣ ይህን ለሰማላቸው ሰው የጆሮ ኢንሹራንስ ደህና ገንዘብ ሰጥተው ወደ ቤታቸው ሲመለሱ በጣም ቢዚ ነኝ እያሉ የሚያወሩ፣ እኛ ለወገናችን ምን ያልሆነው አለ፣ በአጭር ቃል ተቀረስንለት የሚሉ ሰዎችን አይተናል:: ለማያፍሩ

ሰዎች እያፈርንላቸው ብዙ ዘመን ኖረናል:: በእውነት በሚመስል ነገር እንደ እኛ የጠፋ፣ ባለ ራእይ መባልን እንጂ ባለ ራእይ መሆንን የማይፈልግ ማን አለ? በጎዳና ላይ ከሚሽቀረቀሩት አንሥቶ፣ ታርጋ ቊጥር እንዳለው መሐል ጎዳና ላይ የሚንጎማለሉትን ወጣቶች ስንመለከት የሚመስል ነገር በዙፋን ተቀምጦ እየገዛን እንደሆነ እንረዳለን:: እነርሱን ለማኖር በየውጭ አገሩ የሚማቀቁትን ወገኖቻቸውን ለማሰብ እንኳ ፈቃዱ የላቸውም:: አንድ ሰው ከውጭ አገር ደውሎ «አገራችን የሃይማኖት አገር ትመስለኝ ነበር፣ የወግ አገር መሆኗን ሳውቅ ራሴንም ታዝቤያለሁ» ብሎኛል:: ይህ ሰው እንዲህ ብሎ ቢነግረን እናሳድደዋለን:: የማስመሰል ጠባዩ ራስን ለማየት አለመፈለግ ነውና:: «ውሽታምን ያደናቀፈ ዕድሜ የለውም» የሚባለው ለዚህ ነው:: ራሱን የማያይ ሕዝብ፣ ራሱንም ለማየት የማይፈልግ ወገን ላለመለወጥ፣ ላለማደግ ተጠንቅቆ የሚኳዝ ነው:: ማስመሰል በሌላው ሕዝብ ቢኖርም በእኛ ግን ይብሳል:: ሰው በመድረክ እንጂ በህልውናው ላይ ድራማ ሲሠራ ያሳዝናል:: ማስመሰል ጊዜያዊ ጠባያችን ሳይሆን ባሕላችን ሆኗል:: ከዚህ ማጥ ውስጥ ካልወጣን መልካሙን ገና አናይም:: ቃሉ፡- *«የማያስተውልም ሕዝብ ይገለበጣል»* ይላልና (ሆሴ. 4፣14)::

አንዳንድ ሰዎች የሌላቸውን የመኪና ቊልፍ ይዘው ካለው በላይ ይናገራሉ:: ድህነትም መብት መሆኑን አልተረዱም:: መኪና መገልገያ ነው:: መኪናው ልብ ካገኘ በእኛ ይኩራ እንጂ እኛ እንዴት ወርደን በቊሳቊስ እንኩራለን? የተሰበረውን መስኮታቸውን ማሰራት ስንፈው ሻተሩ ተከፍቶ ብርድ መታኝ፣ ሠራተኛዬን አባርራለሁ የሚሉ ብዙ ወገኖች አሉ:: ያልሆነውን ሳንሆን የሆነውን ሳናጣጥመው እናልፋለን:: አሲያ መጋረጃው የተገለጠ ቀን እናፍራለን:: የመማር መሣሪያውን አእምሮን፣ የመማር መብትን ይዘው በሐሰት እኔ እንዲህ ነኝ እያሉ በትምህርት ማዕረግ የሚጠሩ ሰዎች አሉ:: አምጡ ሲባሉ በማያሳዩት ነገር ከመኩራት የሆኑትን መጠቀም፣ የፈለጉትን በእግዚአብሔር እርዳታ ማግኘት ይቻላል:: በቀደሙት ዓመታት ውስኪ አውርደው እኔ ከዛሬ ጀምሮ ደጃዝማች ነኝ የሚሉ ነበሩ:: ደጃዝማችነትን የፈለጉት ግን ዘመኑ ካለፈ በደርግ ዘመን ነው:: በሚመስል ነገር የተሞሉ ሰዎች ኢያሱ በገባዖን ፀሐይን እንዳቆመ ዘመኑን ያቆሙት ይመስላቸዋል:: ዘመኑ ተራምዷል፣ እነርሱ ግን ድሮ ላይ ናቸው:: አስመሳይነታቸውም ታውቆ ስማቸው ጠረፍ ደርሷል:: እነርሱ ግን ዛሬም ማታለል የሚችሉ ይመስላቸዋል:: ሰው ሰውን የሚዋሽው ያ ሰው እውቀቱ ከእኔ ያነሰ ነው ብሎ ሲገምት ነው:: በመጨረሻ ግን እርሱ አላዋቂ መሆኑ ይደረስበታል:: የእጅ ሌቦችን ፖሊሶች፣ የአፍ ሌቦችን አስተዋዮች ይይዟቸዋል:: አስመሳይ ግን የገዛ ዘመኑን የሰረቀ

በመሆኑ ማን ይይዘዋል? የሰውዬው ቤት ሲቃጠል እንጮኻለን:: ይህ ደግነት ነው:: በሐሰት ሲቃጠል የመጮህን ደግነት ግን ማን በሰጠን! የሚያምሩንን ነገሮች በሙሉ በዝርዝር መናገር አንችልም:: ምክንያቱም ሁለተኛው አምሮታችን ያለው አንደኛውን ካገኘን በኋላ ነውና:: በሽምግልና ገንዘብ ያገኙ ከሽምግልና ክብር፣ ከመሥራትም ብርታት ወደ ኃጢአትና ወደማስመሰል ኑሮ ገብተዋል:: በእውነት ሁላችንም ጠፍተናል:: ፀንቶ የሚኖረው ማዕረጋችን ሳይሆን ሰውነታችን መሆኑን ማን በነገረን! የሚመስል ነገር ኑሮአችንን፣ እምነታችንን፣ ራእያችንን ጎድቶታል:: ቀጥሎ ያለው ገለጻ የራእይን ምንነት ይገልጽልናል፡

- ተግባር የሌለው ራእይ የቀን ሕልም ነው:: ራእይ የሌለው ድርጊት የሌሊት ቅዠት ነው::

- ተግባር የሌለው ራእይ ሕልም ብቻ ነው:: ራእይ የሌለው ድርጊት ጊዜን ማሳለፊያ ተግባር ብቻ ነው::

- ድርጊት ያለው ራእይ (ራእይ ከድርጊት ጋር) ዓለምን መለወጥ ይችላል::

ራእይ ድርጊትን ማምጣት አለበት:: ድርጊት የሌለው ራእይ መጨረሻ የሌለው መጀመሪያ ነው:: ራእይ የሌለው ድርጊትም መጀመሪያ የሌለው መጨረሻ ነው:: የስኬታችን ሙሉ ክብር በራእይ ሲተገበር ብቻ ነው:: ሰዎች ራእዩን ብቻ እየተናገሩ ላይሠሩ ይችላሉ:: ይህ ልብ ያለው ግን እግር የሌለው ራእይ ነው:: ስለዚህ ያሰበው ጋ አይደርስም:: ሰዎች ድርጊቱን ይዘው ግን ራእይ ላይኖራቸው ይችላል:: ይህ ያልተጠበቀ ድል በመሆኑ ደስታ አይሰጥም:: ራእይ ያለው ድርጊት ግን የኑሮ ጌጥ ነው::

አንድ ሕዝብ ወደ ዕድገት እንዳይመጣ ከሚይዙት ነገሮች አንዱ የሚመስል ነገር ነው:: እኛ የተለየን ሕዝቦች ነን፣ የጥንት ሥልጡኖች ነን ማለት ብቻውን፣ ወደምናስበው ደረጃ አያሸጋግረንም:: «ታሪክ ላይ መቆየት አመድ ላይ መንከባለል ነው» የሚለው ለእኛ ተግሣጻችን ነው:: አንድ ሕዝብ ወደ እውቀት ብርሃን እንዲወጣ፣ የታሪክን ዳቦ ከመላስ ወጥቶ ዛሬ እንዲበላ:-

1. ችግሩን አውቆ ችግሬ ይህ ነው ማለት አለበት፤
2. ከሌሎች የገንዘብን ሳይሆን የእውቀትን ምጽዋት መጠየቅ አለበት፤

3. እርግጠኛ ችግር ውስጥ ማለፍ አለበት:: ምክንያቱም ሰው የሚጨክነው ጊዜ ሲጨክንበት ነውና::

ብዙ የሥነ ልቡና ማነቃቂያዎች ማስመሰልን የሚገነቡ እንጂ እውነትን የሚያሳዩ አልሆኑም:: ሳይኮሎጂ «ሰው ምን ይፈልጋል?» የሚለውን አጥንቶ ይመቻቻል እንጂ ሰው የተሠራበት እውነትና የሕመሙ ፈውስ ምንድነው? ስለማይል ለትውልድ ድንዛዜ እንዳይሆን ያሰጋል:: ለብዙ መጥፎ ነገሮች የምንግባባቸው ሰዎችን ጥቂት እውነት፣ ዘላቂውን ሐቅ ስንነግራቸው ይጣሉናል:: በሐሰት ደንዝዘው ስለ ተቀመጡ:- «ለምን ከአዲስ ታስጀምረናለህ፣ ብዙ ዓመት የኖርንለትን ነገር ለምን ዋጋ ታሳጣብናለህ» የሚሉ ይመስላሉ:: «እንደው ተጨነቅ ቢልህ ነው» በማለት ያዝኑልናል:: እውነትን እየተለዋወጥን መደሰት እንደሚቻል የዘነጋን ይመስላል:: «ወርቁ ቢጠፋ ሚዛኑ እንዴት ይጥፋ» ያሰኛል::

አንድ ሰው:- «ፖለቲካ ውስጥ እውነት ከቀላቀልህ ፖለቲካ የሚባል ነገር አይኖርም» ብሏል:: ከሚመስሉ ዙፋኖች አንዱ ፖለቲካ ነው:: ፖለቲከኞች ማስመሰልን እንደ ፖለቲካ ጽድቅ ያዩታል:: ለድሀው ሕዝብ የአዞ ዕንባ እያነቡለት፣ ዛሬ ካላቸው ጥቂት ነገር ሳይሆን ካልተጨበጠው ነገር በምኞት እየቻሩት ይኖራሉ:: ፍላጎታቸው እስኪሞላ ለስላሶች ፍላጎታቸው ከተሟላ በኋላ ደግሞ ቍጠኞች ናቸው:: የሚመስል ነገር ዙሪያችንን ሲከበን እኔስ እውነተኛ ነኝ ወይ? ብለን መጠየቅ አለብን::

በዓለም ላይ የምናየው ነገር አብዛኛው የቤተ ክርስቲያን ጥላ ነው:: ቤተ ክርስቲያን ዘረኛ ስትሆን ዓለም ዘረኛ ትሆናለች:: ቤተ ክርስቲያን አስመሳይ ስትሆን ዓለምም በኩራት ታስመስላለች:: ዛሬ አብያተ ክርስቲያናትን ስናይ ሦስት ወገኖች ይታዩባቸዋል::

- አስመሳዮች
- ጨካኞች
- እውነተኞች

የሚመስል ነገር ዕድሜን እያሳሳቀ የሚጨርስ ነው:: የሚመስል ነገር እንደ አደጋ ቶሎ የሚገድል ሳይሆን ቀስ እያለ የሚጥል ነው:: ራእይ የሚመስል ግን ያልሆነ ብዙ ራእይ መሳይ ዛሬ ይታያል:: እኛ የያዝነው በርግጥ ራእይ ነው ወይ? ብለን መጠየቅ ያስፈልጋል:: እውነተኛውን ወርቅ የምንለየው የላይ መልኩን ውስጥም ማግኘት ከቻልን ብቻ ነው:: ላዩ ብቻ ወርቅ የሚመስል ቅብ ነው:: ራእይ ባለው ድርጅት ውስጥ ስለምንሠራ

ነው ወይስ ራእይ ስላለን ነው እየሮጥን ያለነው? ራእያችን በራእዩ ጅምር ላይ የነበረ፣ አሁን ግን የጀመርነውን ለመጨረስ ብቻ በይሉኝታ የምንሮጥ ነን? ብለን ራሳችንን መጠየቅ፣ ከራሳችን ጋር ጊዜ መውሰድ ያስፈልገናል:: አይዟችሁ ችግሩን ማወቅ ግማሽ መፍትሔ ነው::

እናስተውል

- በሚመስል እምነትና አስተሳሰብ ያሳመናቸው ሰዎች እኛ ሰው ሠራሽ ሐቅ መሆኑን ብነግራቸውም እነርሱ ግን መለኮታዊ እውነት ነው ብለው ስለሚቀበሉ ይቃወሙናል::
- ነገሮች ያልሆኑትን መስለው እንዲቀርቡ ዋና አቀናጃቸው ሰይጣን ነው::
- ላያችን እያማረ ውስጣችን ባዶ መሆኑ እውነትን ያሳዝናታል::
- የሚመስል ነገር የቆመው ከእውነተኛው ነገር አንጻራዊ ወይም ትይዩ ሆኖ ነው::
- እውነት የሐሰትን ድጋፍ ሳትፈልግ ትቆማለች፣ ሐሰት ግን እውነትን መስላ ለመቆም ትጥራለች::
- እውነትን ካላገኘን ባለ ራእይ አንሆንም:: የእምነትም ሆነ የራእይ መሠረቱ እውነት ነው::
- እውነተኛውን እውነት ማግኘት ለብዙዎች ጭንቅ እየሆነ ነው:
- ራእይ ስለ ራሳችን ያለን የማያቋርጥ አሳብ አይደለም:: ራእይ ወደ ሌሎች ማየት ነው:: ራእይ በዛሬው መርካት ሳይሆን የነገን መድረሻ ማየት ነው::
- ሰው ሰውን የሚዋሸው ያ ሰው እውቀቱ ከእኔ ያነሰ ነው ብሎ ሲገመት ነው::
- የሚያምሩንን ነገሮች በሙሉ በዝርዝር መናገር አንችልም:: ምክንያቱም ሁለተኛው እምሮታችን ያለው አንደኛውን ካገኘን በኋላ ነውና::
- የሚመስል ነገር ኑሮአችንን፣ እምነታችንን፣ ራእያችንን ጎድቶታል::
- ድርጊት የሌለው ራእይ መጨረሻ የሌለው መጀመሪያ ነው:: ራእይ የሌለው ድርጊትም መጀመሪያ የሌለው መጨረሻ ነው::
- እውነተኛውን ወርቅ የምንለየው የላይ መልኩን ውስጥም ማግኘት ከቻልን ብቻ ነው:: ላዩ ብቻ ወርቅ የሚመስል ቅብ ነው::

ምዕራፍ አራት

ራእይ ያልሆነው

በዳግማዊ ዐፄ ቴዎድሮስ ቤተ መንግሥት ደጃፍ ላይ አንዲት ሴት ቆማ:- «ለጃንሆይ ሕልም አይቼ ልነግራቸው መጥቻለሁና አስገቡኝ» ትላለች:: ወታደሮቹም:- «ያንቺን ቅዠት የሚያዳምጡበት ጊዜም የላቸውም ተመለሺ» ይሏታል:: እርሷም:- «ምን ቸገረኝ አንድ ቀን ሳገኛቸው መንገሬ አይቀር» ብላ ጉዞዋን ስትቀጥል ወታደሮቹ:- «አግኝታ ብትነግራቸውና ለምን ከለከላችኋት ብለው ቢቆጡንስ? ትግባና እርሳቸው ቢፈልጉ ይመልሷት» ብለው ጠርተው አስገቧት:: «ጃንሆይ! አንዲት ሴት ሕልም አይቼላቸው ልነግራቸው መጥቻለሁ» ትላለች አሏቸው:: እርሳቸውም አስገቧት ብለው ከፊታቸው ስትቆም:- «ምን አየሽልኝ?» ይሏታል:: እርሷም:- «ጃንሆይ በሕልሜ እንደው የሱዳን ስጋጃ ይመስለኛል ሂ ብሎ ተነጥፎ እኔና እርስዎ በዚያ ላይ ተኝተን አየሁ ደስ ብሎኛል» ትላቸዋለች:: እርሳቸውም ተገርመው:- «ያየሽው ይህን ብቻ ነው?» ይሏታል:: «አዎ ጃንሆይ ደስ ብሎኛል» ትላቸዋለች:: በዚህ ጊዜ ሃያ ማር ትሬዛ አንሥተው ሰጧትና «ለወደፊቱ በአቅምሽ አልሚ» ብለው ሸኟት ይባላል:: በወቅቱ ያ ገንዘብ ብዙ ነው:: ገንዘቡ እስኪያልቅ ድረስ በአቅሟ ማለሟን እንዳትረሳ ብለው ይመስላል:: በርግጥ አቅምን ማወቅ ብልህነት ነው:: «አቅሙን አያውቅ» በአገራችን ትልቅ ስድብ ነው ይባላል::

በአቅም ማለም ይገባ ይሆናል:: ራእይ ግን በአቅም የምናየው አይደለም:: ራእይ ስለ ተራራ አያስብም፣ ከተራራው በስተጀርባ ያለውን ማየት ነው:: ለሚጓዝ ሰው ከፊት ያለው ተራራ በስተጀርባ ይሆናል:: «እንዴት ይገፋ ይሆን?» ያስባለው ተራራ ወደኋላ ዞሮ ሲያዩት ውበት ነው:: ራእይ በአቅም አይወሰንም፣ ራእይ አቅምን ሁሉ ይወርሳል:: ውስጣችን «አቅምህ ምንድነው?» ይለናል:: ሰዎችም በማይረሳ መልኩ አቅማችንን ይነግሩናል:: ሰዎች በትላንቱ ይመዝኑናል፣ እግዚአብሔር ግን በነገ ተግባራችን ዛሬ ይጠራናል:: ስምዖን ሳለን ጴጥሮስ ይለናል:: መጀመሪያ ማየት፣ ከዚያ መንካት የራእይ ባሕርይ ነው::

አሁን ያለኝ አቅም ምንድነው? ብሎ በአሁን አቅም መጀመር የራእይ ክብር ቢሆንም የሁልጊዜ አቅሜ ይህ ነው ብሎ ግን አያስብም:: ገንዘብ ስላለን ሥልጣን ስላለን ራእይ ይኖረናል ማለት አይደለም:: ራእይ ግን ገንዘብንም፣ ሥልጣንንም ያመጣል:: አንድ

ሰው ሲናገሩ:- «ገንዘብ የለኝም ብለህ መጽሐፍ መጻፍን አታቋርጥ፣ ገንዘቡ የተገኘ ቀን የሚጻፈው ይጠፋል» ይሉ ነበር:: ይህ እውነት ነው:: በዓለም ላይ ከባዱ ባለ ራእይ መሆን እንጂ ባለ ገንዘብ መሆን አይደለም:: ራእይ የገንዘብን መውደቂያ ያሳምራል:: ገንዘብ ግን ራእይን አይመራም::

«ስለሆነው ነገር መናገር ስላልሆነው ነገር መናገር ነው፤ ስላልሆነው ነገር መናገርም ስለሆነው ነገር መናገር ነው» ይባላል:: የራእይን ሁለንተና ለማየት ራእይ ያልሆነውን ማየት ይገባናል:: በአጭሩ ራእይ አራት ነገሮች አይደለም:-

- ራእይ ዕቅድ አይደለም
- ራእይ ሕልም አይደለም
- ራእይ ምኞት አይደለም
- ራእይ ትንቢት አይደለም::

ራዕይ ዕቅድ አይደለም

ዐፄ ቴምድሮስ ያቺን ሴት በሕልሟ እቴጌ ሆና ብትመጣም አቅሟን እንዳላወቀች በማይረሳ መንገድ ነግረዋታል:: ሕልም በአቅም ሊሆን ይችላል:: ራእይ ግን በአቅም አይደለም:: ዐፄ ቴምድሮስ ራሳቸው ንጉሠ ነገሥት የሆኑት በራእይ እንጂ በአቅም አልነበረም:: መነሻቸው መንደርንም አያስገብርም ነበርና:: በመሳፍንት አገዛዝ ተበታትና በአጥቢያ ነገሥታት ተጨንቃ የኖረችውን ኢትዮጵያን አንድ ለማድረግ ያስቻላቸው ከአቅማቸው በፊት የነበረው ራእያቸው ነው::

ራእይ ከዕቅድ ነጻ አይደለም:: ራእይ ከዕቅድ ነጻ ባይሆንም ዕቅድ ሁሉ ግን ራእይ አይደለም:: ራእይ በዕቅድ ሊለካ፣ በአንጻ ዕቅድ ሊቆረጥ፣ በነዶ ሊታሠር ይችላል:: ቢሆንም ግን ራእይ ዕቅድ አይደለም:: ዕቅድ መሠረቱ ገንዘብ ነው:: ራእይ ግን መሠረቱ እግዚአብሔርና መልካም ቊጭት ነው::

ተግባራቸውን በዕቅድ የሚያራምዱ ሰዎች ሊኖሩ ይችላሉ:: ዕቅድ መልካምና አስፈላጊ ቢሆንም ብዙ ጊዜ ግን ከዕቅዳችን ውጭ እንሆናለን:: አይሁድ ዐሥሩን ትእዛዝ ሳይፈጽሙ ራሳቸውን ከኃጢአት ለመከላከልና ወደ ዐሥሩ ትእዛዛት ድንበር ላለመጠጋት ከአንድ ሺህ በላይ የሚሆኑ የሕግ ዝርዝሮችን/የሽማግሌዎችን ወግ/ አውጥተው ነበር:: ነገር ግን ማድረግና መፈጸም አልቻሉም:: ዛሬም

ራሳቸውንና ኑሮአቸውን ለመቆጣጠር ብዙዎች የዕቅድ ሰነድን ያዘጋጃሉ:: ለተፈጻሚነቱ ራሳቸውን ቢያስጨንቁም ኑሮው ይመራቸዋል እንጂ ሕይወትን እነርሱ ሊመሩ አልቻሉም:: ዕቅዶች የወረቀትን ታማኝነትን/የያዘውን አለመልቀቁን/ ከማሳየት ውጭ ሰውን በቃሉ እንዲገኝ አያደርጉትም:: ምክንያቱም ሕይወት እንደምናስበው አይደለችምና ነው::

ዕቅድ በጀት ይከተለዋል:: አሊያም በበጀት ይታቀዳል:: ራእይ ግን ዕቅድ አይደለም፣ ከበጀት ውጭም ይኖራል:: ባለጠጎች ድሆች፣ የተማሩትም ያልተማሩትም ራእይ ሊኖራቸው ይችላል:: የራእይ እንቅፋቱ ባለጠጋ ወይም ድሃ መሆን ሳይሆን እንቅፋቱ የደነዘዘ መንፈስ ነው:: በዓላማ ተፈጥሮ ያለ ዓላማ ለመኖር መወሰን ነው:: እማሆይ ትሬዛ ራእይ ነበራቸው:: ራእያቸውም ተጨብጦ የተዳሰሰላቸው ሰው፣ ራስ ወዳዶችንና ዘረኞችን ደግሞም ሌቦችን በቃላቸው ሳይሆን በኑሮአቸው የዘለፉ ሴት ናቸው:: ሴትነታቸውና እማሆይነታቸው ገለል ብለው ቢቀመጡበት ትልቅ ምክንያት ነው:: ባዶ ጸሎትን ሳይሆን በሥራ ላይ የሆነ ጸሎትን አሳዩ:: ድሆቻቸውን ለመመገብ ባዶ ቅርጫት ተሸክመው መንገዳቸውን ብቻ ይዘው ይራመዳሉ:: የሰጣቸውን ሰው ላለማየትና በመስጠቱ ብቻ የተለየ ፍቅር ላለመስጠት አያዩም ነበር:: እቤታቸው ደርሰው ቅርጫቱን ሲዘረግፉ ግን ለዚያ ቀን የሚያስፈልገው ወጪ ይሞላላቸው ነበር:: በራእይና በእምነት የጨላለሙ መንደሮችን አብርተዋል:: እኚህ እናት ብዙ ባለሥልጣኖችን ማዘዝ፣ የጦር መሪዎችን መቆጣት ችለዋል:: በጦርነቶች መካከል ለመርዳት ሲያልፉ የጥይት ድምፅ ረግቦላቸዋል:: በእውነት መልካምነት ሥልጣን ነው::

እማሆይ ትሬሣ የነበራቸው ሀብት የለበሷት አንዲት ቀሚስ ብቻ ነበረች:: የቀን ወጪአቸውም 0.75 ሣንቲም ነበረ:: የተሳካ ራእይ ግን ነበራቸው:: ዓለም ከቢልጌት ይልቅ እማሆይ ትሬሣን በልቡ ይቀበላቸዋል:: ባለ ራእይ ስለ ነበሩና ዓለምን ስለ ናቁ እንደ ተከበሩ አልፈዋል:: ራእይ ከሰው በእግዚአብሔር፣ ከምድር በሰማይ፣ ከገንዘብ በፍቅር ያምናል:: ባለ ራእይ ሰው የለኝም አይልም፣ እግዚአብሔር አለኝ ይላል:: ባለ ራእይ ዋጋውን ከምድር አይጠብቅም:: ሽልማቱ በሰማይ እንደሆነ ያውቃል:: እየሮጠ የሚሸለም ሯጭ የለም:: ሩጫውን ሲጨርስ ግን ይሸለማል:: ዓለምም የሩጫ ስፍራ ናት:: ስለዚህ ባለ ራእዩ በሩጫ ሜዳ ላይ ሽልማትን አይጠብቅም:: ራእይ ለገንዘብ ሳይሆን ለፍቅር ዋጋ ይሰጣል:: ባለ ራእዩም የፍቅር ጠንቅ የሆነውን ገንዘብ ተጠንቅቆ ይይዛል::

አቅም ቢኖረኝ ባለ ራእይ እሆን ነበር አይባልም። የራእይ አቅም እግዚአብሔር ብቻ ነው። ራእይ ሰውን እያዩ ሲሮጡ አይፈጸምም። እግዚአብሔርን ተስፋ የሚያደርግ ግን ጉልበቱ አይዝልም። መጀመርንና መፈጸምን የሚሰጥ ጌታ የራእይ ሀብቱ ነው። በመሠረቱ ራእይ ያልቀደመበት አቅም ጭንቀትና የጥፋት መሣሪያ ብቻ ነው። በዓለም ላይ ያለው ችግር ራእይና የጠራ ራእይ ብቻ ነው። ረቂቁ ግዙፉን ይገዛል። ፍቅር ረቂቅ ነው። ሰው ለወደደው ሀብቱን ብቻ ሳይሆን አካሉንም ይሰጣል። ለምን? ስንል ፍቅር ከዓለም ንብረት በላይ ስለሆነ ነው። ጥላቻም ረቂቅ ነው። ነገር ግን ኒውክለር ሊያስተኩስ ይችላል። በዓለም ላይ ረቂቁ ግዙፉን ይገዛል። እንደዚሁም ራእይ ረቂቅ ቢሆንም ግዙፉን ይገዛል። አዎ አቅም ራእይን ማምጣት አይችልም፣ ራእይ ግን አቅምን ያመጣል።

ራእይ ሕልም አይደለም

ይህ ዓለም ለራሳችንና ለሌሎች ሕልም የምናይበት፣ ሰዎችም ከራሳቸው አልፎ ለእኛ የሚያዩበት፣ ነቅተንም የምንጫዋወተው ነው። ሕልም የእግዚአብሔር ምሪት የሚተላለፍበት ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር ግን በቀጥታ የሚናገረው በሕልም አይደለም። መልካም ሕልም ስላየን በጣም ደስ ሊለን፣ ክፉ ሕልም ስላየንም ልንጨነቅ አይገባም። ምክንያቱም እንኳን የሕልሙ የእውኑም የሚፈጸመው እግዚአብሔር ሲፈቅድ ነውና። ሕልም የውሎአችን ክለሳ ነው። ሌሊት የምናየው ብዙ ጊዜ ቀን የዋልነውን ወይም በነፍስ ፋይል ውስጥ የተቀመጠውን አንዱን ነገር ነው። ሰሎሞን፡- *«ሕልም በሥራ ብዛት ይታያል»* (መክ. 5፥3) ይላል። እግዚአብሔር በሕልም ምሪትን እንደሚሰጥ ብናምንም (ዘኁ. 12፥6) ሰይጣንም ሊያሳይ ይችላልና መጠንቀቅ ተገቢ ነው። በሕልም ጨርሶ የማያምኑና ሙሉ በሙሉ በሕልም ብቻ የሚመሩ ሰዎች አሉ። ሁለቱም ጫፍ ከባድ ነው።

ሕልምና ራእይ አንድ አይደሉም። ሕልም ሰው ተኝቶ፣ ራሱን ጥሎ፣ እንቀላፍቶ የሚያየው ሲሆን ሰውዬው ተከፍሎ ማለት ሥጋው ተኝቶ ነፍሱ ግን ነቅታ የሚያየው ነው። ራእይ ግን እንዲህ አይደለም። ሰውዬው በሙሉ ማንነቱ ከመነሻ ላይ ሆኖ የሚታየው መድረሻ ነው።

ራእይ ብለን ስንናገር ሁለት ዓይነት ራእይ እንዳለ እንገነዘባለን። የመጀመሪያው፡- የጸጋ ራእይ ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ የዓላማ ራእይ ነው። የጸጋ ራእይ ያላቸው በተመስጦ ከፊት ለፊታቸው የሚያዩት መንፈሳዊ ምሥጢር ነው። በዚህ ራእይ ውስጥ የትንቢት ሀብትም ይገለጣል። የጸጋ ራእይ ለሁሉም የተሰጠ አይደለም። ጸጋ ነውና። ለአንዳንዶች የተሰጠ፣ ለቤተ ክርስቲያን ከተሰጡ የመንፈስ ቅዱስ ሀብታት አንዱ ነው። የዓላማ ራእይ ግን ሁሉም ሰው ሊኖረው የሚገባ የተወሰነ ግብ ነው። ወይም የተተመነ ጉዞ ነው። የታቀደም ድል ነው። ይህ ራእይ ለሕይወት ትርጉም ይሰጣታል። ሕይወት ትርጉም የሚኖራት መንገድነቷን ጠብቃ መጀመሪያና መጨረሻ ሲኖራት ነው። በዚህ መጽሐፍ ላይ እያየን ያለነው ስለ ጸጋ ራእይ ሳይሆን ስለ ዓላማ ራእይ ነው። በመሠረቱ ስለ ጸጋ ራእይ መማር አያስፈልገንም። ከፊት ለፊታችን ያለውን ቴሌቪዥን ለማየት ትምህርት አስፈላጊ እንዳልሆነ፣ የሚመጣውን የራእይ ጸጋም ለማየት ትምህርት አያስፈልግም። ዓላማ የሆነው ራእይ ግን ሁሉም ሰው ሊኖረው የሚገባ፣ የምንኖርበትም ምክንያት ነው። ራእይ ሕልም አይደለም ብለናል። የዓላማው ራእይ እንኳን ከሕልም ከጸጋው ራእይም ይለያል። ራእይ ዋጋ ተምነን፣ በነፍሳችን ተወራርደን የምንገባበት የጠራ ብርሃን ነው።

ብዙ ሰዎች ራእይ እንዳላቸው ያስባሉ። የጠራ ነገር ግን አይታያቸውም። ቢራመዱም መድረሻቸውን አይለዩም። ቢሮጡም እርካታ አይሰማቸውም። የመተንፈስን ያህል ቀላል ደግሞም ሕይወት አይሆንላቸውም። የሥራ ያህል ይከብዳቸዋል። ከነኩአቸው ሊተውት ይችላሉ። የሕልምንና የራእይን ንጽጽር እስቲ እንመልከት፡-

1. ሕልም የጠራ አይደለም

ሕልም ብዥታ ያለበት፣ የተቀጣጠለ ስዕል እንጂ ወጥ አይደለም። ሕልምን ማስረጃ አድርገን ልናቀርብ አንችልም። «ይመስለኛል» የሚል ቃል ባይኖር ሕልምን ማውራት ከባድ ነው። ራእይ ግን የጠራ፣ ከቀትር የፈካ ነው። ነገሮች ሁሉ ተራ በተራ የሚከናወኑበት፣ ከመንገዳችንም ላይ ስህተትን እያረምን፣ በመልካሙ እየጸናን የምንጓዝበት ነው። የተደረሰበትን ነገር እንደ ማስረጃ ብናወራለትም፣ ያልተደረሰውንም በእጃችን እንደ ገባ እርግጠኛ ነገር የምንተርከው ነው። በራእይ ውስጥ ይመስለኛል ሊሆን ይችላል የሚሉ ቃላት አይኖሩም። ማመንታት የሌለበት የጦር ሜዳ ቋንቋ ነው። «ድሉ የእኛ ነው!»

2. ሕልም ሰዎችን አናስከትትበትም

አንዲት ሕፃን ልጅ በሕልሜ ይህን አየሁ እያለች ስታወራ ቤተሰቦቿ አላመኗትም። ምክንያቱም በዚያ ዕድሜ ሕልም ታያለች የሚል ግምት የላቸውም። በዚህ ጊዜ ያቺ ሕፃን ልጅ፦ «እውነቴን ነው ካላመናችሁኝ እገሌን ጠይቋት» ብላ አጠገቧ የተኛችውን መንታ እህቷን ምስክር ጠራች። ያቺ ሕፃን ከመጀመሪያው የሁለተኛው ማስረጃዋ ሕልሙን ውሸት አደረገባት። ለሕፃኗ አእምሮ አጠገብ የተኛ ሁሉ የተከፈተውን የሕልም መመልከቻ በጋራ የሚያይ መስሏታል። ሕልም ግን የግል እንጂ የጋራ አይደለም።

ብዙዎች ብዙ ያስባሉ፣ ብዙ ይሮጣሉ፣ ብዙ ዋጋ ይከፍላሉ። ግባቸው ግን ራሳቸው፣ ራሳቸውና ራሳቸው ብቻ ነው። ስለዚህ ሕልመኞች ናቸው። ባለ ራእዮች ግን ከራሳቸው፣ ወገናቸው ከሆነው ወጣ ብለው ስለ ሌላው የሚያስቡ ናቸው። ባለ ራእዮች «ምን አደረጉልኝ» ሳይሆን «ምን አደረግሁላቸው?» «ምን ያደርጉልኛል?» ሳይሆን «ምን አደርግላቸዋለሁ?» የሚሉ ናቸው። ባለ ራእይ የተቀበለውን ብድር የሚመልስ ሳይሆን ለማይገባቸውና ለማይገባቸው መልካም የሚያደርግ ነው። ጆን ኤፍ ኬኔዲ በመላው ዓለም የተደነቀላቸው ንግግር፦ «አገሬ ለእኔ ምን አደረገችልኝ ሳይሆን እኔ ለአገሬ ምን አደረኩላት በሉ» የሚለው ነው።

ሕልም ሌሎችን በአሳብ የምናስከትትበት እኛም በምኞት የምንሮጥበት ነው። ውጤቱ ትንሽ ሩጫው ግን ብዙ የሆነበት የዚህ ዓለም ኑሮ ሕልም ነው። ራእይ ግን የመኖር መገለጫ ነው። በጋራ የምንሰቅለው የድል ባንዲራ ነው። ከሕፃናት ትምህርት ቤት አንሥቶ ሊሰጥ የሚገባው ነገር «አንድ ነገርን አበርክቶ ስለማለፍ» ሊሆን ይገባዋል። የልጆችን ዕድገት፣ የወጣትነትን ጉብዝና ለምለም የሚያደርገው ይህ በጠዋቱ የተገኘ ራእይ ነው። የአገራችን ወላጅ ስለ መብል እንጂ ስለ ልጁ ራእይ አያስብም። ያለ ራእይ ኖሮ ራእይ የሌለው ትውልድ ያተርፋል። የት ልሂድ? ብሎ የሚንቀዋለል ጊዜ እንደሚያጠፋ፣ መሄጃውን ተምኖ የወጣው ግን በሰዓቱ እንደሚደርስ፣ መሄጃችንን አጥተን ስንንከራተት ኖረናል። ዕድሜም ባክኖብናል። በእውነት ጊዜ ያላቸውን ሕፃናት በራእይ ማነጽ ይገባናል። ራእይ ለአገርና ለወገን ካለን ፍቅር ይመነጫልና ሕፃናትን ስለ አገራቸውና ስለ ወገናቸው ፍቅር ልናስተምራቸው ይገባል። በእውነት ሰዎች ዛሬ የተመኘንላቸውን ነገ ራእያቸው ያደርጉታልና ምኞታችንን እንንገራቸው።

ራእይ መሐን አይደለም። ብዙዎችን ይወልዳል። የራእይ ሞሐን አይተንም አናውቅም። ሕልም ግን ሰዎችን አያስከትትም።

3. ሕልም የተከፈለ ማንነት ነው

ሕልም የሚታየው ሥጋ ተኝቶ ነፍስ ግን ነቅታ ነው። ስለዚህ አንዱ ሰውዬ ተከፍሎ የሚያየው ነገር ሕልም ይባላል። ራእይ ሕልም አይደለም። ብዙ ሰዎች ለዘመናት ሕልም አላቸው። ውስጣቸው ይፈልጋል፣ ለመጀመር ግን ይሸበራሉ። ወይም በማያደክም ሁኔታ ለመፈጸም ይሻሉ። ሌሎችን ማሠራት እንጂ እነርሱ መሳተፍ አይፈልጉም። ይህ ግን ራእይ ሳይሆን ሕልም ነው።

ራእይ ሁለንተናን የሚጠይቅ ነፍስና ሥጋን የሚያሳትፍ ነው። ራእይ የሚመሠረተው በልብ ላይ ስለሆነ ልብ ከተሰጠ የሚቀር ጓዝ የለምና ራእይ ሁሉን ያስከትታል። ልቡን የሰጠ ጊዜውን፣ ገንዘቡንና ጉልበቱን ... አያስቀርም። ሰው ለራእዩ የሚሰስተው አቅም የለውም።

4. ሕልም የተረጋገጠ አይደለም

ሕልማችንን ስንናገር «ከእገሌ ጋር የምሄድ ይመስለኛል፣ እንትናም አብራን ያለች ይመስለኛል» በማለት ነው። ሕልምን የሚቀጣጥለው «ይመስለኛል» የሚለው ቃል ነው። ሕልም የተረጋገጠ ሳይሆን ብዥታ ያለበት ዕይታ ነው። ራእይ ሕልም አይደለም። አንዳንድ ጊዜ ለሰዎች የምንገልጠው ራእያችን ለራሳችን ያልገባንን ነው። ይህ ግን አደጋ አለው። ጳውሎስ ራእይን በተቀበለ ጊዜ የወሰደው የማሰላሰያ ጊዜ ነበር። የቀድሞ እውቀቱን ከአዲሱ ለማስታረቅ ሦስት ዓመታት በዐረብ በረሃ ላይ ተቀምጧል (ገላ. 1፥17)። ስለዚህ አገልግሎቱ እስከ ዛሬ ሕያው ነው።

5. ሕልም እንደ ፈቺው ነው

ሰውዬው ሕልም አለምኩ ብሎ ለፈቺው ይነግረዋል። ፈቺውም፦ «ምን አየህ?» ቢለው፦ «ነጭ ሸማ ለብሼ በአልጋ ላይ ተኝቼ አየሁ» አለው። ፈቺውም ሲተረጉም፦ «ውይ መሞትህ ነው» አለው። አላሚውም ደንግጦ፦ «ወርሻለሁ እኮ» አለው። ፈቺውም መልሶ፦ «እርሱም ወደ መቃብር መውረድህ ነው» አለው። በዚህ

ጊዜ አላሚው ተበሳጭቶ:- «በቃ አላየሁም» አለው:: ለምን? ቢሉት «ፌቺ ቆረጠኝ» አለ ይባላል::

ከሕልም ሕግጋት አንዱ:- «ሕልም እንደ ፈቺው ነው» የሚለው ትልቁ አንቀጽ ነው:: ራእይ ግን እንደ ንባብና ትርጓሜ እንጂ እንደ ሕልምና ፍቺ አይደለም:: ማንም ሰው እንደ ፈለገው የተረጐመልንን ነገር የምናስተናግድበት ሳይሆን እውነተኛ መገለጥ ነው:: ራእያችንንም በየአስተርጓሚ ቦታ ይዘን ከሄድን ጥንቱንም ራእይ አልነበረም ማለት ነው:: ባለ ራእይ ሌሎችን ያስከትታል:: ነገር ግን ደጋፊ አይፈልግም:: የሚያጨበጭቡለት ስለሌሉ ሩጫውን አያቆምም:: በሚወረወርበት ትርጉምም አይደናገርም:: የገባውን ለማድረግ ብቻ ይተጋል::

6. <u>የማይደረስበት ነው</u>

«የሕልም ሩጫ አይደረስበትም» ይባላል:: በሕልም ውስጥ ሩጫ አለ:: ሩጫው ግን ግብ የለውም ወይም አይደረስበትም:: ቢጨበጥም ሲነቁ ባዶ ነው:: ራእይ ግብ፣ ተደራሽ ግብ እንጂ ሕልም አይደለም:: ራእይ እያስረገጠ፣ ነዶ በነዶ እያሰረ፣ ባሸነፈበት ግዛት ሁሉ እንደ ወታደር ባንዲራ እየተከለ የሚሄድ ተጨባጭ ሁነት ነው:: ሕልም ግን እንዲህ አይደለም:: አንድ ሰው:- «እንሮጣለን እንሮጣለን፣ የሕልም ሩጫ እንሮጣለን:: የሕልም ሩጫ አይጠገብም፣ አይደረስበትምና» ብሏል::

የራእይ መንገድ ብዙ የእግር ፈለግ ያለበት ነው:: ብዙዎች ያለፉበት፣ እነርሱ ዝም ቢሉም ሥራው የሚናገርበት፣ በታሪክ ውስጥም እንደ ጉብታ ከፍ ብሎ የሚታየን ነው:: ራእይ ተደራሽ ግብ ነው:: ነገር ግን ወዳየነው ነገር ለመድረስ መራመድ አለብን፡

7. <u>ሕልም ከፈቃዳችን ውጭ ነው</u>

በሕልም የምናየው የምንፈልገውን አይደለም:: ሕልማችንንም መቆጣጠር አንችልም:: ስለ ታየን እናየዋለን፡፡ ማዘዝም የምንችለው አይደለም:: መጥፎውንም ዕይታ ለመቀየር ምንም ዓይነት ጥረት ማድረግ አንችልም:: በሕልማችን ላይ ሥልጣን የለንም:: ሕልም እኛ የምናየው ግን እኛ የማንቆጣጠረው ነው:: ራእይ ሕልም አይደለም::

ራእይ ፈቃዳችንን ይጠይቃል:: ፈቃዳችን ከሌለበትም ባለ ራእይ ልንሆን አንችልም:: የሚሄዱበትን የማያውቁ ሕፃናት ብቻ ናቸው:: አዋቂዎች ግን ከመነሣታቸው በፊት መድረሻቸውን ያረጋግጣሉ:: ባለ ራእይም የሚሄድበትን አውቆ፣ ፈቅዶ፣ የሚያስከፍለውን ዋጋ ተምኖ የሚነሣ ነው:: ራእዩንም እንደማይለወጥ እንደ እግዚአብሔር ቃል አያየውም:: አንዳንድ ራእይ ግቡ ከተሟላ በኋላ ይለወጣልና:: ለምሳሌ:- ሙሴ ሕዝቡን ከግብፅ አውጥቶ ከነዓን ማስገባት ራእዩ ነው:: ይህ ራእይ ግን ሕዝቡ ከነዓን ከገቡ በኋላ የተፈጸመ ራእይ ነው::

በጅምሩ ፍጹም የሆነ ራእይ የለም:: ስለዚህ ባለ ራእዩ ራሱን ፍጹም እንደሆነ አይቆጥርም:: ራሱን ያያል፣ ያርማል:: ትክክለኛ እርምቶችንም ይቀበላል:: የእርማት ቃሎች ከማንም ይልቅ ባለ ራእዩን ይጠቅሙታል:: ምክንያቱም እርማቱን ያስተካክላልና:: ራእይ ከቍጥጥር ውጭ ሊሆን አይችልም:: ምክንያቱም ስሜት አይደለም:: እንደውም ራእይ የሚጀምረው ስሜታችን ተንጠፍጥፎ ሲያልቅ ነውና:: ራእይ የሚፈጸመው በባለ ራእዩ ነው:: ባለ ራእዩና ራእዩም አይጠፋፉም:: አንዱ አንዱን ይጠብቀዋል:: ራእዩም ከባለ ራእዩ አያፈተልክም:: የራእዩን ዝርዝር ፍጻሜ ባለ ራእዩ ባያውቀውም ባደረ ቍጥር ግን የራእዩ ስዕል እየደመቀ ይመጣል:: ሲቃረብም ያየው ነገር እየጎላ፣ አካል እየነሣ/እየገዘፈ/ ይመጣል::

8. <u>ሕልም ተግባር የለውም</u>

«ድሀ በሕልሙ ቂቤ ባይበላ ምን ሆኖ ይኖር ነበር» ይባላል:: በውኑ ስለማያገኘው በሕልሙ ይሸነገልበታል:: ያየሁትን ውለዱ ማለት ግን አይችልም:: ሕልም ተግባር አይጠይቅም:: ሕልም ተጠያቂ አይደለም:: ሕልም፣ ሕልም ነው:: ራእይ ግን ተግባር እንጂ ፍላጎት ብቻ አይደለም::

የአሳብ ማረፊያው፣ የንግግር ጌጡ(ውበቱ) ተግባር ነው:: ንግግር ያለ ተግባር ሞገስ የለውም፤ ተግባር ግን ያለ ንግግር ድምፅ አለው:: ራእይ ሕልም አይደለም:: ምክንያቱም ተግባር ነውና:: ባለ ራእዩ ወደ ተግባር ይቻኮላል:: ባለ ራእዩ ተጠያቂነትን ይወስዳል:: ዓለም አጥታ እየፈለገች ያለችው ባለ አደራነትና ተጠያቂነት የሚገኘው ራእይ ካለው ትውልድ ነው:: ራእይ ዳቦ መላስ አይደለም:: ለማውራት መኖርም አይደለም:: ብዙ ሥራ ጥቂት ገለፃ ነው::

9. ሕልም ሲያልቅ የምናውቀው ነው

ሕልምን የምናውቀው ሲያልቅ ነው። አጠቃላይ ይዘቱን ለመናገር መጨረስ ያስፈልጋል። ቀጥሎ ያለውን ለመገመት በፍጹም አንችልም። ራእይ ሕልም አይደለም። ሲያልቅ የምናውቀው ሳይሆን ፍጻሜውን አይተን የምንጀምረው ነው። ራእይ የሚለካ ነው። ግምት ሳይሆን እርግጥ ነው።

ምናልባት ራእይ አለኝ የምንለው ራእይ ያልሆነ ነገር ይዘን ሊሆን ይችላል። ዕቅድ ይዘን ራእይ አለኝ ብለን ሊሆን ይችላል። ዕቅድ የሚታመነው በምድራዊ አቅም ላይ ሲሆን ራእይ ግን በእግዚአብሔር ይታመናል። ዕቅድ ባለመቻል ይሰረዛል። ራእይ ግን በመንገድ አይቀርም። አሁንም ራእይ አለኝ የምንለው ሕልም ይዘን ሊሆን ይችላል ራእይ ግን ሕልም አይደለም። ራእይ፡-

- የጠራ ዕይታ ነው
- ሌሎችን ያስከትታል
- ሁለንተናን ያሳትፋል
- የተረጋገጠ ነው
- ትርጓሜው እንደ ንባቡ ነው
- ተደራሽ ግብ ነው
- ፈቃዳችንን ይጠይቃል
- አይተን የምንነካው ነው።

ራእይ ያልሆነ ነገር በጊዜ ውስጥ ሲመክን ይታወቃል። አንዲት ሴት ሆዷ ገፋ ሲል የሚያዩአት፡- «አረገዘች እንዴ?» ብለው ክርክር ሲያበዙ የመቍረጫው ቃል፡- «እህል ከሆነ ይጠፋል፣ ልጅ ከሆነ ይገፋል» የሚለው ነው። ጥጋብ ከሆነ ጊዜያዊ ነውና ሆዷ ይሟሸሻል። ልጅ ከሆነ ግን እየገላ ይመጣል። እንዲሁም ስሜት ከሆነ ይጠፋል፣ ራእይ ከሆነ ግን ይገፋል። አጀንዳ ይዘው ሲሄዱ፣ ፍጥን ፍጥን እያሉ ሲራመዱ፣ ብዙ ለመናገር ሲዘጋጁ ባለ ራእይ ናቸው ወይስ አይደሉም ለማለት ያጠራጥረን ይሆናል። ራእይ ከሆነ ግን እየገፋ ይመጣል።

እናስተውል

- ራእይ ስለ ተራራ አያስብም፣ ከተራራው በስተጀርባ ያለውን ማየት ነው።
- ራእይ በአቅም አይወሰንም፣ ራእይ አቅምን ሁሉ ይወርሳል።

- ራእይ የገንዘብን መውደቂያ ያሳምራል። ገንዘብ ግን ራእይን አይመራም።
- ራእይ ከዕቅድ ነጻ አይደለም። ራእይ ከዕቅድ ነጻ ባይሆንም ዕቅድ ሁሉ ግን ራእይ አይደለም።
- ራእይ ግን መሠረቱ እግዚአብሔርና መልካም ቍጭት ነው።
- የራእይ እንቅፋቱ ባለጠጋ ወይም ድሃ መሆን ሳይሆን እንቅፋቱ የደነዘዘ መንፈስ ነው።
- ባለ ራእይ ሰው የለኝም አይልም፣ እግዚአብሔር አለኝ ይላል።
- ሕይወት ትርጉም የሚኖራት መንገድነቷን ጠብቃ መጀመሪያና መጨረሻ ሲኖራት ነው።
- ራእይ ግን የጠራ፣ ከቀትር የፈካ ነው።
- ሕልም ግን የግል እንጂ የጋራ አይደለም።
- ራእይ መሐን አይደለም። ብዙዎችን ይወልዳል። የራእይ መሐን አይተንም አናውቅም።
- ራእይ እያስረገጠ፣ ነዶ በነዶ እያሰረ፣ ባሸነፈበት ግዛት ሁሉ እንደ ወታደር ባንዲራ እየተከለ የሚሄድ ተጨባጭ ሁነት ነው።
- ወዳየነው ነገር ለመድረስ መራመድ አለብን።
- የሚሄዱበትን የማያውቁ ሕፃናት ብቻ ናቸው። አዋቂዎች ግን ከመነሣታቸው በፊት መድረሻቸውን ያረጋግጣሉ።
- ራእይ የሚጀምረው ስሜታችን ተንጠፍጥፎ ሲያልቅ ነውና። ራእይ የሚፈጸመው በባለ ራእዩ ነው። ባለ ራእዩና ራእዩም አይጠፋፉም። አንዱ አንዱን ይጠብቀዋል።
- የአሳብ ማረፊያው፣ የንግግር ጌጡ(ውበቱ) ተግባር ነው። ንግግር ያለ ተግባር ሞገስ የለውም፣ ተግባር ግን ያለ ንግግር ድምፅ አለው።
- ራእይ ዳቦ መላስ አይደለም። ለማውራት መኖርም አይደለም። ብዙ ሥራ ጥቂት ገለፃ ነው።
- ራእይ ሕልም አይደለም። ሲያልቅ የምናውቀው ሳይሆን ፍጻሜውን አይተን የምንጀምረው ነው።

ምዕራፍ አምስት

ምኞት አይደለም

ሁለት ወንድማማቾች በምሽት በጨረቃ ብርሃን እየተዝናኑ ሲጓዙ ትልቅ ወንድም ወደ ሰማይ ቀና ብሎ «እግዚአብሔር አምላኬ ይህን ሰማይ የሚያህል መስክ ቢሰጠኝ በጣም ደስ ይለኝ ነበር» አለ። ታናሹም የራሱን ምኞት ገለጠ፡- «እኔም እነዚህን ከዋክብት የሚያህሉ ከብቶች ቢሰጠኝ ደስ ይለኛል» አለ። በዚህ ጊዜ ታላቅ ወንድምየው ቆም ብሎ፡- «እግዚአብሔር እነዚህን ከዋክብት የሚያህሉ ከብቶችን እሺ ይስጥህ፣ ለመሆኑ እነዚህን ከብቶች የት ነው የምታሠማራቸው?» አለው። ታናሹም ፈገግ ብሎ፡- «አንተ ወንድሜ መስክ ላይ ነዋ!» አለው። በዚህ ጊዜ ታላቅ ወንድምየው እሳት ልሶ፣ እሳት ጎርሶ፡- «እንዴት ብትንቀኝ ነው እኔ መስክ ላይ የምታሰማራው?» ብሎ ገደለው ይባላል።

ሰማይን የሚያህል መስክ፣ ከዋክብትን የሚያህሉ ከብቶች የሉም። ጠቡ ግን አለ። ምኞት ያልተጨበጠ ነው፣ ነገር ግን የተጨበጠ ግድያን ይወልዳል። ሰው ቢመኝም የሚበቃውን፣ ሊያስተዳድረው የሚችለውን ነገር ቢመኝ መልካም ነው። የሌላውን ሀብት ሲመኙ ሕይወትን የቀጠፉ ብዙዎች ናቸው። የታያቸው እንደ በሬው ሣሩ እንጂ ገደሉ አይደለምና ገድለው ለመኖር አቀዱ። ውጤቱ ግን ራሳቸውን በፀፀትና በእስራት ቀጡ። ገድሎ መኖር እንደማይቻል ለማሰብ እንኳ አልቻሉም። ምኞት ዓይንን ያሳውራልና።

ምኞት ነገሮችን ተፈጥሮአዊ በሆነ መንገድ ከማግኘት ያለ ሂደትና ያለ ልፋት እንዲገኙ ይፈልጋል። ከትንሽ ወደ ትልቅ የሆነውን ጉዞ ምኞት ይቃወማል። ስለዚህ ከትልቅ ወደ ትንሽ የሆነው የምኞት ጉዞ ይጀመራል። ምኞት ያለንን ነገር እንደሌለን እያደረገ በሌለን ነገር ላይ ብቻ እንድናፈጥ የሚያደርግ እንደ ክፉ ባል፡- «የትም ፍጭው፣ ዱቄቱን አምጪው» የሚል ክፉ አዛዥ ነው። ምኞት የሌሎችን ፍላጎት ረግጦ የእኔ ብቻ ይሟላ የሚል ራስ ወዳድ ነው። ገና ባልተጨበጠ ነገር ስንቶች ተላለቁ። አብረው ወጥተው አብረው መግባት ያልቻሉ፣ በአንዱ ሞት ላይ ሕይወታቸውን መመሥረት ሲያስቡ ሞተው የቀሩ ብዙዎች ናቸው። ምኞት አእምሮን የሚወጥር፣ ትክክለኛውን ነገር ለማሰብ ጊዜ የማይሰጥ ነው። የዕብደት ዓይነቱ ብዙ ነው። የመጀመሪያው ግን በምኞት ማበድ ነው።

ምኞት፣ ምኞት ነው። ለመፈጸሙ/ለመከናወኑ/ ፈቃደ እግዚአብሔር ያስፈልጋል። ነገር ግን ባልተጨበጠ ነገር ጠባይን መለወጥ ያስገምታል። በመጽሐፈ ምሳሌ ላይ፡- *«ቀን የሚያመጣውን ምን እንደ ሆነ አታውቅምና ነገ በሚሆነው አትመካ»* ተብሏል (ምሳ. 27፥1)። እግዚአብሔር እየታዘበን ያለው ገና በምኞታችን ነው። ብዙዎቻችን ግን በምኞት ተመዝነን ቀለን ተገኝተናል። እግዚአብሔር ሀብት ሰጥቶን ለመስጠት ሳይሆን እኛም በተራችን ሌሎችን ደጅ ለማስጠናት እንመኛለን። ሥልጣን ይዘን የተበደሉትን ለመርዳት ሳይሆን በቀላችንን ለመፈጸም ነው የምንመኘው። ምኞታችን አዋቂዎች ሆነን ለማሳወቅ አይደለም። አስተማሪዎቻችን እንዳሰቃዩን ሌሎችን ለማሰቃየት ነው። ለግፍ ድንበር የሚያስቀምጥ አጥተን ይኸው በጭካኔ እንወዳደራለን።

አንዲት እህታችን፡- «የምንመኘው ሰጥቶን በትሕትና ለመስጠት ሳይሆን ሰውን አሰልፎ ደጅ ለማስጠናት ነው። እግዚአብሔር ገና በምኞታችን ይታዘበናል» በማለት ስትናገር ሰምቻታለሁ። በምኞት ተመዝኖ ቀሎ መገኘት ከባድ ውርደት ነው። «እግዚአብሔር የአንድ ቀን ሥልጣን ቢሰጣችሁ ምን ታደርጋላችሁ?» ተብሎ ቢጠየቅ «በአንድ ቀን ሥልጣን ምንም ማድረግ አንችልም» ብለን ከመመለስ ብዙ ዝርዝሮችን እንናገራለን። አያችሁ እግዚአብሔር ያልሰጠን ለዚህ ነው። አንዳንድ ጊዜ እኛ በአቅማችን የምናጠቃውን ያህል ነገሥታት በአቅማቸው አያጠቁም።

ለእግዚአብሔርና ለምንወዳቸው ሰዎች ትልቅ ነገር ለማድረግ እንመኛለን። በየዕለቱ ልናከናውነው የሚጠብቀንና ዙሪያችንን የከበበን ግን ትንንሹ ነገር ነው። እግዚአብሔርን የምናከብረው፣ ለሰዎችም ፍቅራችንን ልንገልጽ የምንችለው ትንንሹን ነገር መፈጸም ስንጀምር ነው። ትልልቅ ሥራዎች በሕይወታችን አንድ ወይም ሁለት ጊዜ ቢገጥሙን ነው። እንድንፈጽመው የታዘዝነው ትንንሽ ነገር ግን ዘወትር በዙሪያችን ከቦናል። የሚችለውን ለማድረግ የሚለግም ሰው የማይችለውን ይመኛል። በብዙ የሚሰጠን በትንሹ ስንታመን መሆኑን መዘንጋት አይገባም። ጌታችን፡- *« ... በጥቂቱ ታምነሃል በብዙ እሾምሃለሁ፤ ወደ ጌታህ ደስታ ግባ»* (ማቴ. 25፥21) ያለውን ማስታወስ አለብን።

ሁሉም ሰው ምኞትን ይወደዋል። ምኞት ግን ካልተወለደ ሕመም አለው። ደግሞም ምኞት ብቻ ሆኖ ይቀራል። ምኞት ከመኝታቸው የማይወርዱ፣ ከወንበራቸው የማይነሡ፣ ከቤታቸው የማይወጡ የሰነፎች ሀብት ናት። የምኞት ቸርነት አያልቅም። ምኞት ብዙ ሀብት ቢመድብም ሠራተኞች ግን አይቀጥርም። ምኞት

የቤቱን ጉልላት ቢደመድምም መሠረት ግን ገና አልጣለም። የምኞት ፈረስ ልጓም ስለ ሌለው መቆሚያ የለውም። እንዲት የምትለምን ሴት፡-

«ይቅርብኝ እያሉ እየተውት ነው፣
ሀሳብና መንገድ ማሰቂያም የለው!» ብላለች።

ከብዙ ሺህ ምኞት ጥቂት ተግባር ይበልጣል። ብዙ መመኘት ጥቂት ግን ማድረግ አለመቻል ከባድ ስቃይ ነው። ምኞት አቋራጭ መንገድ ቢመስልም ከዋናው መንገድ ግን ይርቃል። የምኞት ብዛት ያንገዳግዳል። ያደክማል። የጊዜ ብል ሆኖ ዘመንን ያነትባል።

ይህንን ስንል መልካም ምኞት መመኘት ተገቢ አይደለም ማለታችን ይሆን? እግዚአብሔር መልካም ምኞትን ይፈጽማል። የተግባርም መነሻ በመሆን ምኞት ያገለግላል። የምኞት ችግሩ ምኞት ብቻ ሆኖ መቅረቱና ተግባርን ተክቶ መኖሩ ነው። ያልተፈጸመ ምኞት አለመቻልንና ብስጭትን ይፈጥርና ተስፋ መቍረጥን ያስከትላል። በጽልመት ስፍራም ያስቀምጣል። ሰው ለአእምሮ ሕመም ከሚጋለጥባቸው ነገሮች ውስጥ፡-

1. ሕይወቱን የመሠረተበት ነገር፡-

ሕይወቱን የመሠረተው በትምህርቱ፣ በሀብቱ፣ በትዳሩ፣ በልጆቹ፣ በጓደኞቹ ... ከሆነ ያን ሲያጣ የመኖር መብቱን ያጣ ይመስለዋል። ስለዚህ ለአእምሮ ጭንቀት ይጋለጣል። ነገር ግን ትምህርት፣ ሀብት፣ ትዳር ... ለመኖር ድጋፍ ሰጪ ሊሆኑ ይችላሉ። ሕይወት ግን ክርስቶስ ነው።

2. ምኞት፡-

የአእምሮ ሕሙማን ባሉበት ስፍራ ብንጎበኝ ላንተ ሚሊየን ብር እሰጥሃለሁ፣ አንተን ደግሞ እነግሥሃለሁ ይላሉ። እነዚህ ሰዎች በጤንነት ዘመናቸው ይህን ባገኝ ለእገሌ ይህን አደርጋለሁ፣ ይህ ቢኖረኝ ለእገሌ ይህን እሰጣለሁ የሚሉ ነበሩ። ምኞታቸው ተፈጻሚነት ሲያጣ ባለመቻል ስሜት ለአእምሮ ሕመም ይጋለጣሉ። ምኞት መልካም ቢሆንም ገደብ ያሻዋል።

አንድ አባት ሳልጠይቃቸው ረጅም ጊዜ ሆኖኝ ፈራ ተባ እያልኩ፡- «አባ እንዳይቀየሙኝ ስላልተመቸኝ ነው» ስላቸው፡- «አይ ልጄ ልብ ይመችዋል፣ እግር ግን አይመችውም። እኔ በቀን ሁለት ጊዜ አሜሪካ ደርሼ እመጣለሁ። እግሬ ግን ከአልጋ አይወርድም» አሉኝ። አዎ ምኞትም የቀለለው ልብ ስለሚመቸው፣ ጎዳናውም ስለማይቆረቍር ነው።

ራእይ ምኞት አይደለም። እንደውም ራእይ የሚኖረን ስሜታችንና ምኞቶቻችን ተንጠፍጥፈው ካለቁ በኋላ ነው። ስሜትና ምኞት የደፈረሰ ውኃ ሲሆኑ ካልሰከኑ አይጠጡም። ታዲያ ምኞት የምናበዛው ለምንድነው? ስንል የምንመኘውን ነገር ዋጋ ሳንከፍል እንዲሆንልን ነው።

ምኞት ስሜት ነው፣ ራእይ ግን ተግባር ነው። ምኞት የአሳብ ፍልሚያ ነው። ራእይ ግን ራስን መስጠት ነው። ራእይ የሚመስል ነገር ይዘን ራእይ የሌለን ሰዎች ልንሆን እንችላለን። ምኞትን ራእይ ብለን ልንይዝ እንችላለን። ዋጋ ለመክፈል ግን እንፈራለን። አንዳንድ ጊዜም ዋጋ ለመክፈል በመፍራት ራእይ መልሶ ምኞት የሚሆንበት ጊዜ አለ።

ተፈጥሮአችንን ስንመረምር ጆሮ የምናወጣውን ድምፅ፣ ዓይን አፋችንን የምንከፍትበትን መጠን፣ ልብ የእርምጃችንን ልክ ይወስናሉ። ራእያችን ደግሞ መድረሻችንን ይወስነዋል። የተዋበ ፍጻሜ የተዋበ ጅማሬ ያስፈልገዋል። ስለዚህ ራእይ የአማራጭ ጉዳይ ሳይሆን ምርጫችን ሊሆን ይገባዋል። ራእይ የሚመስል ነገር ይዘንም ራሳችንን እንዳንደልል መጠንቀቅ ያስፈልገናል።

ትንቢት አይደለም

አገራችን በመሳፍንት ሥርዓት ለዘመናት ተከፋፍላ ኖራለች። እያንዳንዱ መስፍንም በየጓዳው የሚቀልበው ትንቢት ተናጋሪ ባሕታዊ ነበረው። ባሕታዊውም እርስዎ ቅባት አለዎት፣ ዐርባ ዓመት ይነግሣሉ እያለ ሐሰተኛ ተስፋ ይሰጣቸዋል። የሁሉም መስፍን ቀልብ ባሕታዊ፡- «እርስዎ ቅባት አለዎት» ስለሚላቸው ሁሉም፡- «ከእግዚአብሔር ዘንድ ቅባት አለኝ» በማለት ውጊያ ያነሡ ነበር። ሐሰተኛ ትንቢትን በማመናቸው የተሰጣቸውን መስፍንነት እንኳ በቅጡ ሳያጣጥሙት ሞተዋል። ለብዙዎች ማለቅም ምክንያት ሆነዋል።

ዐፄ ቴዎድሮስ ከዘመቻ ሲመለሱ መተማ ላይ ገበሬው አላሳልፍ ብሎ በቅሎ መንጠቅ ጀመረ። ገበሬውም ተው ቢባል እንቢ

ስላሰ ሠራዊቱ በታዘዘው መሠረት ብዙ ሰው ገደሰ። ባሎቻቸው ከሞቱባቸው ሴቶች አንዷ እንዲህ ብላ አለቀሰች ይባላል፦

«አተርፋለሁ ብሎ የካሣን ፈረሰ
ሳያርመው ሞተ የዘራውን ገብስ፣»

የያዘውን የጣለው ይህ ገበሬ ብቻ አይደለም። አያሌዎች በአጉል ትንቢት ተወጥረው የያዙትን ሳይሠሩበት ጠላት አትርፈው፣ በመንገድ ቀርተዋል። በቅርብ ዘመናትም የፓትርያርክነት ቅባት አለኝ እያሉ ሲባሉና ሲናከሱ ያለፉ ሰዎች ነበሩ። የዚህ ገዳም መናንያን ንግርት አለኝ እነግሣለሁ እያሉ ሥራቸውን ትተው ቁጭ ያሉ ብዙዎች ናቸው። በርግጥ ከእግዚአብሔር የሆነ ትንቢት ቢኖርም ትንቢት ግን በፍጻሜው ይረጋገጣል።

የእግዚአብሔር ነቢያት በየዘመናቱ ትንቢት ተናግረዋል። ቢሆንም ብዙ ጊዜ መቼና እንዴት እንደሚፈጸም አያውቁም ነበር። ራእይ ግን ትንቢት አይደለም። ትንቢት ስንናገር ስለ ሌሎች ሊሆን ይችላል፣ ራእይ ግን ከእኛ ይነሣል። እኛ የራእያችን የመጀመሪያ ትርፍ ነን። ትንቢት ያለንበትን ዘመን ላይወክል ይችላል። ራእይ ግን በዘመናችን ይጀምራል። በርግጥ በዘመናችን ላይጨረሰ ይችላል። ቢሆንም የሚገባውን ርቀት እልፍ ይላል። ትንቢት ከሰው የማወቅ ችሎታ በላይ ስለ ወደፊቱ መገንዘብ ነው። ራእይ ግን ለዛሬ ዋጋ የሚሰጥ ነው። ትንቢት እውቀት ነው። ይህ ወይም ያ እንደሚሆን መናገር ነው። ራእይ ግን መፍትሔ ፈላጊ ነው። ነቢያት ትንቢት ቢናገሩም እንዴት እንደሚፈጸም አያውቁም ነበር። ራእይ ግን መጨረሻው ይቀረጻል። ሌሎች ስለ እኛ የተናገሩት ነገር ሊኖር ይችላል። ትንቢት ወይም ንግርት አለኝ የምንልም እንሆን ይሆናል። ራእይ ግን ትንቢት አይደለም። ከደጅ የምንሰማው ድምፅ ብቻ ሳይሆን ከውስጥ የሚሰማንም ነው። የነቢያት ድርሻቸው ትንቢቱን መናገር ብቻ ነበር። ባለ ራእይ ግን የታየውን ፈታውራሪ ሆኖ የሚያስተካክል ነው። ሰዎች ትልቅ ግምት ስለ ሰጡት የሚበረታ፣ ስላንኳሰሱት የሚቆም ሳይሆን ያየው ጋ ለመድረስ የሚጣደፍ ነው። ንግርት አለኝ የሚሉ ሰዎች ስለ ወደፊት ክብራቸው እየተናገሩ ነው። ባለ ራእይ ግን እርሱ ዝቅ ብሎ ጌታውን ሊያከብር፣ ወገኑን ሊጠቅም የተዘጋጀ ነው።

ራእይ አራት ነገሮች አይደለም። ዕቅድ አይደለም፣ ሕልም አይደለም፣ ምኞት አይደለም፣ ትንቢት አይደለም። ብዙዎች ራእይ ሕልም እየመሰላቸው መጨበጫ ያጡበታል። ምኞት እየመሰላቸው የአየር ላይ ቤት ይሠሩበታል። ትንቢት እየመሰላቸው ቀጠሮ

ይይዙበታል። እቅድ እየመሰላቸው ፈንድ ይፈልጉበታል። ብዙዎች ብዙ ሕልም፣ ጥቂት የማይባል ምኞት፣ ጥራዝ ትንቢት፣ ክምር ዕቅድ ይዘው ይኖራሉ። ሁላችንም የሚመስል ነገር ወስዶናል።

እናስተውል

- ምኞት ያልተጨበጠ ነው፣ ነገር ግን የተጨበጠ ግድያን ይወልዳል።
- ስሜትና ምኞት የደፈረሰ ውኃ ሲሆን ካልሰከኑ አይጠጡም።
- ምኞት ስሜት ነው፣ ራእይ ግን ተግባር ነው። ምኞት የአሳብ ፍልሚያ ነው። ራእይ ግን ራስን መስጠት ነው።
- አንዳንድ ጊዜም ዋጋ ለመክፈል በመፍራት ራእይ መልሶ ምኞት የሚሆንበት ጊዜ አለ።
- ራእይ የሚመስል ነገር ይዘን ራእይ የሌለን ሰዎች ልንሆን እንችላለን።
- የተዋበ ፍጻሜ የተዋበ ጅማሬ ያስፈልገዋል።
- እኛ የራእያችን የመጀመሪያ ትርፍ ነን።
- ራእይ ትንቢት አይደለም። ከደጅ የምንሰማው ብቻ ሳይሆን ከውስጥ የሚሰማንም ነው።

ምዕራፍ ስድስት

ግብ ነው

ሕፃናት ተሰባስበው በእስክንድርያ በአንዲቱ መንደር ይጫወታሉ:: ጨዋታቸው ግን መንፈሳዊ ይዘት ነበረው:: ሕፃናቱ ከወላጆቻቸው ጋር ቤተ ክርስቲያን ሲሄዱ ሥርዓተ አምልኮው ማርኮአቸው ነበርና በጨዋታቸውም ላይ ያዩትን ሥርዓተ አምልኮት በቲአትር መልክ ይጫወቱ ነበር:: አንዳቸው እንደ ጳጳስ፣ አንዳቸው እንደ ቀሳውስት፣ ሌሎቹም እንደ ዲያቆናት ሆነው ሲጫወቱ አንዱ ሕፃን ግን ገለል ብሎ ቆሞ ያያቸው ነበረ:: ይህ ሕፃን በቲአትር መልክ የሚሠራው ምሥጢረ ቤተ ክርስቲያን ማረከው:: ቀርቦም ከእናንተ ጋር እኔም ልጫወት፣ እንደ አንዱ ልዑክም ልሁን ብሎ ጠየቃቸው:: ሕፃናቱ ግን:- «አንተ ክርስቲያን ስላልሆንክ ከእኛ ጋር ልትጫወት አትችልም» አሉት:: በዚህ ጊዜ ያ ልጅ ከአሁን ጀምሬ ክርስቲያን ሆኛለሁ፤ ከእናንተ ጋር አብሬ ልሁን አላቸው:: ልጆቹም በታላቅ ደስታ ተቀበሉት:: የፓትርያርክነት ማዕረግ በመስጠትም የፓትርያርክ አክብሮት አቀረቡለት:: እነዚህ ሕፃናት በታላቅ ተመስጦ ውስጥ ስለ ነበሩ አካባቢያቸውን ፍጹም ረስተው ነበረ:: በአጠገባቸው ግን የእስክንድርያው ፓትርያርክ እለእስክንድሮስ ከነተከታዮቹ ቆሞ ያያቸው ነበረ:: እለእስክንድሮስም ፓትርያርክ የተደረገውን ልጅ እያሳየ:- «ይህ ልጅ ለከፍተኛ ደረጃ እንደሚደርስ እርግጠኛ ነኝ» በማለት አብረውት ለነበሩት ተናገረ::

ያ በሕፃናት ጉባዔ ፓትርያርክ ሆኖ የተሾመው ልጅ አባቱ በልጅነቱ ሞቶበት እናቱ በብዙ ትግል ያሳደገችው ነበረ:: ውሎውና ፍቅሩ ከክርስቲያን ልጆች ጋር ስለ ነበረ በክርስትና ፍቅር እየተማረከ መጣ:: ወደ ፓትርያርኩ እለስክንድሮስ ቤትም ይመላለስ ጀመረ:: የክርስትናን እውቀት እያዳበረ ሲመጣ ሁለት ነገሮችን ወሰነ:: ክርስቲያን ለመሆንና በድንግልና ለመኖር::

ዕድሜው ለጋብቻ በደረሰ ጊዜ እናቱ ልትድረው፣ የአንድ ልጇንም ፍሬ ለማየት በሥጋ ስትጓጓ ያ ወጣት የጋብቻን ችግር አብራርቶ ከነገራት በኋላ ድንግልናዊ ሕይወትን እንደ መረጠ ነገራት:: አያይዞም የክርስትናን እምነት ምክንያታዊነት አስረዳት:: እናቱም ክርስቲያን ለመሆን ወሰነች:: እናትዬውም ከልጇ ጋር በእለእስክንድሮስ እጅ ተጠመቀች:: ያ ወጣትም በፓትርያርኩ መኖሪያ እንዲኖር ተፈቀደለት:: ፓትርያርኩም ገና በልጆች ጉባኤ ላይ መድረሻውን አይቷልና የቅርብ ረዳቱ አደረገው:: የዲቁናንም

ማዕረግ ሰጠው:: ወጣቱ ዲያቆንም በሥነ መለኮት እውቀቱና በአመክንዮታዊ ምላሹ እየተደነቀ መጣ:: ታላቁ የቤተ ክርስቲያን ጉባዔ «የኒቅያ ጉባዔ» በተደረገ ጊዜ እለስክንድሮስ አስከትሎት ሄደ:: ያ ወጣት ዲያቆንም እውቀትን ከእምነት፣ ጨዋነትን ከድፍረት ጋር አስተባብሮ በሰጠው ምላሽ አርዮስን አሳፈረ::

እለስክንድሮስም በስፍራው ፓትርያርክ ሆኖ እንደሚተካ ባስታወቀ ጊዜ እኔ ለዚህ አልበቃም ብሎ ተሰወረ:: በሕዝቡም ተፈልጎ ከተገኘ በኋላ የእስክንድርያ ፓትርያርክ ሆነ:: ይህ ሰው ለሃይማኖት በከፈለው ዋጋ «ሐዋርያ»፣ በኑሮው ምስክርነትም «ቅዱስ» ተብሎ የሚጠራው አትናቴዎስ ነው:: የመጀመሪያውን የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን ጳጳስ አባ ፍሬምናጦስን /አባ ሰላማን/ የሾመ ይህ አትናቴዎስ ነው::

የሕፃንነት ዕድሜ ትልቅ መሠረት የሚጣልበት ዕድሜ ነው:: ሕፃናት የምንናገረውን ከማስተዋል የምናደርገውን ያስተውላሉ:: ሲያድጉ ያንን ለመድገም የረጅም ቀጠሮ ይይዛሉ:: ሲጋራ እያጨሰ ማጨስ አላዋቂነት፣ ደግሞ ጎጂ መሆኑን የሚናገረውን አባት ሕፃናት አይቀበሉትም:: ከእኔ ተማሩ ቢልም አይሰሙትም:: ዛሬ ቁጣ ስላለባቸው ደግሞም ገንዘብ ስለሌላቸው አያደርጉትም:: ባደጉ ጊዜ ግን መጀመሪያ የሚለማመዱት ከወላጆቻቸው የወረሱትን ነው:: አንዲት ወጣት ስትናገር ልቤ ተነካ:- «አባቴ ልጄ አሁን ሁሉን ካየች፣ በኋላ አትጓጓም ብሎ በየምሽቱ ቡና ቤት ይዞኝ ይሄድ ነበር:: ለእኔ ለስላሳ መጠጥ፣ ለራሱ ቢራ አዝዞ ስለዚያ ቦታ አስከፊነት ያስተምረኝ ነበር። ሴቶቹንም ሲያይ ዓይኑ እነርሱ ላይ ይንከራተታል:: እዚያ የማያቸው ሴቶች፣ ሁሉ የሚወዳቸው፣ በምድር ላይ በነጻነት መኖር የተፈቀደላቸው አድርጌ ሳልኳቸው:: ታዲያ ገና ዐሥራ አምስት ዓመት ሲሆነኝ ቡና ቤት ገባሁ:: የአባቴን ያማረ ቤት ትቼ ነው የወጣሁት:: ዛሬ አባቴ ካልተመለስሽ እገድልሻለሁ፣ አሰደብሽኝ ይለኛል:: እኔ ግን ያደረግሁት እርሱ ያስተማረኝን ነው» በማለት ስትናገር ሰምቻለሁ::

ለሕጻናት የክፉን ክፉነቱን የምናስተምራቸው ራሱን ክፉን እያለማመድናቸው ከሆነ አስቸጋሪ ነው:: መልካም ነገርን እያሳየናቸው፣ እንዲያደርጉት ጉልበት እየሰጠናቸው ማሰልጠን አለብን:: ድሆችን ስለመርዳት ብቻ ማስተማር ጠቃሚ አይደለም:: ድሆችን እንዲጎበኙና በገዛ እጃቸው እንዲመጸውቱ ሣንቲም በመስጠት ማለማመድ አለብን:: ስለ ቤተ ክርስቲያን መልካምነት በመንገር ብቻ ሳይሆን ቤተ ክርስቲያን እንዲሄዱ በማድረግ ማስተማር አለብን:: ሕፃናት የቃል ሳይሆን የተግባር ሰዎች ናቸው::

የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን አምስተኛ ፓትርያርክ ብፁዕ ወቅዱስ አቡነ ጳውሎስ ስለ ልጅነት ዘመናቸው በአንድ ወቅት እንዲህ በማለት በጨዋታ መልክ ተናግረዋል:- «አባቴ የቤተ ክርስቲያን አገልጋይ ስለ ነበሩ ሕፃን ሳለሁ ለሌሊት ጸሎት ወደ ቤተ ክርስቲያን ይዘውኝ ይሄዳሉ። እኔ ገና መንገዱን ስጀምር ተኝቼ ነው የምጓዘው። እንቅፋት እየመታኝ፣ እሾህ እየወጋኝ እደርሳለሁ። በቅኔ ማኅሌቱ እግራቸው ሥር ያስተኙኛል። ሲነጋ እነቃለሁ። እናቴ ግን ሁልጊዜ ትቃወም ነበር:- ልጄን ለምን ያሰቃዩታል፣ ሄዶስ ማኅሌት አይቆም! ለመተኛት፣ ለመተኛት ለምን ከቤቱ አይተኛም» ይላሉ። አባቴ ግን ሲመልሱ:- ማኅሌት ባይቆምም በሕልምህ ምን አየህ? ሲሉት ቄሶች ሲቀድሱ አየሁ ይላል በዚህም የቤተ ክርስቲያን ፍቅር ያድርበታል በማለት ለእናቴ ይመልሱ ነበር። እኔም የቤተ ክርስቲያን ፍቅር እንዳሉት እያደረብኝ መጣና ገና በልጅነት ዘመኔ ወደ መንፈሳዊው ዓለም ገባሁ» በማለት ተናግረዋል።

እነዚህ የእስክንድርያ ሕፃናትም ወላጆቻቸው ከቤተ ክርስቲያን አይነጥሏቸውምና ጨዋታቸው ሁሉ መንፈሳዊ ነበረ። ሕፃናቱ ያንን ልጅ ማለት አትናቴዎስን ክርስቲያን ሆኛለሁ ባለ ጊዜ ወዲያው ተቀበሉት። ቆይ እስክናጠናህ ተቀመጥ አላሉም። እንደውም ከእነርሱ የሚበልጠውን የፓትርያርክነት ቦታ ሰጡት፣ አከበሩት። ሕፃናት ይቅር ባይ፣ ደግሞም የእምነት ሰዎች ናቸው። ትሑታን ስለሆኑም ከእኔ ይልቅ ወንድሜ ይክበር ይላሉ። ያንን እንግዳም በልዩ ፍቅርና ክብር ተቀበሉት። የአትናቴዎስን ፍጻሜ መንፈስ ቅዱስ አሳይቷቸዋል። ያኔ ገና አልተጠመቀም። እንደ ንዑስ ክርስቲያን እንኳ አልሆነም። እነርሱ ግን ከመካከል ያለውን ትተው መድረሻውን አዩለት። ይህንን በፍቅር ቢያደርጉትም አያስተውሉት ይሆናል። እለስክንድሮስ ግን ባልተጠመቀው ሕፃን ውስጥ እግዚአብሔር የሚሠራውን ሥራ አሻግሮ አየ። ምን እንደሚሆንም በእርግጠኝነት ተናገረ። እግዚአብሔር ዓላማ ያለው በክርስቲያኖች ላይ ብቻ አይደለም። በሰው ልጅ ሁሉ ላይ ዓላማ አለው። ክርስቲያን ያልሆኑ ሰዎችን በመጀመሪያ ክርስቶስን ቀጥሎ ራእይን እንመኝላቸው። በፍቅር እንቀበላቸው፣ በሰውነታቸው እናክብራቸው።

ያ ልጅ ማለት አትናቴዎስ የተመኙለትን ሆነ። ቤተ ክርስቲያንን በብዙ እሳት ውስጥ አገለገላት። ያለ ደምም ሰማዕት ሆነላት። ለኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያንም ባለ ውለታ ሆኖ ሲዘከር ይኖራል። እለስክንድሮስ ፍጻሜውን ካየለት በኋላ ተንከባከበው። መመኘት ብቻውን አይበቃም። ማገዝም ያስፈልጋል። ያረገዘችዋን ሴት ሁሉ ይንከባከባታል፣ ካልተንከባከቧት ልትጨነግፍ ትችላለች። <u>ባለ ራእዩንም መጠበቅ ያስፈልጋል።</u>

ሰዎች እንደ ተመኘንላቸው ናቸው። ክፉ ስንመኝላቸው ክፉዎች፣ በጎ ስንመኝላቸው በጎዎች ይሆናሉ። ብዙ ጨካኝ መሪዎች ገና በልጅነታቸው:- «ይህ ልጅ ሲያድግ አረመኔ ነው የሚሆነው» እየተባሉ ያደጉ፣ በግል ማኅደራቸው ላይ:- «ዐመፀኛ ነው» እየተባሉ የተጻፈባቸው ነበሩ። ሰዎች እንደ ጻፍንባቸው ናቸው። መልካም ስንጽፍላቸው መልካም ይሆናሉ። ክፉ ስንጽፍባቸው ክፉ ይሆናሉ። ለእነርሱ ያለንን ከፍተኛ ግምት እንንገራቸው። በእውነትና በቅንነት:- «እንዲህ ስትሆን ይታየኛል» እንበላቸው። ንግግራችን ኃይል ይሆናቸዋል። ራእይ በጠፋባቸው ቀን የእኛን ንግግር ራእያቸው ያደርጉታል። የዛሬ ምኞታችን የነገ ራእያቸው ይሆናል።

በአገራችን ግን ነቀፋ እንጂ ማበረታቻ አልተለመደም። ትልቁን መልካም ሥራ አናይም፣ ትንሹን ስህተት ግን ማጉላት ልማዳችን ነው። በአገራችን ትልቅ ዋጋ የሚሰጠው ለትንሽ ክፉ ተግባር ነው። በሰዎች መለወጥም አናምንም። በድሮ ስሙና ማንነቱ ስንጠራው እንኖራለን። ያለፈውን ዘመናት ስናይ እንኳ ኩታውንና ጥበቡን እየለበስን የሚሠሩትን ሰዎች እንንቅ ነበር። ልጆቹንም የምንሰይማቸው ስያሜ በድሉ፣ መሸ፣ አይዳ እያልን ነው። ብዙ አስተዋይ ሽማግሌዎች ሕፃኑን አይንቁም። ተነሥተው ይቀበሉታል። ተው ቢባሉ እንኳ:- «የት እንደሚደርስ አይታወቅም» ይላሉ። ብዙ ጥበበኞች ትንሽ ጅምሮችን ያወድሳሉ። የእግዚአብሔር ቃልም:- *«ጅማሬህም ታናሽ ቢሆንም እንኳ ፍጻሜህ እጅግ ይበዛል»* (ኢዮ. 8+7) ይላል። የእኛ አድናቆት ለሰዎቹ ጉልበት ይሆናቸዋል። ሴት ምግብ ሠርታ የሚበላላት፣ ባለ ሙያ አበጃጅቶ የሚያደንቅለት ይፈልጋል። ጥሩ የመናገር ችሎታ ያላቸውን ሰዎች ስናደንቃቸው የበለጠ ጥሩ መናገር ይጀምራሉ። ይህ ውዳሴ ከንቱ አይደለም። የውዳሴ ከንቱ ዓላማ ሰውዬውን ማደንዘዝ ነው። መልካሙን መልካም ማለት ግን ቅንነት ደግሞም ሰውዬውን የሚያበረታ ነው።

<u>እንዲነገርልን የምንፈልገው</u>

ራእያቸውን እንዲገነዘቡ ለመርዳት አንድ ምሳሌ ይነገራል። በአሁኗ ሰዓት ልክ እንደ ሞትን አድርገን ራሳችንን እንቍጠረው። የቀብር ሥነ ሥርዓታችን ሊፈጸም የቀረው ጥቂት ሰዓት ነው። ባለጠጎች ሞትን በቅርበት ማሰብ አይፈልጉምና ራቅ ራቅ ብለው ቆመዋል። ቆንጆዎች የልቅሶ ፋሽን የሆነውን ጥቍር ልብሳቸውን ለብሰው፣ አስለቃሽ ሰዎች ዕንባቸውን ካስመጡት ለመገደብ በተጠንቀቅ መሐረም ይዘዋል። ዋዘኞች እያለቀሱ የልቅሶ ቂንጥ ያወጣሉ። ወረኞች ለመንደሩ ሪፖርት ይዞ ለመመለስ:- «የታለች

እናትዬው?» «ጓዴ፣ ጓዴ ትላለች ያችኛዋ የድሮ ሚስቱ ትሆን?» እያሉ የሰውን ልብ በወሬ ይጠልፋሉ:: ሲቃውንቱም:- ስለ ሞታችን ሳይሆን ስለ አኗኗራችን ብላሽነት ያዝናሉ:: ባለ ቅኔዎችም ሞትን እያገላበጡ ያዩታል:: እገሌ የተቀኘው ትዝ ይልሃል? በማለት ቅኔውን ይደረድራሉ:-

ትልቅ አዳራሽ ሠርቼ
ሳንቃ ጉበኑን አበጅቼ
አፈሰሰብኝ ክዳኑ
ላፈር ሰው ነው ማዘኑ» ያለው
አይገርምም? ሲባባሉ ሌላኛውም:-

«አምላኬ ግብርህን እንዳታሳንሰው
እምቢ ብሎ አይቀርም አንተ የጠራኸው ሰው»

ያለውም እውነት ነው ይላል::

ሥርዓተ ቀብራችን ተፈጽሞ ቀባሪው ወደ ዐውደ ምሕረቱ ሲሰበሰብ ሥራ የበዛባቸው ቀሳውስት ቆም ቆም እንዳሉ አንድ ሰው የሕይወት ታሪካችንን ሲናገር ድምፁን ሞረደ፣ ሁሉም ሰው ፀጥ ረጭ አለ:: የራቀውም ለመስማት ቀረበ:: የሕይወት ታሪካችን መነገር ጀመረ:: ታዲያ በዚህ ሰዓት እንዲነገርልን የምንፈልገው የሕይወት ታሪክ ምንድነው? «ቅንነት የሞላበት፣ ሁሉን ወዳጅ የነበረ፣ ለሙት ልጆች ወላጅ የሆነ ... » ተብሎ እንዲነገርልን ነው የምንፈልገው? እስቲ በወረቀት ላይ እንጻፈው:: ስለ ራእይ የሚያስተምሩ አዋቂዎች:- «በመጨረሻ የቀብር ሰዓታችን እንዲነገርልን የምንፈልገው የሕይወት ታሪክ እርሱ ነው ራእያችን» ይላሉ::

ይህ ምሳሌ ራእይን ለማግኘት የሁልጊዜ መለኪያ አይደለም:: ራእዬ ምንድነው? ለሚለውና ጭልም ላለበት አእምሮ ትንሽ ብርሃን ይሰጣል:: በቀብራችን ሰዓት ብቻ አይደለም፣ በቁማችንም እንዲነገርልን የምንፈልገው መልካም ነገር ነው:: ክፉዎች ሆነን እንኳ መልካም ናቸው እንዲባልልን እንሻለን:: ነገር ግን መልካም ናቸው ከመባል መልካም መሥራት ይሻላል፣ ይቀላል፣ ያስደስታል::

ራእይ ምንድነው? ራእይ ያልሆነውን አይተናል:: ራእይ የሆነው ምንድነው? ጠቅለል ባለ ቋንቋ ብንገልጠው ራእይ ግብ ነው:: ግብ ሁሉ ራእይ ላይሆን ይችላል:: የተጠበቀ ግብ ግን ራእይ ነው:: ያለ ራእይ ብዙ ስኬቶች ሊመጡ ይችላሉ:: በኑሮ ውስጥ

ደስታ የሚሰጠንና መኖር በቅቶኛል ብለን እንድንረካ የሚያደርገን ራእይ ነው:: ብፁዕ አቡነ ጎርጎርዮስ:- «ሰው የሚፈልገውን ካየ የሚጠብቀው ሞቱን ነው» ይሉ ነበር:: ሰው መኖር ከብዶት ሞቱን ሊመኝ ይችላል:: ረክቶና ሰማይ ናፍቆትም ሞቱን ሊመኝ ይችላል:: መኖርና መሄድን ዋጋውን እኩል የሚያደርግልን ራእይ ብቻ ነው:: ሰው የሚኖርበት በቂ ምክንያት ከሌለው መኖሩ ጣፋጭ አይሆንለትም:: መኖርን ከሚያጣፍጡ የኑሮ ቅመሞች አንዱ ራእይ ነው:: እውነተኛ ራእይ ግብ አለው:: ራእይ ግብ ከሆነ ደርሰን የምናውቀው ሳይሆን በእምነት መነጽር አይተን የምንጓዝበት ነው:: በመጀመሪያውና በመጨረሻው መካከል ብዙ ሸለቆዎች /ጉድለቶች/፣ ብዙ ተራራዎች (ተገዳዳሪዎች) ቢኖሩም ባለ ራእዩ ግን ወዳየው ፍጻሜ ይገሰግሳል:: የሰው ልጅ «መጨረሻዬን አሳምርልኝ» ብሎ ይጸልያል:: መጨረሻችን ከሚያምርበት ነገር አንዱ ራእይ ነው:: ሰሎሞን እንደ ገለጠው ከመጀመሪያው የመጨረሻው ይሻላል (መክ. 7፥8):: የተሻለው መጨረሻ የሚመጣው ግን በራእይ ስንጓዝ ነው::

አንድ ሰው መጨረሻዬ እንዲህ ነው ብሎ የወሰነው ነገር ራእዩ ይሆናል:: እኛ እንደ ውሳኔአችን ነን:: ሰሎሞን:- *«በልቡ እንዳሰበ እንዲሁ ነውና»* (ምሳ. 23፥7) ይላል:: የምንሆነው ያሰብነውን ነው:: ውጫዊ ኑሮአችን የውስጣችን ትራፊ ነው:: የሚታዩ ተግባሮቻችን የአስተሳሰባችን ውጤቶች ናቸው:: ራሳችንን እንዳዘጋጀነው ነን:: ብንፈልግ አስጨናቂ ሰዎች መሆን እንችላለን:: ብንፈልግ አሳራፊ ሰዎች መሆን እንችላለን:: ብንፈልግ ብዙዎችን ለማጥፋት የሚችል ማንነት አለን:: ብንፈልግ ብዙዎች ለማዳን ኃይል ተሰጥኖል:: በአንድ አሳማን ቢላደን ዓለም ተጨንቋል፣ በአንዲት እማሆይ ትሬሣ ብዙዎች ድነዋል:: እግዚአብሔር የሰጠን ነገር አለ፣ ነጻ ፈቃዱ ግን የእኛ ነው:: የአስተሳሰብ ኃይል በመንፈስ ቅዱስ ቊጥጥር ሥር ካልዋለ የጥፋት ፎርሙላ ነው:: ሰሎሞን:- *«አጥብቀህ ልብህን ጠብቅ፥ የሕይወት መውጫ ከእርሱ ነውና»* (ምሳ. 4፥23) የሚለው ለዚህ ነው:: ልብ የተባለው ግዙፉ ተፈጥሮ ሳይሆን የሰው የሕይወቱ ማዕከል የሆነው አስተሳሰቡ ነው:: ምንጩ ከደፈረሰ ወራጁ እንደማይጠራ ከአስተሳሰቡ የተበላሸም ከተግባሩ አይፀዳም:: ልብ በደከመበት ነገር አካል ሳይሠራ እንደሚደክመው ሁሉ ልብ ደስ ባለው ነገርም ሥጋ አይደክመውም:: አስተሳሰባችን ቅዱስ ከሆነ መልካም ጌታ ሆኗል ማለት ነው:: ያሉን ነገሮች ሁሉም መልካም ሎሌዎች ይሆናሉ:: ወታደር የራሱ ጠብ የለውም:: ራሱን ለማስከበርም ጦር አያንቀሳቅስም:: የመንግሥቱ ጠብ የእርሱ ጠብ ነው:: መንግሥቱ የወደደውንም ይቀበላል:: አስተሳሰባችንም እንዲሁ ለአካላችንና ለንብረታችን መንግሥት ነው:: አካላችንና ንብረታችን ውስጣችን የገፋውን ይገፋል፣ የተቀበለውንም ያገለግላል:: ኒውክለር

ቦንብን ለመሥራት ኒውክለር ቦንቡን ማግኘት አይጠቅምም። ረቂቁ ፎርሙላ ግን ኒውክለር ቦንቡን ይሠራል። ረቂቁ የዓለም መሠረት፣ ረቂቁ የግዙፉ ነገር ገገር፣ ረቂቁ የታመቀ ኃይል ነው።

መኖር የሚለካው ኖረን ካበቃን በኋላ አይደለም። የምንኖራት ሕይወት ምንነቷ የማይታወቅ ስንደርስ ብቻ እንድናውቃት ሆና የተዋቀረች አይደለችም። የምትለካ ሕይወትን ተቀብለናል። አውሮፕላን ማረፊያ ሄደን አንዱን መንገደኛ የት ነው የምትሄደው? ብንለው፡- «አላውቀውም ስደርስ ነው የማውቀው» ይለናል? በፍጹም አይለንም። መድረሻውን ካላወቀ መነሣት አይችልም። መድረሻውን የማያውቅ መንገደኛ ሳይሆን ተንከራታች ነው። መንገደኛ ሁሉ «የምሄደው እዚህ አገር ነው፣ እግዚአብሔር ከፈቀደ በዚህ ሰዓት እደርሳለሁ» ብሎ ቦታውን ጠቅሶ፣ ሰዓቱን ቆርጦ የሚናገር ነው። ሕይወት መንገድ ናት። የሕይወት መንገደኛም መድረሻውን ወይም ግቡን ወስኖ የሚናገር ነው። ወስኖ የሚያናግረንም ራእይ ነው።

ከቤታችን ስንወጣ የት እንደምንሄድ ወስነን ነው የምንወጣው። ስለዚህ ጊዜአችንን፣ ገንዘባችንን፣ ጉልበታችንን ሳናባክን ካሰብንበት ቦታ በቀላሉ እንደርሳለን። የት እንደምንሄድ ሳንወስን ብንወጣ ግን በመንቀዋለል ሰዓቱ ያልቃል፣ ገንዘብ ይባክናል፣ ጉልበት ይዝላል። የት ልሂድ? ብሎ እንደ መንቀዋለል የሚያስጨንቅ ነገር የለም። ራእይም ግቤ ይህ ነው ብለን የምናስቀምጠው መድረሻ ነው። በጉዞ መጀመሪያ ላይ አይታይም። ጉዞአችንን በገፋን ቊጥር ግን የታየን ነገር መግዘፍ ይጀምራል።

ዓላማ ነው

ራእይን ሊተረጉም የሚችል ሌላኛው ቃል «ዓላማ» የሚለው ነው። ራእይ ምንድነው? ብሎ ለሚጠይቅ ራእይ ዓላማ ነው ብለን እንነግረዋለን። ዓላማ ምንድነው ቢለን፡-

- የምንኖርለት ነገር
- የታየን ነገር ነው።

የምንሠራው ሥራ ከሌለ ሥራ ሊኖር እንደማይችል ሁሉ የምንኖርለት ዓላማ ከሌለም ትክክለኛ ህልውና ሊኖር አይችልም። በርግጥ ሰዎች የሚኖሩለት ነገር ሁሉ ዓላማ ተብሎ ሊጠራ አይችልም። ትልቁ ዓላማ እግዚአብሔር ነው። ሌሎች ዓላማዎች ከትልቁ ዓላማ ውስጥ የሚወጡ ናቸው።

አንድ ሰው፡- «የሰው ዋጋው ስንት ነው?» ብሎ ከጠየቀ በኋላ ራሱ ሲመልስ፡- «የሰውን ዋጋ ለማወቅ እግዚአብሔርን ጠይቁት» ብሏል። አንድ ዕቃ የራሱን ዓላማና ዋጋ ማስረዳት አይችልም። የዕቃው ዝርዝር ዓላማና ዋጋ ያለው ዕቃው ጋ ሳይሆን ሠሪው ጋ ነው። ስለዚህ የዕቃውን ዓላማና ዋጋ ለማወቅ ሠሪውን መጠየቅ ያስፈልጋል። አዎ የሰው ልጅ ለትልቅ ዓላማ የተፈጠረ ፍጡር ነው። ይህንንም ሊያውቅ የሚችለው ወደ እግዚአብሔር ሲጠጋ ብቻ ነው።

ሕይወት ግባችንን ትጠይቀናለች። መድረሻችንን ካላወቀች በነጻነት አትለቀንም። እግዚአብሔርም በዓላማ ፈጥሮናል። በአጋጣሚ ወይም በስህተት አልተፈጠርንም። አንድ ዕቃ ስንገዛ አብሮት የዕቃውን አጠቃቀም የሚያስረዳ ዝርዝር መጽሐፍ ይሰጠናል። ሰውም ሲፈጠር እንዴት መኖር እንዳለበት የሚያስረዳ መጽሐፍ ተሰጥቶታል። እርሱም መጽሐፍ ቅዱስ ነው።

የተፈጠርንበት ዓላማ እኛ ዓላማ ከምንለው ከመውለድ ከመክበድ ያለፈ ነገር ነው። አንድ ሰው ምሳሌ ሲሰጥ፡- «ከአዲስ አበባ ወደ አዋሳ የሚጓዝ መንገደኛ ዝዋይ ላይ ዓሣ መብላቱ አይቀርም። መንገደኛው ከአዲስ አበባ የተነሣው ዝዋይ ላይ ዓሣ ለመብላት ሳይሆን አዋሳ ለመድረስ ነው። ዝዋይ ላይ ግን እግረ መንገዱን ዓሣ ይበላል። ስንፈጠር ለአንድ ትልቅ ዓላማ ተፈጥረናል። በዚህ ዓለም ላይ መማራችን፣ ማግባታችን፣ ሀብት መያዛችን የተፈጠርንበት ዋናው ነገር ሳይሆን እግረ መንገዳችንን የምናከናውነው ተግባር ነው። የተፈጠርንበት ዋነኛው ዓላማ እግዚአብሔርን ለማወቅና ለማምለክ ነው» ብሏል። እግዚአብሔርን ስናውቅና ስናመልክ ራሳችንን እንቀበላለን። እግዚአብሔርንና ራሳችንን ስንቀበል ባለ ዓላማ እንሆናለን።

እግዚአብሔርን ስንቀበል የምናገኘው የመጀመሪያው ጸጋ ራሳችንን መቀበል ነው። ቀለማችንን፣ ዘራችንን፣ ቋንቋችንን፣ ቤተሰባችንን፣ ማንነታችንን እንቀበለዋለን። እግዚአብሔር የሰጠንን ማንነት መለወጥ የማንችለው መለኮታዊ ምርጫ ነው። በዓለም ላይ እኛን የሚመስል እኛ ብቻ ነን። እግዚአብሔር ግልባጭ የሌለን ኦርጂናል አድርጎ ፈጥሮናል። በመልካችን፣ በአመለካከታችን፣ በተሰጦአችን፣ በትከሻችን፣ በአረማመዳችን፣ በድምፃችን፣ በአሻራችን ... ልዩ ነን። ፊትን በምታህል ትንሽ ገጽታ ስድስት ቢሊየን ሕዝብ የተለያየ መልክ ተስሎበታል። ይህ የሰው ሥራ ቢሆን አንዱ ሰው ስንት ጊዜ በተደገመ ነበር።

ስለ ጠባያችን እንጂ ስለ ዘራችን፣ ስለ ምርጫችን እንጂ ስለ አፍንጫችን አንጠየቅም። ስለዚህ በሆንነው ነገር ደስ ሊለን ይገባናል። ሌሎችን ሳንሆን ራሳችንን ማጣጣል አይገባንም። እኛ ራሳችንን ስንሆን ሌሎችም ራሳቸውን ሲሆኑ እግዚአብሔር ከላይ ወደ ታች ሲያይ የፈለገው ኪነ ጥበብ ይሟላል። አዎ ብዙዎች በማንነት ቀውስ ውስጥ ገብተዋል። ራእይ የሌለውን ትውልድ ያፈራውም ይህ ችግር ነው። በእውነት የማንነትን ጥያቄ የሚመልሰው እግዚአብሔር ብቻ ነው። ዓላማዬ ምንድነው? በማለት ዓላማን ማግኘት አይቻልም። እግዚአብሔር በእኔ ላይ ያለው ዓላማ ምንድነው? ስንል ትልቁን ዓላማችንን ያኔ እናገኘዋለን።

ዓላማ ዒላማ ነው። አስቀድሞ ማየት ቀጥሎ መምታት ነው። ዒላማ ለማድረግ አንድ አስፈላጊ ነገር አለ። ይኸውም፦ አንዱን ዓይን መጨፈን ነው። በሁለት ዓይን እያዩ ዒላማ ማድረግ አይቻልም። አንዱን መክደን ያስፈልጋል። ምድርና ሰማይን፣ እውነትና ሐሰትን፣ ገንዘብና ፍቅርን፣ ወንጌልና ወንጀልን፣ ... በአንድ ጊዜ እየፈለጉ ባለ ራእይ፣ ባለ ዓላማ መሆን አይቻልም። እግዚአብሔርን ብቻ እያዩ መሮጥ፣ ደጋፊ ባይኖርም እውነትን ይዞ መኖር፣ ለፍቅር ዋጋ መስጠት፣ የክርስቶስን የመሥዋዕትነቱን ፍሬ ማሰብ ይገባል።

ያለ ዓላማ ወይም ያለ ዒላማ መተኮስ ሁለት ጉልህ ችግሮችን ያመጣል። የመጀመሪያው ብክነትን ሲሆን ሁለተኛው ያለንበትን አድራሻ ለጠላት ማሳወቅ ይሆናል። ያ ባለ ዒላማ ለማየት አንድ ዓይኑን ጨፈነ፣ ለመተኮስ ደግሞ በርከክ ይላል። እንዲሁም አንድ ልብ መያዝ፣ ከዚያም በጸሎት መንቀሳቀስ ለራእይ ድል ይሰጣል። ሁሉን ነገር ጀማሪ፣ በሥጋ ኃይሉ ተመኪ የሆነ ሰው የራእይን ግብ ሊመታ አይችልም።

የእስራኤል ልጆች ከአማሌቃውያን ጋር ከተዋጉ በኋላ ሙሴ ለድሉ ምስጋና ሊያቀርብ መሠዊያውን «ያህዌ ንሲ - እግዚአብሔር ዓላማዬ ነው» ብሎ ጠራው (ዘፀ. 17፥15)። ሙሴ የጠላት ብዛት የማይገታው ዓላማችን እግዚአብሔር ነው ማለቱ ነው። በሕይወታችን ከፍ ብሎ የሚታየን አማሌቅ ሳይሆን እግዚአብሔር ነው ማለቱ ነው። ስለዚህ ዓላማ በዚህ ትርጉም ዒላማ ብቻ ሳይሆን በውጭ ወይም በውስጥ ከፍ ብሎ የሚታየን ነገር ነው። የምናከብረውና ራሳችንን የምንሰጥለት ነገር ያ ዓላማችን ነው። የእኛ ስ ዓላማ እግዚአብሔር ይሆን? ለብዙዎች ዓላማቸው ገንዘብ፣ ለአንዳንዶች ሥልጣንና ዝና፣ ለሌሎች አንደኝነት ነው። ይህ ሁሉ

ዓላማ ኃላፊ ነው። እግዚአብሔር ዓላማው የሆነ ግን ዛሬን በዘላለም የሚያባዛ ነው።

በወታደር ቤት፦ «ተመልከት ዓላማህን፣ ተከተል አለቃህን» የሚል መመሪያ አለ። ወታደር በመጀመሪያ ዓላማውን መመልከት ቀጥሎ አለቃውን መከተል አለበት። አለቃውን የሚከተለው በዓላማው መሠረት ነው። ዓላማውን ሳይመለከት አለቃውን ብቻ የሚከተል ወታደር ግዑዝ እንጂ ሕያውነት ያለው አይደለም። ዓላማን ሁልጊዜ መመልከትና መከለስ ያስፈልጋል።

ጠቢቡ ሰሎሞን፦ *«ዓላማ ይዞ እንደተሰለፈ ሠራዊት ታስፈሪያለሽ»* (መኃ. 6፥4) በማለት ውዷን በነጻ ገፍታ በዋጋ እንኳ ልታገኘው ላልቻለችው ውድ ቤተ ክርስቲያን፣ ባገኘችውም ጊዜ ባለ ዓላማ አድርጋት እንደ ታፈረች ተናግሯል። ዓላማ ይዞ የተነሣ ሠራዊት አስፈሪ ነው። ሰይጣን የሚፈራው የሚፎክረውን ሰው ሳይሆን ዓላማ ያለውን ክርስቲያን ነው። ማኅበረሰቡም ቢሆን በምኞት፣ በትንቢት፣ በዕቅድ የሚከንፉትን አይፈራም። ባለ ዓላማዎቹን ግን ይፈራቸዋል። ለዚህ ነው በጅምሩ ሊቀጫቸው የሚነሣው። ለምን? ስንል ዓላማ ያለው ከዓላማው ሳይደርስ እንደማይቀር ሁሉም ያውቀዋል። እግዚአብሔር የሚረዳው ምኞታችንን ሳይሆን ዓላማችንን ነው።

አዎ ራእይ ማለት ግብ ማለት ነው። ራእይ ማለት ዓላማ ማለት ነው።

እናስተውል

- መመኘት ብቻውን አይበቃም። ማገዝም ያስፈልጋል።
- ባለ ራእዩንም መጠበቅ ያስፈልጋል።
- መልካሙን መልካም ማለት ግን ቅንነት ደግሞም ሰውዬውን የሚያበረታ ነው።
- የተጠበቀ ግብ ግን ራእይ ነው። ያለ ራእይ ብዙ ስኬቶች ሊመጡ ይችላሉ። በኑሮ ውስጥ ደስታ የሚሰጠንና መኖር በቅቶኛል ብለን እንድንረካ የሚያደርገን ራእይ ነው።
- መኖርና መሄድን ዋጋውን እኩል የሚያደርግልን ራእይ ብቻ ነው።
- የተሻለው መጨረሻ የሚመጣው ግን በራእይ ስንጓዝ ነው።
- ውጫዊ ኑሮአችን የውስጣችን ትራፊ ነው። የሚታዩ ተግባሮቻችን የአስተሳሰባችን ውጤቶች ናቸው።

- ምንጩ ከደፈረሰ ወራጁ እንደማይጠራ ከአስተሳሰቡ የተበላሸም ከተግባሩ አይፀዳም።
- መድረሻውን የማያውቅ መንገደኛ ሳይሆን ተንከራታች ነው።
- ጉዞአችንን በገፋን ቍጥር ግን የታየን ነገር መግዘፍ ይጀምራል።
- ትልቁ ዓላማ እግዚአብሔር ነው። ሌሎች ዓላማዎች ከትልቁ ዓላማ ውስጥ የሚወጡ ናቸው።
- የሰው ልጅ ለትልቅ ዓላማ የተፈጠረ ፍጡር ነው። ይህንንም ሊያውቅ የሚችለው ወደ እግዚአብሔር ሲጠጋ ብቻ ነው።
- እግዚአብሔርን ስናውቅና ስናመልክ ራሳችንን እንቀበላለን። እግዚአብሔርንና ራሳችንን ስንቀበል ባለ ዓላማ እንሆናለን።
- ሁሉን ነገር ጀማሪ፣ በሥጋ ኃይሉ ተመኪ የሆነ ሰው የራእይን ግብ ሊመታ አይችልም።
- እግዚአብሔር የሚረዳው ምኞታችንን ሳይሆን ዓላማችንን ነው።

ምዕራፍ ሰባት

የትውልድ መጠጊያ

ዲዮጋን የተባለ የግሪክ ፈላስፋ በጠራራ ፀሐይ ሻማ ለኩሶ «ሰው እፈልጋለሁ» እያለ በገበያ ስፍራ ይዞራል። ያዩትም ሰዎች፦ «በጠራራ ፀሐይ ሻማ መለኮስህ ለምንድነው? ደግሞስ ይህ ሁሉ ሰው እያለ ሰው እፈልጋለሁ ማለትህ ለምንድነው?» አሉት። እርሱም፦ «መልኩና ቅርጹ ሰው የሚመስለውን ሳይሆን በውስጡ ፍቅር፣ ርኅራኄ፣ በጎነት፣ ቸርነት፣ ታማኝነት ያለውን ሰው አጥቼ እየፈለግሁ ነው» አለ ይባላል።

ሰው፣ ሰውን ይፈልጋል። ሰው መፈለግ የፈላስፎች ወግ ብቻ ሳይሆን እግዚአብሔርም ሰው ይፈልጋል። ቁመናው ዘለግ ያለ፣ መልኩ ያማረውን ሳይሆን ልቡ ንጹሕ የሆነውን፣ እሳቡ የተቃናውን፣ ማግኘት የማይለውጠውን፣ መከራ ትጥቁን የማያስፈታውን፣ ይቅርታ አድራጊውን፣ ለእውነት ተቆርቋሪውን፣ ከራሱ ባሻገር ሌሎችን ማየት የሚችለውን፣ ተለሳልሶ የማይናደፈውን፣ እያገሳ የማያስደነብረውን፣ ለፍቅር ዋጋ የሚከፍለውን፣ መሥዋዕት ሁኑልኝ ሳይሆን ልሁን የሚለውን፣ አድሮ የማይቀለውን፣ በየወንዙ አቋሙን የማይለውጠውን፣ የግል ድካሙን በሌሎች የማያሳብበውን፣ ለጥፋቱ ሙሉ በሙሉ ኃላፊነቱን የሚወስደውን፣ ለቆዳው ሳይሆን ለቅንነቱ የሚጨነቀውን፣ አገሩንና ሕዝቡን የሚወደውን፣ መንግሥቱን የሚያከብረውን፣ የወገኑን ሐፍረት የማይገልጠውን፣ የሃይማኖት አባቶቹን የሚያከብረውን፣ ለመታዘዝ ሰውነቱን ያዘጋጀውን፣ ክስና ክርክርን የናቀውን፣ በገርነት የሚያዳምጠውን፣ ትጋትና ትዕግሥትን የያዘውን፣ ለመንገዱ ግብ ያለውን ሰው ይፈልጋል።

ነቢዩ ዳዊት፦ *«የሚያስተውል እግዚአብሔርንም የሚፈልግ እንዳለ ያይ ዘንድ እግዚአብሔር ከሰማይ የሰው ልጆችን ተመለከተ። ሁሉ ዐመፁ በአንድነትም ረከሱ፤ በጎ ነገርን የሚሠራ የለም፤ አንድም ስንኳ የለም»* ብሏል (መዝ 13(14)፥2-3)። እግዚአብሔር ከሰማይ ወደ ምድር የሚያየው የተዋቡ አበቦችንና የገዘፉ ተራሮችን አይደለም። እግዚአብሔር ከሰማይ ወደ ምድር የሚያየው ቁመናቸው የረዘመውን፣ መልካቸው የተዋበውን ሰዎች አይደለም። እግዚአብሔር የሚፈልገው መንፈሳዊውን መልክ ለማየት ነው። በጎ እንዲደረግለት የሚፈልገውን ሳይሆን በጎ የሚያደርገውን፣ በማየት

ሳይሆን በማመን የሚመላለሰውን፣ በቅድስና ያጌጠውን፣ ኃጢአትን የናቀውን፣ ከጀመረው መልካም ተግባር ምላሽ አጣሁ ብሎ የማያቋርጠውን ሰው ማየት ይፈልጋል።

«ከፍ ብላ አትጠየቅ፣ ዝቅ ብላ አትጠይቅ» እንደሚባለው የትውልዳችን ነገር እንዲሁ እየሆነ ነው። ትውልዳችን በቂ የሕይወት እውቀት ኖሮት የሚጠየቅ ተጠያቂ አይደለም። ወይ ደግሞ ትሑት ሆኖ የሚጠይቅ አይደለም። በከፍታ ሆኖ ካልተጠየቀ፣ በዝቅታ ሆኖ ካልጠየቀ አስቸጋሪ ነው። እውቀት ካለ መስጠት ይገባል። እውቀት ከሌለ መጠየቅ ግድ ነው። ትውልዳችን ግን ስለ አንድ ነገር ማወቅ ስለ ሁሉም ነገር ማወቅ እየመሰለው ጠፍቷል። የቴክኖሎጂ እውቀት የሕይወት እውቀት እየመሰለው ጆሮ አጥቷል። የሚረባውን ለመማር ፈቃደኛ አይደለም። ስለዚህ እምነትና እውነት ለትውልዳችን ክርክር እንጂ ሕይወት አልሆኑለትም። በትንሽ እውቀት ጆሮውን የደፈነ ብዙ ነው። ትንሽ ሲያውቅ ብዙ ያወቀ እየመሰለው መምህሩን እየሰደበ የሚሄድ አያሌ ነው። ይህ በቤተሰብ፣ በመንደር፣ በአገር፣ በቤተ ክርስቲያን እያየነው ያለነው ትልቅ ችግር ነው።

ትልቅ የሆነ የትውልድ ክፍተት እያየን ነው። ወደ ኋላ የቀረና ወደ ፊት ፈጥኛለሁ የሚል ትውልድ ሲጓተት አስተዋዮች ከመሐል ሆነው ለማስታረቅ ጊዜያቸውንና ኀሊናቸውን ሠውተው ይውላሉ። በግልግል የማይኖር ቤተሰብ፣ አገርና ቤተ ክርስቲያን የለም። ዘመናዊው ሁሉ ትክክል፣ የቀደመው ሁሉ ስህተት አይደለም። በትውልድ ክፍተት ውስጥ ግን ይህን እያየን ነው። ይህ ክፍተት ትልቅ ሸለቆ በመሆኑ ድልድይ ካልተዘረጋለት ከትላንት ሲተላለፍ የመጣው የዘመናት እውቀት እንዲሁ ይቀራል። ትላንትን የማያውቅ፣ በዛሬ ብቻ የሚኮራ፣ ለነገ የማይተርፈው፣ የቀን ሠራተኛ የሆነ ትውልድን እያተረፍን መሆኑን በጣም ማሰብ ይገባናል። ትውልዳችን ሊታሰብለት ብቻ ሳይሆን ሊያስብም ይገባል። ሊታሰብለት ከተጣላ ሊያስብ ያስፈልገዋል። ሊታሰብለት የማይፈልግ ራሱን የሚያውቅ፣ ከዚያም የሚሄድበትን የሚያውቅ ሊሆን ይገባዋልና። በእውነት ትውልዳችንን ለመታደግ ከዚህ የባሰ ቀን የለም።

በአሜሪካ አገር በአንድ ወቅት በትልቅ የገበያ አዳራሽ ውስጥ ሌቦች ገቡ። የገቡት ከምሽቱ አምስት ሰዓት ሲሆን ለሁለት ሰዓት ያህል ቆይተው መርፌ እንኳ ሳይዙ ነው የወጡት። ያንን ሁሉ የመቆጣጠሪያ ቴሌቪዥንና የጥበቃ ጓድ እንዴት አልፈው እንደ ገቡ ድንቅ ቢሆንም ከዚያ በላይ የሚያስደንቀው ግን ምንም ሳይወስዱ

መውጣታቸው ነው። ታዲያ ለሁለት ሰዓት ያህል ምን ሲያደርጉ ነበር ስንል ዋጋ ያለዋውጡ ነበር። አምስት ሺህ ዶላር የሚሸጠውን ዋጋ በመንቀል ባለ አምስት ዶላር ዕቃ ላይ ይለጥፉበታል። አምስት ዶላር የሚለውን ዋጋ በመንቀል ባለ አምስት ሺህ ዕቃ ላይ ይለጥፉበታል። በገበያ ማዕከሉ ውስጥ የነበረው ዋጋ ሙሉ በሙሉ መለዋወጡን ካረጋገጡ በኋላ እንደ ነበረ ቆልፈው ወጡ። በማግሥቱም ግብይቱ ቀጠለ። ቀድሞ በውድ ይገዛ የነበረው ዛሬ በመርከሱ ደስ እያለው ገዛ። ቀድሞ በርካሽ ይገዛ የነበረው ዛሬ በመወደዱ ተበሳጨ። ግብይቱ ለሰባት ሰዓታት ከቀጠለ በኋላ ሽፍጡ ታወቀ። በዚያ ቀን ገበያ ርካሹ ውድ ሆነ፣ ውዱም ርካሽ ሆነ። ግን ለሰባት ሰዓታት ብቻ ነው። ያለ ዋጋው ማደር አልቻለም።

ዛሬም ብዙ ሌቦች በትልቁ ሕይወታችን ውስጥ ገብተዋል። ዋጋ እየለዋወጡ ውዱን ርካሽ፣ ርካሹን ውድ የሚያደርጉብን የሌሊት ሠራተኞች ተቆጣጥረውናል። ስለዚህ ለእኛ ውዱ ቅባት እንጂ ቅንነት አይደለም፣ ልብስ እንጂ ቅድስና አይደለም። የንግግር ጥበብ እንጂ እውነተኛ ልብ አይደለም። አስመሳይነት እንጂ ራስን መስጠት አይደለም። የእግዚአብሔር ቃል፡- *«ክፉውን መልካም መልካሙን ክፉ ለሚሉ፥ ጨለማውን ብርሃን ብርሃኑንም ጨለማ ለሚያደርጉ፥ ጣፋጩን መራራ መራራውንም ጣፋጭ ለሚያደርጉ ወዮላቸው!»* (ኢሳ. 5፥20) ይላል። የተለዋወጠ ዋጋ ይዞ መቆየት የሰዓታት እንጂ የዕለታት ዕድሜ እንኳ የለውም። ብርሃን ሲመጣ ሁሉም ዋጋውን ይይዛል። ዛሬ እውነተኞችን፣ ባለ ራእዮችን የሚያከብር ላይኖር ይችላል። ከዚያ ይልቅ ከንቱ ነገርን የያዙ በአንደኛነት ብቻ ሊወደሱ ይችላሉ። የተለዋወጠ ዋጋ የጨለማው ችሮታ ነው። ብርሃን ሲገለጥ ሁሉም ስፍራ ስፍራውን ይይዛል። ውድ ነኝ ያለው ርካሽ መሆኑ፣ ርካሽ ነው የተባለውም ውድ መሆኑ ይታወቃል።

በገጠሪቱ ኢትዮጵያ አንድ ሰው ነበረ ይባላል። ይህ ሰው ምንም ነገር ሲሆን "ጀግና የቻገረ ቀን" እያለ የሚፎክር ነው። ዕቃም ሲወድቅ፣ ሰውም ከኋላው ሲነካው፣ አስደንጋጭ ድምፅ ሲሰማ "ጀግና የቻገረ ቀን" ይል ነበር። አንድ ቀን ከብዙ መንገደኞች ጋር ሆኖ ብዙ ንብረት ይዘው ጫካውን ሲያቋርጡ ሽፍቶች ቁሙ ሲሏቸው እንደ ለመደው ያ ሰው፡- "ጀግና የቻገረ ቀን" ብሎ ፎከረ። ሽፍቶቹም፡- «ደግሞ አንቺ ነሽ ጀግና» ብለው ከሌሎቹ በተለየ ዘርፈው፣ ሙልጭ አድርገው ከገረፉት በኋላ ለቀቁት። የተዘረፉት ሁሉ አዝነው፣ ተክዘው ሲጓዙ አንድ አስደንጋጭ ድምፅ በጫካ ውስጥ ተሰማ፣ ያ ሰውም እንደለመደው፡- "ጀግና የቻገረ ቀን" ብሎ

ፎከረ። አጠገቡ የነበሩትም፡- «ከዛሬ የቸገረ ቀን የለም» ብለው መለሱለት ይባላል።

በአገሩ፣ በመንደሩ፣ በአብያተ ክርስቲያናት ሁሉ የሚሰማው ምሬት ሳይሆን ፉከራ ነው። ሁሉም "ጀግና የቸገረ ቀን" እያለ ይፎክራል። ከዛሬ የቸገረ ቀን ግን የለም። ራሱን ያልተቀበለ፣ ማንነቱን የጠላ፣ እውነትን ላለ መስማት የሚሮጥ፣ በሱስ የተዘፈቀ ትውልድን እያተረፍን ነው። ሰው ካለ ዛሬ ሊነሣ ይገባዋል። አሊያ ይህ ትውልድ አገሩን ሲረከብ ሚዛን አጥቶ ነውሩን በአዋጅ ክብር ሊያደርገው ይችላል። መምራት ትተን የፎከርን ሁላችን የትውልዱ ተጠያቂዎች ነን። በተለወጠ ሕይወቱ ሳይሆን "ዋ" በሚለው ማስፈራሪያ ልጁን ለመቀየር የሚያስበው ወላጅ ተጠያቂ ነው። ያላስተማረውን ትውልድ ሲነቅፍ የሚውለው፣ እንኳን የራቀውን ለማቅረብ ያለውን እየገፋ ያለው የሃይማኖት ሰባኪም ተጠያቂ ነው። ለአገር ሰላም የሚያስፈልገው ሕግ ብቻ እንደሆነ የሚያስበው ሕግ አውጪም ተጠያቂ ነው።

ከዛሬ ዐሥራ አምስት ዓመት በፊት በአጥር ላይ አደገኛ ሽቦ መዘርጋት አልተለመደም ነበር። ስለዚህ ይህን ሽቦ ለመግዛት ሀብት ያስፈልጋል። ለማስፈቀጃም የሚከፈለው ገንዘብ ውድ ነው። ስለዚህ አንድ ሰው ይህንን አጥር ለማድረግ ብዙ ሺህ ብሮች ያስፈልጉታል ማለት ነው። ታዲያ በአንድ የባለጠጎች ጽዋ ማኅበር ላይ ስለዚህ አደገኛ አጥር አስፈላጊነት ተነሥቶ ውይይት ከተደረገ በኋላ ሁሉም እናስገባለን ብለው የቤት ሥራውን ለአንዱ ባልንጀራቸው ለመስጠት ተስማሙ። በዚህ ጊዜ አንድ ሰው ተነሡና፡- «ይህን አጥር የምናጥረው ሌቦችን ለመከላከል ነው። እግዚአብሔር ይመስገን በአገራችን ያሉት ሌቦች ያን ያህል የከፉ አይደሉም። ሁላችንም ለዚህ የእሳት አጥርና ለማስፈቀጃው የምንከፍለውን ገንዘብ አዋጥተን አንድ የልማት መስክ ብንፈጥርላቸው ሌቦቹ ይለወጣሉ። አደገኛ ሽቦ ግን ሌባን መግደል እንጂ መለወጥ አይችልም። ስለዚህ በገንዘባችን ሰው እናድን። እኔም ገንዘቤን አውላለሁ» ብለው ተናገሩ። ብዙዎቹ ግን ይህን ማሰላሰል የሚችል ብስለት አልነበራቸውምና በአደገኛው አጥር መተከል ተስማሙ።

በአገራችን ላለው ችግር፣ በትውልዳችን ላይ ለምናየው ክፉ ነገር መፍትሔ ብለን የያዝነው አጥራችንን ማጠናከር ከሆነ በጣም ሞኝነት ነው። ይህ መፍትሔ አይሆንም። የገዛ ልጆቻችንም የትውልዱ አካል እየሆኑ ከቤት እየወጡ ነው። ልጆቻችን ምንም ክፉ ቢሆኑ አደገኛው አጥር እንዲይዛቸው አንፈልግም። ሌላውን

እንደ ራስ ያለ ማየት ኃጢአት እንዴት ትልቅ ኃጢአት ነው! ሁሉም ልጆቻችን ናቸው ማለት ትልቅ ማስተዋል ነው።

ብዙዎች ልጆቻቸው ከሰፈር ባለጌዎች ጋር እንዳይገናኙ አጥርና ዘበኛ ያቆማሉ። ልጆቹ ግን በመኝታ ክፍላቸው ከዓለም አቀፍ ዱርዬዎች ጋር በኢንተርኔት ይገናኛሉ። ወላጆች ራሳቸው በምሽት ልጆቻቸውን ይዘው በየፊልም ቤት ይዞራሉ። ይህን ሁሉ መሳከር ስናየው የጠፉ ልጆች ብቻ ሳይሆን የጠፉ ወላጆችም እንዳሉ እንገነዘባለን።

ትውልድን ለመታደግ ሁላችንም ግዴታ አለብን። ምናልባት ለእኛ መለወጥ የደከመልን ላይኖር ይችል ይሆናል። እግዚአብሔርንና ራሳችንን ካወቅን ግን ያልተቀበልነውን ለመስጠት መነሣሣት አለብን። ሰው ወደ መልካም ነገር እንዲመጣ ወደ መጥፎ የሚሄደውን መጀመሪያ ማስቆም አለብን። ወደ ጥፋት የሚሄደውን ካስቆምን በጥፋት ስፍራ ያለው ይለወጣል። በቤተ ክርስቲያን ሁለት ሰው ዳነ ይባላል፣ ቍጥር ግን አይጨምርም። ለምን? ስንል እየፈሰሰ ስለሆነ ነው። በሸለቆ ውስጥ የወደቀ ሰው አለ። ወደ ሸለቆው የሚወርደው ሰው ከበዛ ለመውጣት መንገዱ ዝግ ነው። ስለዚህ ወደ ጥፋት የሚወርደውን በመጀመሪያ መገደብ አለብን። አሊያ ይህ ትውልድ ከሆነ ቀጣዩ የአገር ተረካቢ፣ የትውልድ ብቻ ሳይሆን የኢትዮጵያም ዕጣ ያሳስባል። ወንጀልም በሕግ ከለላ ያገኛል። ነውሩም ክብር ሆኖ ይጸድቃል።

ትውልዳችንን ስናይ የምናስተውላቸው ችግሮች አሉ። ችግሮቹን የምንጠቅሰው ያለፈውን መልካም ጊዜ ለማወደስና ዛሬን ለመርገም ሳይሆን የተሻለ ቀን ለማየት ነው። በዚህ ችግር የሚያልፉ ቆም ብለው እንዲያስቡ፣ ትውልድን ለመታደግ አሳብ ላላቸው ችግሩን እንዲያዩ ለማድረግ ነው። ትውልዳችን፡-

1- <u>መድረሻውን ያላየ ነው</u>

ከትውልዳችን አብዛኛው የመጨረሻ ግቡ ገንዘብ ማግኘት ወይም ዝነኛ መሆን ነው። እነዚህ ነገሮች የተጠሉ፣ የማያስፈልጉም አይደሉም። እነዚህ ነገሮች ግን ራእይ አይደሉም። ትውልዳችን የተሻለ ኑሮ እፈልጋለሁ ይላል፣ ለእርሱ የተሻለው ቤትና መኪና ነው። ሰውን ለሚያህል ትልቅ ፍጡር ግን እነዚህ ቁሳቁሶች ግብ ሊሆኑ አይችሉም። መንገዳችን ላይ ከምናገኛቸው በረከቶች ውስጥ ይመደባሉ። ግባችን ግን ሊሆኑ አይችሉም። ሰው ከበሬ ለተሻለ ነገር መኖር አለበት። በሬ ቀኑን በሙሉ ላቡን ጠብ አድርጎ ይሠራል፣

እኛም እንሠራለን:: በሬ ከሥራ መልስ ሳም አለችው እኛም ትዳር አለን:: በሬ ጥጆች አሉት እኛም ልጆች አሉን:: ከዚህ ያለፈ ነገር ከሌለን እየኖርን ያለነው እንደ በሬ ነው ማለት ነው:: ስለዚህ ደስተኞች ባንሆን ምን ይደንቃል!

ወደ ላቀው የኑሮ ደረጃ፣ እግዚአብሔር ወዳየልን ከፍታ መድረስ አለብን:: እርሱም በራእይ መገለጥ ነው:: ከሕይወት ጥያቄዎች አንዱ «ወዴት ነው የምሄደው?» የሚል ነው:: ሰው መድረሻውን ካላወቀ በኑሮው ድፍረት አይሰማውም:: ትውልዳችን ላይ በአብዛኛው የምናየው ለዛሬ ሙላት ብቻ መኖር፣ ለራስ ብቻም ማሰብ፣ ሁሉንም ሰው የጥቅሙ ገባር አድርጎ መፈለግን ነው:: ለወገኔ የሚል ስሜቱ እየተሟጠጠ ነው:: ለዚህ ትልቁ ችግር በእግዚአብሔር የለሽ አስተሳሰብ መበከሉ ነው:: እግዚአብሔር የለሽ ሥርዓት ከአደባባይ ቢወድቅም ከሰው ልብ ግን አልወደቀም:: በየትምህርት ቤቱ ይሰጡ የነበሩ የግብረ ገብ ትምህርቶች በአዋጅ በመከልከላቸው ከዚያ በኋላ ያተረፍነው ትውልድ ብኩን ትውልድ ነው:: ትዕግሥት የጎደለው፣ ራእይ አልባ፣ መረን ትውልድ ለማፍራት ተገደናል::

2- ውለታ ቢስነት ተቆራኝቶታል

አይሁዶች፡- «ተቀብሎ የማያመሰግን ከቀማኛ ይቆጠራል» ይላሉ:: አብዛኛው ትውልዳችን ከእግዚአብሔር፣ ከቤተሰቡ፣ ከአገሩና ከመምህሮቹ ተቀብሎ፣ እንደ ጨልፊት ነጥቆ የሚሮጥ እንጂ ለምስጋና የሚመለስ አይደለም:: ውለታ ቢስነት ተቆራኝቶታል:: ሰዎች እንዲያደርጉለት እንጂ እርሱ ለማንም በጎ ማድረግ አይሻም:: የሚያስፈልገውን ነገር ያደረጉለትን ሰዎች እንደ ሞኝ ያያል እንጂ ፍቅራቸውን እንኳ መረዳት አይሆንለትም:: ሁሉንም ሰው ወላጆቹን እንኳ ሳይቀር ለጥቅሙ መሟላት ይፈልጋል:: ጥቅሙን የሚያሟላለት ከመሰለው ምንም ከመሆን፣ ከማንም ጋር ከመጣመር ወደ ኋላ አይልም:: ፍላጎቱ ጣኦት ሆኖበታል:: ጥቅሙን የማያሟሉለት ከሆነ የራሱን ሰዎች እንኳ ይጠላል:: አንዳንዴም ይተናኰላል:: ያስተማረችውን አገሩን ማገልገል አይፈልግም:: ሁሉም ነገር ተመቻችቶለት መቀመጥ እንጂ ተግዳሮትን በፍጹም አይፈልግም:: ቀለል ያለውን በመምረጥ ሲጓዝ ቀለል ያለ መስሎ የሚገኝለት ሱስና ኃጢአት ሆኖ ይዘፈቃል::

ትውልዳችን በአብዛኛው ወደ ኋላ መለስ ብሎ የቀደመውን ፍቅር ለማሰብ ውለታ ቢስነቱ ይከለክለዋል:: በብዙ ችግር ያሳደጉትን

ወላጆቹን ለመርዳት፣ ለማመስገን እንኳ ፈቃደኛ አይደለም:: ራሴን መቻሌ የመርዳት ያህል ነው ብሎ በአፉ ይናገራል:: ወላጆቹ የልጃቸውን ስጦታ ሲያጡ "ራሱን መቻሉም ጥሩ ነው" ብለው የሚጽናኑበትን ቃል እርሱ መኩሪያ አድርጎ መጠቀሙ ያሳፍራል:: ገንዘብን ይበትናል እንጂ በጥሩ እርሻ ላይ አይዘራውም:: ለአዝማሪና ለዝሙት ይበትነዋል:: ደስታውን ለራሱ፣ መከራውን ለወላጆቹ መመደቡ በጣም አሳዛኝ አድርጎታል::

ትውልዳችን ያስተማሩትን መምህራኑን የማያከብር፣ ለራሱ መስፍን ሆኖ ንጉሥ አልባ የሆነ ትውልድ እየሆነ ነው:: የሌሎችን ውለታ መመለስ መቻል የሰውነት ክብር ነው:: ውለታውን ማሰብ እንኳ አለመፈለግ ግን ከሰውነት ተራ የሚያወጣ ነው:: በፈረንጆቹ አገር የእናቶች ቀን የመምህራን ቀን እያሉ ፍቅርን በዓል ያደረጉት በትውልዱ ውለታ ቢስነት ነው::

3- ራሱን የማያከብር ነው

ራስን መሆን ለአእምሮ ጤንነት፣ ለኢኮኖሚ ዕድገት ወሳኝ ነው:: ራሱን ያልሆነ ራሱንም ያጣል:: ሌሎች ሲያከብሩን የሚችሉት መጀመሪያ ራሳችንን ስናከብረው ነው:: ራቁትነታችንን በራሳችን ሸማ ብንሸፍነው እንሰወራለን፣ በሌሎች ልብስ ግን ሐፍረታችን አይሸፈንም:: ትውልዳችንን ስናየው ገና በአእምሮ ቅኝ ግዛት የተያዘ፣ ራሱን የማያከብር፣ ከራሱ መልካም የሌሎችን ክፉ እንደ መልካም የተቀበለ ትውልድ ነው:: ስለዚህ የረጋ ማንነት የለውም:: ሕይወቱን የሚመራው ዘመናዊነት እንጂ ቋሚ እውነት አይደለም፤ የሳምንቱ ምርጥ ፊልም ሳምንቱን ይመራዋል:: መረጃዎቹን ለመስማት ሳይሆን ለመሆን ስለሚፈልግ በብዙ ጠፍቷል:: ስለ ሌሎች ሲያወራ ስለ ኳስ ተጫዋቾች ደሞዝ ሲጨቃጨቅ ይውላል:: አንድ አባባል አለ፡- «ትልልቅ ጭንቅላቶች ስለ አሳብ ያወራሉ፣ መካከለኛ ጭንቅላቶች ስለ ሁኔታ ያወራሉ፤ ትንንሽ ጭንቅላቶች ሁሌም ስለ ሰው ያወራሉ::»

እግዚአብሔር ለእያንዳንዱ ሰው የሰጠው ማንነት አለው:: ያ ማንነት የተለያየ ቢሆንም እግዚአብሔር ከሰማይ ወደ ምድር ሲመለከት የተለያየ ቀለምን የሚያሳይ ሺነ ጥበብ ነው:: ራሳችንን ስንሆን እግዚአብሔር ሊያይ የፈለገውን ሥዕል እናሟላለን:: ከሌሎች መማር አስፈላጊ ቢሆንም የምንቆምበት መሠረት ግን ያስፈልገናል:: መሠረቱን ለቆ ዕቃ ላውርድ የሚል ዕቃውን ይዞ እንደሚወድቅ

እንዲሁም ማንነቱን ጥሎ ከሌሎች ልማር የሚል ትምህርቱ ለመቆም አይረዳውም።

ትውልዳችን እንደ ሌሎች መናገር፣ እንደ ሌሎች መራመድ፣ እንደ ሌሎች መልበስ የሚያረካው የራሱ ነገር በጣም የሚያሳፍረው ነው። የገንዘብ ባሪያ ሆኖም ገንዘብ ለማግኘት ምንም መሆን የማይቆጨው፤ ሰውነቱን አርክሶ ገንዘብ መሰብሰብ የሚያስደስተው ነው። ብዙ ወጣት ሴቶችን ስናይ ገንዘብ ካዩ ምንም ዓይነት ክፉ ግብዣን እምቢ የማይሉ፣ በባዕድ አገር ጭምር አገራቸውን የሚያሰድቡ፣ ክብር የለሽ ሆነዋል።

ትውልዱ ራሱን አለማክበር ብቻ ሳይሆን ታላላቆቹን በመናቅ ትልቅ የሚሆን ይመስለዋል።

4- <u>ከስህተቱ መማር አይፈልግም</u>

የስህተት መካሻው ትምህርት ነው። ካለፈው መማር ያለ መበደልን ያህል ነው። ስህተትን እንዳልተሠራ ማድረግ አይቻልም። የሰውነት ክብር ግን ከትላንቱ መማር ነው። ትውልዳችን ግን ከትላንት የሚማር አይደለም። ሰው በሁለት ነገር ሊማር ይችላል። ከስህተት በፊት በመስማት ይማራል፤ ከስህተት በኋላ ደግሞ ከውድቀት ይማራል። ትውልዳችን ግን ከስህተት በፊት ለመማር መስማት አይፈልግም። የቁምነገር አሳብ ሲነሣበት እየሰለቸ፣ ለፌዝ ተሰጥቶ ይታያል። ከውድቀት በኋላ ላለመማሩ ምክንያቱ ቶሎ ተስፋ መቍረጡና እግዚአብሔር የእንደገና አምላክ መሆኑን መዘንጋቱ ነው። ትውልዱ መስማት አይፈልግም። አክራሪነትን የወለደው ድንቁርና ነው። ማወቅ የሚመጣው ከመስማት ነው። አስተማሪዎቻችንን በመጀመሪያ ሰምተናቸዋል። ከዚያ የእውቀት ባለቤት ሆነናል። የማወቅ መሠረቱ መስማት ነው። ትውልዳችን ግን ማወቅና መፍትሔ ላይ መድረስ አይፈልግም። ያለበትን ሕይወት እንደ መጨረሻ መፍትሔ ተቀብሎታል። <u>ችግሩ በፈጠረው አስተሳሰብ ውስጥ ችግሩን መፍታት አይቻልም። አስተሳሰብ መለወጥ አለበት።</u>

በትውልዳችን ላይ የምናየው ትልቅ ችግር የራሱን አመለካከት አለመኖርና የሌሎችን አመለካከት አለማክበር ነው። ብዙ የተዋቡ ቃላትን በቃሉ ያጠናል፣ የመናገር አምሮት ስላለበት ይናገራል። ተግባሩ ግን የተበላሸ ነው። ተግባር የሌለበት የቃላት ኑሮ በመጨረሻ ብቸኛ ያደርጋል፣ ተስፋ በመቍረጥም ወደ ሞት ያደርሳል። ስለዚህ ቃል ብቻ ከመሆን መዳን ያስፈልጋል። አሳባችንን

ለመፈጸም በዋናነት የሚያስፈልገን ባለ አደራነት ወይም የቃል ኪዳን ልብ መሆኑን ማሰብ አለብን። ትውልዳችን ግን ዋናው ነገር ገንዘብ ነው ብሎ ያስባል። ከበደ ሚካኤል እንዲህ ብለዋል፡-

"በዓለም አይገኝም ቢፈልጉ ዞሮ፣
መስማት ከማይፈልግ የባሰ ደንቆሮ"

5- <u>ቦታውን ይለቃል</u>

ትውልዳችን ተንኻር ነው። አንድ ነገር ያልሆነ ከመሰለው ለዘወትር የማይሆን ነው ብሎ ስለሚያስብ እንደ ገና የመሞከር ትዕግሥት የለውም። ከጓደኛው ጋር ቢጣላ ሌላ ጓደኛ ይፈልጋል እንጂ ከዚህ ውስጥ የምማረው ትምህርት፣ ክፉ ከመሰለው ነገር ውስጥ የሚወጣው መልካም ነገር ምንድነው? ለማለት ፍላጎትም ብስለትም የለውም። ተንኻር በመሆኑ ሃይማኖትን ሳይቀር ሲለዋውጥ ይኖራል። የአዲስ ሃይማኖት አድናቂ ሆኖ ዘመኑን በቅልውጥ ይጨርሳል። ኑሮው ሁሉ ወጥ ቀማሽነት እየሆነ፣ በሰማበት ጣዱኝ እያለ የሚንከራተት ይሆናል። መሠረት ስለ ሌለው ሁሉንም ነገር የሚሰማው ቦታውን ለቅቆ ነው። ስለ ዝሙት ሲያነብ ማመንዘር ይፈልጋል፣ ስለ ክህደት ሲያነብ ክዶ ይሰነብታል። የቤተ ክርስቲያን ጉባዔ ሲሰማ አማኝ ይሆናል። አድራሻ አጥቶ የሚንከራተት ትውልድን በብዛት እያስተዋልን ነው። ይህን የምንጽፈው ትውልዱን ሁሉ በፍጹም በመኰነን አይደለም። ችግሩን ማወቅ በራሱ ግማሽ መፍትሔ መሆኑን በማመን ነው። በጦር ሜዳ ቦታን አለመልቀቅ ለድል ያበቃል። ማፈግፈግ ግዛትን ለጠላት በፈቃድ መስጠት ነው። በኳስ ሜዳም ተከላካዩ ተጫዋች ከሆነ ቦታውን ለቋልና ቡድኑ ይወድቃል።

<u>ቦታችንን ለቅቀን የምንሰማው እግዚአብሔርን ብቻ ነው። ዘመን የሚወልዳቸውን ነገሮች ስንሰማ በእግዚአብሔርና በቃሉ መመዘን ያስፈልጋል።</u> ትውልዳችን በብዙ ሙከራዎች የታጀበ፣ የጀመረውን ነገር ለመፈጸም እልህ የሚያንሰው ነው። እቅዱ ስለሚበዛም ውጤቱ ያንሳል። በዚህ ሁሉ ውስጥ ግን መንገድ መሪ አለማግኘቱ የበለጠ ጉዳት ነው።

6- <u>ሁሉን ልሞክር ይላል</u>

ትውልዳችንን በአብዛኛው ስንመለከተው ክፉ፣ ክፉ እንደሆነ የሚያውቀው ሲደርስበት ነው። እሳት ማቃጠሉን ለመረዳት እሳትን

መንካት አያስፈልግም። እሳት እንደሚያቃጥል ሲነገረን ተቀብለናል። የተቃጠሉ ሰዎችንም በማየት እሳትን መጠንቀቅ እንደሚገባን ተምረናል። ሁሉን በሕይወቴ ላረጋግጥ፣ ሁሉን ቀምሼ ልወቅ፣ ሁሉን ሞክሬ ልመለስ ማለት መንገዱ መሄጃ እንጂ መመለሻ የለውም። ሁሉን በዕድሜአችን ለማረጋገጥ ብንፈልግ ዕድሜአችንም አይበቃንም። የነጻ የትምህርት ዕድልና የክፍያ ትምህርት ልዩነት አላቸው። ነጻ የትምህርት ዕድል ያገኘ ሰው ትምህርቱን በደስታ የሚማር ሲሆን በክፍያ የሚማረው ግን የሚከፍለውን ነገር ለማግኘት የሚጥር ነው። እግዚአብሔር በቃሉ አማካይነት ነጻ የትምህርት ዕድል ሰጥቶናል። ትእዛዙን በመፈጸም በነጻ እንማራለን። እምቢ ካልን ግን በዋጋ እንማራለን። በዋጋ መማር በስህተት፣ በውድቀት መማር በመሆኑ ከባድ ነው።

ትውልዳችንን ስናይ ከጥፋት መንገዱ በምክር መቆም አይፈልግም። ፍሬኑ እንደ ተበጠሰበት መኪና ሲጋጭ ወይም ሲገለበጥ ለመቆም የሚነጉድ ነው። በወኅኒ ቤት የሚማቅቁ፣ በበሽታ የተጎሳቆሉ ብዙ ወጣቶችን ስናይ ምክርን በመናቅ፣ በግትርነት የገቡበት ነው።

7- ደፋር ነው

ትውልዳችንን በአብዛኛው ስንመለከተው ያልሆነውን ለመምሰል ደፋር ነው። የማያውቀውን አውቃለሁ ለማለት፣ የቴክኖሎጂን እውቀት እንደ ሕይወት እውቀት ለመቍጠር፣ የማይወደውን ሰው እወድሃለሁ ብሎ ለመለጠፍ፣ ያልገባውን እንደ ገባው ለመምሰል፣ የጠራ ነገር ሳይዝ ለአስተማሪነት ለመነሣት፣ የሚሄድበት ሳይገባው ልምራ ለማለት፣ በእልፍኝ ሳይሠራ (ሳይታነጽ) በአደባባይ ለመታየት፣ ትንሹን ብዙ ብሎ ለማውራት፣ በማጋነን እውነትን ለማቀጨጭ ... ደፋር ነው። ከእኔ የተሻሉ ሰዎች አሉ ብሎ አይቀበልም። እነ እገሌ ያርሙኝ ለማለት ፈቃደኛ አይደለም። በቀዳዳ ያየውን በሰማይ መስኮ ላይ እንደ ታየው አድርጎ ያወራል። የሞቀ አፍ እንጂ የሞቀ እውነት የለውም። ትውልዳችን ለመስረቅ፣ ለመግደል፣ ራሱን ለማጥፋት ደፋር ነው። የሰውነቱን ክብር ንቋል። ሁሉንም አድርጎ ለመደሰት ይፈልጋል።

ያልታየውን እንደ ታየው አድርጎ የሚተርክ ባለ ራእይ መሳይ፣ ያልተሰማውን እንደ ተሰማው አድርጎ የሚያወራ ሩጎሩጎ መሳይ፣ እደርስላችኋለሁ እያለ በተቀመጠበት የሚፎክር ታዳጊ መሳይ ነው። የሚናገረውን ቃል የማይረዳ፣ ጥሬ ቃል ይዞ

የሚሮጥ፣ ተደናግሮ የሚያደናግር፣ አፍ እንጂ ጆሮ የሌለው፣ እንደ አመንዝራ በቁንጅናው በርን ሁሉ ለማስከፈት የሚሻ ደፋር ነው። ሴትዮዋ በአሜሪካ አገር ይህን ያህል መሐይም አለ ቢባሉ፦ «እንግሊዝኛ እየተናገሩ?» አሉ ይባላል። ለእኚህ ሴት እንግሊዝኛ የሚናገር የአሜሪካ ሕፃን ሁሉ ሊቅ ነው። ከእኚህ ሴት ጋር በአሳብ የሚዛመዱ ብዙዎችን እያፈራን ነው። ቋንቋን እውቀት አድርገው የሚኖሩ ብዙዎችን እየወለድን ነው።

ብዙ አስተዋይ ሰዎች በራቸውን ዘግተው ተቀምጠዋል። ሰሚ ያጡ ሊቃውንት እንደ አላዋቂ ዱዳ ሆነዋል። ትልቅ ድንቁርና አለመማር ሳይሆን መማር አለመፈለግ፣ አላዋቂነትን እንደ እውቀት በመቍጠር መንጎማለል ነው። ለማያፍሩ የሚያፍሩ፣ ለማይፈሩ የሚፈሩ ብዙ አስተዋዮች ይህን የሚቸኩል ዘመን ጥግ ይዘው እያዩት ነው። የዚህ ሁሉ ችግር ትውልዱ ለዕድገቴ ሌሎች ያስፈልጉኛል፣ ለእውቀቴ ስፋት መጠየቅ ያሻኛል ብሎ አለ ማሰቡ ነው። የዚህ ትውልድ አባላትም የቤተ ክርስቲያን መሪዎች፣ የግዛት አስተዳዳሪዎች እየሆኑ ነውና ችግሩ አሳሳቢ ነው።

8- በምኞት የሰከረ ነው

ትውልዳችን በአብዛኛው በምኞት የሰከረ ትውልድ ነው። ትውልዳችን የምኞትን እሳት አንድዶ የሚሞቅ፣ ትንሽ ፈገግ እያለ ከራሱ ጋር የሚያወጋ፣ ተግባር የሌለበትን ምኞቱን በኩራት የሚናገር፣ ባልተጨበጠ ነገር ከሰው የሚጣላ፣ ምኞቱ እየራቀ ሲመጣ ደግሞ በቶሎ የሚረበሽ፣ ተስፋ ለመቍረጥም የሚዳረግ ነው። ሰው በብዙ ነገሮች ሊያብድ ይችላል። በቍጣ ያብዳል፣ በምኞት ያብዳል። የዕብደት ዓይነቱ ብዙ ነው። ሔዋን በምኞት አበደች። ስለዚህ ያላትን ብዙ ሳይሆን የሌላትን ትንሽ ነገር መፈለግ ጀመረች። ውጤቱ ግን የቆጡን አወርድ ብላ የብብቷን ጣለች እንደ ሚባለው ተረት ሆነባት። ትውልዳችንም በሰው እጅ ያለው የሚያምረው፣ የራሱን የማይወድ፣ በተሰጠው የማይረካ ነው።

ብዙ ትውልዳችን በምኞት አብዷል። ይህን ባደርግ ይህ ቢደረግልኝ፣ ይህ ቢሆንልኝ በሚል መጎምዠት ተይዟል። በሕይወቱ አንድ ትልቅ ነገርን ለማድረግ ይመኛል። በሕይወት ላይ ግን አንድ ጊዜ አንድ ትልቅ ነገር ማድረግ አይቻልም። ዙሪያችንን የከበበን ትንንሽ ነገር ነው። በየዕለቱ ትንንሾቹን ጉዳዮች ስንፈጽም ትልቅ ተግባር ይሆናሉ። መመኘት ክፉ አይደለም። ምኞት ብቻ ግን ክፉ ነው። ትውልዳችን ኒውክለር ሳይሠሩ በኒውክለር እንደሚጣሉ

አገሮች ይመስላል፡፡ ያልሆኑ ነገሮችን እንደ ሆኑ አድርጎ መጣላት ከትውልዳችን ላይ ይንፀባረቃል፡፡

እግዚአብሔር ምኞታችንን ሳይሆን ራእያችንን ይባርካል፡፡ የምኞታችን መሠረቱ እውነት፣ ኃይሉ እግዚአብሔር ከሆነ ወደ ራእይ ይለወጣል፡፡ የተዘረጋ ድልድይን መፈለግ ሳይሆን ድልድይን መዘርጋት፣ ድልድይ መሆን ይገባል፡፡ ትውልዳችን ላይ ግን ያንን አናይም፡፡

9- ራስ ወዳድ ነው

ትውልዳችን በአብዛኛው በዓለም ያለው እርሱ ብቻ ሆኖ የሚታየው፣ ሁሉም ሰው ለእርሱ እንዲኖርለት የሚፈልግ፣ መሥዋዕትነት መክፈልን የማይወድ፣ እኔ ብቻ ይድላኝ የሚል ራስ ወዳድ ነው፡፡ ራስ ወዳድነት ዘውድ ጭኖ እየገዛን ነው፡፡ «ከራስ በላይ ነፋስ» እንደ ሚባለው ለራስ ወዳዶች ከበላያቸው ነፋስ እንጂ እግዚአብሔር መኖሩን የማያምኑ ናቸው፡፡ ራስ ወዳድ ትውልድ ለክህደት ቅርብ የሆነ ትውልድ ነው፡፡ ቴክኖሎጂው ለራስ ወዳድነት፣ በር ዘግቶ ለመኖር ምቹ ሆኗል፡፡ ሁሉም ሰው የራሱ የግል ስልክ፣ የራሱ የግል ኢሜል አድራሻ፣ የራሱ መኖሪያ ቤት… እንዲኖረው የሚጥር ነው፡፡ ስለዚህ ትውልዳችን የእኛ ለሚል ነገር ደስታ የለውም፣ የእኔ ለሚል ነገር የተሰጠ ነው፡፡ ትውልዳችን ምን አገባኝ ማለት የሚወድ፣ እኔን ካልነካኝ የፈለገው ነገር ይሁን የሚል፣ ጓደኛውንም እንደ ባላንጣው የሚያይ ትውልድ ነው፡፡

ራስ ወዳድነት ሌላውን ሰው እንዳናይ ይጋርደናል፣ የጊዜያዊ ፍቅርና የጊዜያዊ ልስላሴ ባለቤቶች ያደርገናል፡፡ ጥቅማችን እስኪሟላ አፍቃሪ መሳይ እንድንሆን፣ የምንሻውን እስክናገኝ በሰው ፊት ለፊት ያለ ሚቋረጥ እንድንቆም፣ ጥቅማችን ከተሟላ በኋላ ጀርባችን እንድንሰጥ ያደርገናል፡፡ ራስ ወዳድነት ይሉኝታን እንኳ የሚያሳጣ፣ የጥቅም አምልኮ ነው፡፡ ራስ ወዳድ እግዚአብሔርን ማምለክና ባለ ራእይ መሆን አይችልም፡፡

10- የራሱን አስተሳሰብ መልቀቅ አይፈልግም

ትውልዳችን በአብዛኛው ከታሪክ መማር አይፈልግም፡፡ ዛሬ ያለ ትላንት እንዳልኖረች አይገነዘብም፡፡ ታሪክን ወደ ኋላ መልሶ ማስተካከል ባይቻልም ከታሪክ ግን መማር ይቻላል፡፡ ውድቀትን ከወደቁት፣ ተሰጥኦቸው ካላወቁበት ዕድለ ቢሶች መማር ትልቅ ነገር

ነው፡፡ አንድ የደርግ ከፍተኛ ባለ ሥልጣን የነገሩ ሰው በወኅኒ ቤት ሆነው ሲናገሩ፡- «እኛ ሕያዋን መጻሕፍት ነን፤ የዛሬ ባለ ሥልጣናት ከእኛ ዕድለ ቢሶቹ መማር አለባቸው» ብለዋል፡፡ ያለፈው ታሪክ ትልቅ ትምህርት አለው፡፡ የታሪክ ዓላማ ለትረካ፣ ጊዜ ለማሳለፊያ፣ ለተረት መተረቻ ሳይሆን ለትምህርት የሚሆን ነው፡፡

ትውልዳችን ከታሪክ ሊይዘው የሚገባውን መልካም ነገር በዜሮ አባዝቶ ትላንትን ያጣጥላል፡፡ ታሪክን ሲወቅስ እርሱም በታሪክ ፊት መሆኑን ይዘነጋል፡፡ ትውልዳችን አሁንም ትልቅ ችግሩ፣ ችግሩን መፍታት የሚፈልገው ችግሩን በወለደው አስተሳሰብ ነው፡፡ በአዲስ አስተሳሰብ ውስጥ እስካልሆነ ችግሩን መፍታት አይችልም፡፡ ለዚህ መፍትሔው ቆም ማለት፣ መጸለይ፣ ሊቃውንትን መጠየቅና የተቀደሱ ጽሑፎችን ማንበብ ያስፈልጋል፡፡ ትውልዳችን ግን ወይ አይጠይቅም፣ ወይ አይጠየቅም፡፡ ራሱን ዝቅ አድርጎ ሊቃውንትን መጠየቅ ቢጠላ እንኳ ዓይኑን ገልጦ መጻሕፍትን ቢያነብ መልካም ነበር፡፡ በዚህ ምክንያት ትውልዳችን ወደ ማያውቀው ግብ እየተጓዘ፣ መንገድ ሁሉ የሚያደርስ እየመሰለው ወደ ተሰበረ ድልድይ እየነጎደ ነው፡፡ አንዳንድ ሰዎች ሳይነቁ ከመኝታቸው ተነሥተው በራቸውን ከፍተው ሩቅ መንገድ ይሄዱና አንድ አስደንጋጭ ድምፅ ሲሰሙ ወይም ከሕልማቸው ሲነቁ ይደነግጣሉ፡፡ እየተጓዙ ቢሆንም ጉዞአቸው ግብ የለውምና መልካም አይደለም፤ ሲነቁ ራሳቸውን በሚያገኙበት ስፍራ ደስተኞች አይደሉም፡፡ እንዲሁም ጠልቀ ባልገባቸው፣ ዘመን በወለደው ነገር የተታለሉ፣ አዲስ ነገር ሁሉ መልካም ነው ብለው የነጎዱ ሰዎች የነቁ ቀን ያዝናሉ፡፡ ስላለፈው ረጅም መንገድ፣ ስለ ከንቱ ልፋታቸው ይጸጸታሉ፡፡ ዘመንን ወደሚክሰው አምላክ ካልተመለሱ በቀር ሀዘናቸው ቅጥ የለውም፡፡

ከዓይናማ ሊቃውንትና ከደህና መጻሕፍት የተጣላ ትውልድ ከእውነትና ከእውቀት ብሎም ከእምነት እየራቀ ይመጣል፡፡ የዚያን ጊዜ ሕይወትን አቻቻሎ መምራት ያቅተዋል፡፡ የብርሃንና የጨለማን ፈረቃ መታገሥ እያቃተው በቶሎ ተስፋ ይቆርጣል፡፡ በአብዛኛው ትውልዳችንን ስናየው ምክርን የሚንቅ፣ በጊዜያዊ ስሜቱ፣ በገዛ ማስተዋሉ የሚደገፍ ነው፡፡ የራሱን አስተሳሰብ መልቀቅ ስለማይፈልግም ምክርን አይቀበልም፡፡

የትውልድ መጠጊያ

ትውልዱ ከቤተሰቡ ጋር በጣም እየተራራቀ ነው፡፡ ወላጆችና ልጆች እየተጓተቱ ያለው ገመድ ዕለት ዕለት እየከረረ በመሆኑ

ሲበጠስ አንዱ ወገን መውደቁ ሌላኛው ወገን በገመዱ መመታቱ አይቀርም። ወላጆችም የእነርሱ ቍጣ ብቻውን የሚለውጥ እየመሰላቸው ለበሽታ ተዳርገዋል። ነገር ግን ለልጆቻቸውም መጸለይ ያስፈልጋቸዋል። አብያተ ክርስቲያናትም ለትውልዱ መጠጊያ መሆን አልቻሉም። የመጀመሪያው ችግር ትውልዱን በቋንቋው ሊያናግሩት አለመቻል ሲሆን ሁለተኛውና እዚያ ጋ ያለው ጽንፍ ደግሞ የትውልዱን ቋንቋ ብቻ በመናገር ሃይማኖትን የጣሉ አብያተ ክርስቲያናት መብዛታቸው ነው። የአባቶችን ሃይማኖት በትውልድ ቋንቋ መግለጡ የቤቱ ክርስቲያን ተልእኮ ነው። የትውልድን ቁንጥ እየተከተሉ ሃይማኖትን መጣልም ከሲኒማ ቤት የተለየ ነገር የሌለው ቤተ ክርስቲያን መሳይ መድረክ መፍጠር ነው።

ባለፉት ዘመናት ስንመለከት አብያተ ክርስቲያናት የትውልድ መጠጊያ መሆን አልቻሉም። ቀይ ሽብርና ነጭ ሽብር እያሉ በአደባባይ ሲተላለቁ ተዉ ያለ የሃይማኖት መሪ፣ የገሳገለ የሃይማኖት ተቋም የለም። ካሸነፈው ወገን ጋር መወገን የዘመናት ችግር ሆኗል። በዚህ ምክንያት የዚያን ጊዜ ወጣቶች የአሁን ጎልማሶችና ሽማግሌዎች አኲርፈው ከቤተ ክርስቲያን ርቀው ተቀምጠዋል። ትውልድም በተጨነቀ ዘመን ሁሉ ወደ አብያተ ክርስቲያናት ቢገሰግስም ገንዘቡን እንጂ እርሱን የሚፈልጉ አገልጋዮችን አጥቷል። ራእይ የሚገኝባት ቤተ ክርስቲያንም ራእይ ጠፍቶባት ስትደናበር ትውልዱ ለራሱ ማዘን ትቶ ለአገልጋዮች እያዘነ ነው። ጥቂት አገልጋይ መሳዮች፣ የሃይማኖት መልክ እንጂ ሃይማኖት የሌላቸው ክርስቲያን ፈሪሳውያን ሕዝቡ የወደደውን ሰባኪ፣ የተፈወሰበትን መዝሙር፣ ገመድ የጣለበትን መጽሐፍ እያወገዙበት የትውልዱን እርካታ ሲዋጉ ይኖራሉ። ልክ ያልሆነውን መናገር እንጂ ልክ የሆነውን ማቅረብ አለመቻል የቀናተኞች መገለጫ ነው። ከሕዝቡ ረሀብ ጋር የሚመጣጠን የሕይወት ምግብ ሳይሆን የእርያ አሠር የሆነ ተረትና ቧልት ስለሚያወሩ ትውልዱ የቱን መስማት እንዳለበት ግራ ገብቶት፣ ለጥያቄዬ መልስ አገኛለሁ ብሎ ሌላ ጥያቄ ይዞ ይመለሳል። በአገራችን በተወሰነ ዓመታት ከባድ ድርቆች እንደሚከሰቱ እንዲሁም በተወሰነ ዓመት ርቀት ትውልድ በታላቅ የመንፈስ ረሀብ ወደ ቤተ ክርስቲያን ይጎርፋል። በዚህ ሰዓት አዝኖ ከቤተ ክርስቲያን የተመለሰ ትውልድ እስከ መቼውም አይመጣም።

ትውልዳችን በብዙ ነገሮች ተወጥሯል። ብዙ አሳዳጅም አለበት። ያለፈው ጥፋቱ ይከሰዋል፣ እንደ ቀልድ የጀመረው ሱስ አለቃ ሆኖበታል፣ ማኅበራዊ ግንኙነቱን አበላሽቷል፣ ከመንግሥት ጋር በብዙ ወንጀሎች ተቀያይሟል፣ በአጠቃላይ ካለበት ሕይወት የተሻለ ነገር አልታይ እያለው፣ በተበሳ ጣራው ሰማይን እያየ

የሰማይ መጠኑ በቀዳዳው ልክ እየመሰለው፣ በጨለምተኛ አስተሳሰብ ተይዞ፣ በገዛ ድንኳኑ ታስሮ የሚኖር ነው። ታዲያ የትውልዱ መጠጊያ ማን ነው? ስንል የትውልድ መጠጊያ እግዚአብሔር ነውና ትውልዳችን ትንሣኤና ሕይወት ወደ ሆነው አምላክ መገስገስ አለበት። እርሱ ስምና ታሪክን ይለውጣል፣ ከጫካ ሕይወት አውጥቶ ከሰው ቍጥር ይደምራል፣ የመንገድ ካርታን ይሰጣል፣ ራእይን ያስጨብጣል። ነቢዩ ሙሴ፦ *«አቤቱ፥ አንተ የትውልድ ሁሉ መጠጊያ ሆንህልን»* በማለት አመስግኗል (መዝ. 89፥1)። እግዚአብሔር ለዚያ ትውልድ ታዳጊነቱን ገልጦ ከግብፅ በማውጣት፣ የሥነ ምግባር ሕግን ሰጥቶ መንፈሳዊ መልክን በመቅረጽ፣ የአምልኮ ሕግን ሰጥቶ ኃይልን በማስታጠቅ፣ የአስተዳደር ሕግን ሰጥቶ ማኅበራዊ ሰላምን በማስፈን፣ ከዚያ ሁሉ በላይ ወደ ተስፋይቱ ምድር በመምራት ባለ ርስት በማድረግ መጠጊያ ሆኖለታል። እግዚአብሔር አገር ለሌላቸው እንኳ አገር በመስጠት መጠጊያ መሆኑን ሙሴ አስተውሏል። ታዲያ ምንድነው የጎደለን? ሁሉ ከእግዚአብሔር ይገኛል። ወደ ትውልድ መጠጊያ እንገስግስ!

<u>እናስተውል</u>

- በከፍታ ሆኖ ካልተጠየቀ፣ በዝቅታ ሆኖ ካልጠየቀ አስቸጋሪ ነው።
- የተለዋወጠ ዋጋ ይዞ መቆየት የሰዓታት እንጂ የዕለታት ዕድሜ እንኳ የለውም።
- ብርሃን ሲገለጥ ሁሉም ስፍራ ስፍራውን ይይዛል። ውድ ነኝ ያለው ርካሽ መሆኑ፣ ርካሽ ነው የተባለውም ውድ መሆኑ ይታወቃል።
- ሌላውን እንደ ራስ ያለ ማየት ኃጢአት እንዴት ትልቅ ነው!
- እግዚአብሔርንና ራሳችንን ካወቅን ግን ያልተቀበልነውን ለመስጠት መነሣሣት አለብን።
- ወደ ላቀው የኑሮ ደረጃ፣ እግዚአብሔር ወዳየልን ከፍታ መድረስ አለብን። እርሱም በራእይ መገለጥ ነው።
- ራስን መሆን ለአእምሮ ጤንነት፣ ለኢኮኖሚ ዕድገት ወሳኝ ነው። ራሱን ያልሆነ ራሱንም ያጣል።
- መሠረቱን ለቆ ዕቃ ላውርድ የሚል ዕቃውን ይዞ እንደሚወድቅ እንዲሁም ማንነቱን ጥሎ ከሌሎች ልማር የሚል ትምህርቱ ለመቆም አይረዳውም።
- የስህተት መካሻው ትምህርት ነው። ካለፈው መማር ያለ መበደል ያህል ነው።

- ችግሩ በፈጠረው አስተሳሰብ ውስጥ ችግሩን መፍታት አይቻልም። አስተሳሰብ መለወጥ አለበት።
- ቦታችንን ለቅቀን የምንሰማው እግዚአብሔርን ብቻ ነው።
- ሁሉን በዕድሜአችን ለማረጋገጥ ብንፈልግ ዕድሜአችንም አይበቃንም።
- እግዚአብሔር ምኞታችንን ሳይሆን ራእያችንን ይባርካል።
- ራስ ወዳድ እግዚአብሔርን ማምለክና ባለ ራእይ መሆን አይችልም።
- የአባቶችን ሃይማኖት በትውልድ ቋንቋ መግለጡ የቤተ ክርስቲያን ተልእኮ ነው።

ምዕራፍ ስምንት

ወዴት ነህ?

በአሜሪካ አገር አንዲት ወጣት በደረሰባት የሞተር ሳይክል አደጋ እግሯን አጣች። እጅግ ውብና አስተዋይ የነበረችው ዳግመኛም ቤተሰብዋ ትልቅ ተስፋ የጣለባት ያች ልጅ በዐሥራ ሰባት ዓመቷ የደረሰባትን ጉዳት ረስታ ትኖራለች ብሎ ማንም አልገመተም ነበር። ወደ መንፈሳዊው ዓለም ያነቃቃት ቤተሰቦቿም ከዕንባቸው ወጥተው የልጃቸው ጉዳት ለእግዚአብሔር ክብር ይሆናል ብለው አልገመቱም ነበር። ያችን ልጅ ግን ከጉዳቷ በፊት የሰማችው የእግዚአብሔር ፍቅር ሁሉንም አስረሳት። ልጅነቷ እንዴት እንደሚሄዱ በሚጨነቁ ወጣቶች ቄንጥ የተሳበ ነበር። አሁን ግን ወዴት እንደምትሄድ ያለው ተስፋዋ ብቻ ቀረላት።

ወጣቷ ጉዳቷን በማንጎራጎር፣ ጉዳቷን መለወጥ እንደማትችል ገባት። የቀናት መለዋወጥ፣ የሁኔታዎች መደፍረስ የማይቀንሰው፣ በሽክላ ልቧ ውስጥ የተቀመጠው የእግዚአብሔር ፍቅር ለትልቅ ዓላማ ቀሰቀሳት። አንድ ቀን ሰዎች ልዩ ችሎታቸውን በሚያሳዩበት መድረክ ላይ እርሷም በድንገት ተነሥታ ቆመች። ምን ታሳየናለች? ብለው ሲጠብቁ እርሷም ከሁሉ የሚበልጠውን ችሎታ መናገር ጀመረች። ሁሉም በዕንባ እየታጠቡ ይሰሟት ነበር። እርሷም፡- «እውነቱን ለመናገር የእኔ ልዩ ችሎታ ምን እንደሆነ እንኳን አላውቅም። ግን ይህን አጋጣሚ በመጠቀም አንድ ነገር ልነግራችሁ ፈለግሁ። በደረሰብኝ የሞተር ሳይክል አደጋ አንድ እግሬን አጥቻለሁ። ዶክተሮች ለሰባት ወራት ባደረጉልኝ ልዩ እንክብካቤ ልተርፍ ችያለሁ። በዚህ ዕድሜዬ የተማርኩት አንድ ልዩ ችሎታ አለኝ። አደጋው በደረሰብኝ ጊዜ እምነቴ ይበልጥ እየጨመረ ሄደ። ብዙዎቻችሁ በነጻነት ስትራመዱ አይቻችኋለሁ። እኔም እንደ እናንተ ልራመድ ብችል ደስ ይለኝ ነበር። ነገር ግን እዚህ የቆምኩት በዚህ ዕድሜዬ የተማርኩትን ትልቅ ነገር ልነግራችሁ ነው። ዋናው ነገር እንዴት እንደምትራመዱ ማወቅ አይደለም። ከማን ጋር እንደምትራመዱና ማን አብሯችሁ እንዳለ ማወቅ ነው። እግዚአብሔር ከእኔ ጋር ነው። አብሮኝ ይራመዳል፣ ያዋራኛል። እኔም የእርሱ እንደ ሆንኩ ይነግረኛል። ወዴት እንደምትሄዱ ባወቃችሁ ጊዜ እግር ምንም ማለት እንዳልሆነ ትረዳላችሁ» በማለት ስትናገር ሁሉም በዕንባ ማዕበል ተመቱ። እንዴት እንደሚራመዱ የሚጨነቁ ሁሉ ወዴት እንደሚሄዱ ማሰብ ጀመሩ። ትልቁን ችሎታ ተረዱ።

- ትልቁ ችሎታ የቀና አካሄድ ሳይሆን የቀና ፍጻሜ ነው።
- ትልቁ ችሎታ የቍንጅና አሸናፊነት ሳይሆን የግብረ ገብ ውበት ነው።
- ትልቁ ችሎታ የገመድ ዝላይ፣ የጦር ውርወራ ሳይሆን ከእኔ የሚጠበቀው ምንድነው? ማለት ነው።
- ትልቁ ችሎታ ማስተማር ሳይሆን የተናገሩትን መኖር ነው።
- ትልቁ ችሎታ ሌሎችን ማጋለጥ ሳይሆን ራስን መመርመር ነው።
- ትልቁ ችሎታ የሌሎችን ታሪክ መቍጠር ሳይሆን ታሪክ መሥራት ነው።

በልጅነታችን በልዩ አረማመድ፣ በልዩ ቄንጥ የሚሄዱ ብዙ ወንዶችና ብዙ ሴቶች የልጅነታችንን አእምሮ ይማርኩት ነበር። እንደ እነርሱ ለመሄድ ሙከራ እናደርግ ነበር። ስናድግም በመጀመሪያ ከምናከናውናቸው ነገሮች የመጀመሪያው የአረማመድ ቄንጥ እንደሆነ እናስብ ነበር። አንዳንድ ጊዜ አንክስ እያሉ በሚሄዱ ሰዎች ማንከስም ቄንጥ እየመሰለን እንደ እነርሱ ለመራመድ ስንል አንካሳ እንሆን ነበር። ልጅ ሳለን እንደ ልጅ እናስብ ነበርና። ሕይወት ግን በአውራ ጎዳናው፣ በሹል ጫማው፣ በአረማመድ ቄንጡ የምትዘለቅ ሳትሆን ሕይወት የራሷ መንገድ አላት። የሕይወት መንገድ ረቂቅ ነው።

ዋናው ነገር እንዴት እንደምንራመድ ማቀድ ሳይሆን ወዴት እንደምንሄድ ማወቅ ነው። ዘመናዊነት ሁሉ እንዴት እንደምንራመድ የሚያግዝ ነው። ወዴት እንደምንሄድ የሚያሳውቀን ራእይ ግን እየጠፋ ነው። እንዴት እንደሚራመዱ ይጨነቁ የነበሩ ዛሬ በትልቅ የሕይወት ኪሣራ ውስጥ ናቸው። እንዴት እንደሚራመዱ የሚጨነቁ ደስታቸው ጊዜያዊ፣ ዓለምን ያልጠገቡ፣ ታሪክን ያልመረመሩ፣ አዲስ ግልብጦች ናቸው። ልጅ እንደ ልጅ ቢያስብ ወጉ ቢሆንም አዋቂ ግን እንደ ልጅ ሲያስብ ውርደቱ ነው። ከአካሄድ ቄንጥ ያማረ ፍጻሜ የተሻለ ነው። ትልቁ ችሎታ የአለባበስ፣ የአነጋገር፣ የአረማመድ ቄንጥ አይደለም። ትልቁ ችሎታ መድረሻን ተምኖ ጉዞ መጀመር ነው። ሰዎች ስለ ቁንጅና፣ ስለ ልብስ፣ ስለ ስፖርት ለመናገር በሚጣደፉበት ዓለም ላይ ከጥበብ የሚበልጠውን ጥበብ ክርስቶስንና ራእይን የሚገልጥ ማን ይሆን? ዓላማውን አይቶ ዓላማ የሚያሳይ የታደለ ነው።

የመልካም ነገርና የእውነተኛው አኗኗር ዋጋ የረከሰ በሚመስልበት በዚህ ዘመን ራእይን ማስተማር ትውልድን እንደ ገና መፍጠር ነው። የተፈጠሩ ጫካዎችን ለማረፊያነት ማስተካከልና ማስዋብ እንደገና መፍጠር እንደሆነ ሁሉ እንደ ሰው ተፈጥሮ እንደ ሰው መኖር ያልቻለውን፣ ለሆድ ደምዝ ብቻ እንደ ውሻ የሚኖረውን ትውልድ ባለ ራእይ ማድረግ ትልቅ አባትነት ነው። ዓላማን ለማወቅ ግን ሁልጊዜ ከጉዳትና ከኪሣራ መማር አያስፈልገንም። የእግዚአብሔር ቀጥተኛ የማስተማሪያ ዘዴው ፍቅር ነው። ቢሆንም እግራችንን አጥተን እንኳ ዓላማን ማግኘት የተሻለ ነው። ከባለ እግር ይልቅ ባለ ራእይ ይደርሳልና። እግር ማድረስ እንጂ መድረሻውን መወሰን የእርሱ ሥልጣን አይደለም። ሎሌው እግር በመራን መሄድ ለአሽከር መገዛት ነው። ደግሞም ያሰብነው ጋ መራመድና፣ የተራመድንበትን ማሰብ የተለያየ ነገር ነው። ያሰቡት ጋ መሄድ ባለ ራእይነት ነው። የሄዱትን ማሰብ ግን መባነን ነው።

የሕይወትን ሩጫ ያስጀመረ እግዚአብሔር ነው። እግዚአብሔር የሕይወት ባለቤትም ነው። እውነተኛው የሕይወት መምህርም እርሱ ነው። እርሱ በቃሉ የእርሱ መሆናችንን ነግሮናል። ማንም አብሮን ከሚሆን ይልቅም የሕይወትን በረሃ አብሮን የሚጓዝ የምድረ በዳ ጓደኞችን ነው። ትምህርት ቤቶች የሚያስተምሩን ጥቂት ነገሮችን ነው። እግዚአብሔር ግን በኑሮ ውስጥ ብዙ ነገሮችን ያስተምረናል። የእርሱን ትምህርት በልብ እንጂ በጆሮ የምንሰማው ስላልሆነ ማስተዋል ይጠይቃል። እግዚአብሔር በየዕለቱ እያስተማረ የክፉ ነገርን ዋጋ እየከፈለ ነው። ግን የሚያስተውል የለም። በሕይወት መንገድ ላይ እግዚአብሔር አብሮን አለ። እርሱ ይመራናል። መልካም ፍጻሜም ከእርሱ ነውና ይሰጠናል። ወዴት እንደምንሄድ ባወቅን ቍጥር የእግር ድርሻ ጥቂት መሆኑ ይገባናል።

እንዴት እንደምንሄድ ያለን ጭንቀት ሲያበቃ ወዴት እንደምንሄድ ማሰብ እንጀምራለን። ማድረግ የማንችለው ነገር ሲገጥመን ማድረግ የምንችለውን ማሰብ ትልቅ ነገር ነው። ሕይወት የሚያስተምረን በትምህርት ቤት ውስጥ ከምናገኘው እውቀት ይልቅ ተጨባጭ ደግሞም የማይረሳ ነው። ከሁሉ የሚበልጥ ችሎታም ወዴት እንደምንሄድ ማወቅ ነው። ሰዎች ከሚተርኩልን ታሪክ ይልቅ መልካም ውሳኔያችን የበለጠ እርካታ አለው። ትልቅ ችሎታ ሕይወትን በራእይ መምራት ነው። ለሚማር ሰው ሕይወት በትምህርቶች የተሞላች ናት። ከጉዳታችን ውስጥ ወደ መጉዳት የሚሄዱትን የሚመልስ ብርሃን ሊወጣ ይገባዋል። ሰዎች ወድቀው ይማሩ ማለት ትልቅ ጭካኔ ነው። በእኔ ይብቃ ማለት የዓለምን

ስቃይ ይቀንሳል:: ደስታችን የግላችን ሊሆን ይችላል፣ መከራችን ግን የጋራ ነው:: የሌላው ጉዳት በግድ ሳይነካን አይቀርምና መምከር ይገባናል:: ሰው ስለ ገደልን ብቻ ሳይሆን ሲገደል ስላየንም በየፍርድ ቤቱ እንንከራተታለን:: በታወሰን ቍጥር እናዝናለን::

ከጉዳታችን ስንማር:- «ከደረሰብኝ ነገር የደረሰልኝ እግዚአብሔር ይበልጣል» ማለት እንጀምራለን:: የላይ ችሎታዎቻችን ሲወሰዱ፣ ሀብታችንና ጉልበታችን ሲያልቅ የውስጡ ሰውነታችን እየጠነከረ ይመጣል:: መከራዎች መካሪ ሆነው ራእይ ያስጨብጡናል:: ተምሮ መቅረት ብቻ ሳይሆን ተምሮ ለተግባር መነሣትን ያድሉናል:: ስለ እውነት የሚመጣ መከራ እውነተኛ ማንነትን ያጎናጽፈናል:: ከጐኔ ያለው ማነው ማለት ተገቢ ነው:: እግዚአብሔር ነው ብለን ለራሳችን መመለስ ከቻልን ሺህ ሠራዊት ከከበበን በላይ ድፍረት ይሰጠናል:: እኔስ ከማን ጋር ነኝ? ማለት ትልቅ ምርምር ነው:: ከእግዚአብሔር ጋር መሆናችንን ለራሳችን መናገር ከቻልን ራእይ ይታየናል:: ያየነውንም እንወርሳለን::

<u>ነጻነት</u>

እግዚአብሔር አምላክ የሰውን ልጅ ከነጻ ፈቃድ ጋር ፈጥሮታል:: ይህ ነጻ ፈቃድም እግዚአብሔር ለሰው ያለውን ፍቅርና አክብሮት ያመለክታል:: ከነጻ ፈቃድ ጋር የተፈጠሩት ፍጥረታት ሰውና መላእክት ናቸው:: ይህን ነጻ ፈቃድ እግዚአብሔር አይጋፋም:: ለሰው ልጅ መንገዱን ይመራዋል እንጂ አይነዳውም:: ብዙ ሰዎች እግዚአብሔር እንዳልበድል አድርጎ ለምን አልፈጠረኝም? ይላሉ:: በርግጥ እግዚአብሔር እንዳንበድል አድርጎ አልፈጠረንም:: በተቃራኒው ደግሞ ከበደል ጋር አልፈጠረንም:: እርሱ እንዳንበድል አድርጎ ቢፈጥረንና የእኛ ፍላጎት መበደል ቢሆን የእርሱን ውሳኔ መሻር እንዴት እንችላለን? አቅም ስላጣ ያልበደለስ እንዴት ንጹሕ ይሆናል? እውነተኛ መታዘዝ የፈቃድ /የውስጥ/ ነው:: እውነተኛ ቅድስና እየቻሉ አለመበደል ነው::

ከፊት ለፊታችን የምናየው ቍስ ካለበት ቦታ ራሱን ለምን እልፍ አያደርግም? ብለን ብንጠይቅ ዕቃ ስለሆነ ነው:: እግዚአብሔርም እንደ ዕቃ ስላልቆጠረን እንደ ሰው ስላከበረን ነጻ ፈቃድ ያለን አድርጎ ፈጥሮናል:: ነጻ ፈቃድ ባይኖር ኖሮ እግዚአብሔር ፍቅር መሆኑ ይቀራል::

ነጻ ፈቃድ ግን የሚጠቅመው ትክክለኛ ምርጫ ሲደረግ ነው:: ትክክለኛ ምርጫ ካልተደረገ ነጻነት ከባርነት ይልቅ ይጎዳል::

ነጻነት የፈለጉትን የማድረግ መብት ሳይሆን የሚጠቅመንን የማድረግ መብት ነው::

እግዚአብሔር ለኃጢአት እንደ ወሰናቸው የሚያስቡና ከዚህ ውስጥ ለመውጣት ምርጫ የለንም የሚሉ ወገኖች ብዙ ናቸው:: እግዚአብሔር ግን ኃጢአተኝነትን ወስኖብን እንዴት ኃጢአተኛ ብሎ ይፈርድብናል? ሰይጣን ሰዎችን ባሪያ የሚያደርገው በእግዚአብሔር ፍቅር ላይ እንዲጠራጠሩ በማድረግ ነው:: አንተን ሊቀበል የሚችል የለም እያለ ባሪያ ያደርጋቸዋል:: እግዚአብሔር ግን ከዓለም የመጨረሻ ክፉ ለሆኑትም የፍቅር ልብ አለው:: ጌታችን ዳግመኛ ሊመጣ ጻድቃንን:- *«እናንተ የአባቴ ቡሩካን፣ ኑ ዓለም ከተፈጠረ ጊዜ ጀምሮ የተዘጋጀላችሁን መንግሥት ውረሱ»* ሲላቸው፣ ኃጥአንን ግን:- *«እናንተ ርጉማን ለሰይጣንና ለመላእክቱ ወደ ተዘጋጀ ወደ ዘላለም እሳት ሂዱ»* ይላቸዋል (ማቴ. 25፥34. 41):: ከዚህ አገላለጽ የምንረዳው ለእኛ የተዘጋጀው መንግሥተ ሰማያት ሲሆን የዘላለም እሳት ግን ለሰይጣንና ለሠራዊቱ የተዘጋጀ ነው:: ስለዚህ እግዚአብሔር ለኃጢአት እንደ ወሰናቸው የሚያስቡ ተሳስተዋል ማለት ነው:: ነጻነት ግን ሰጥቶናልና እርሱን መምረጥ ይገባናል::

ነጻነት ተጠያቂነት ነው:: የእግዚአብሔር ልጆች በግብፅ ሳሉ ሕግ አልተሰጣቸውም:: ነጻ ከወጡ በኋላ ግን ሕግና ሥርዓት ተሰጥቷቸዋል:: ነጻነታቸው ተጠያቂነት/ኃላፊነት/ ነበረው:: በየትኛውም ዘመንና አገር ነጻነት ተጠያቂነት አለው:: ነጻነትም ትክክለኛ ነገርን የማድረግ መብት ነው:: ክፉ ነገርን በነጻነት ስም ማድረግ ብተዘዋዋሪ ባርነት ነው:: የደቡብ አፍሪካ ሕዝቦች በባርነት ሳሉ ብዙ ወንጀሎችን ቢፈጽሙም የሚወቀሰው ግን አፓርታይድ እንጂ እነርሱ አልነበሩም:: ነጻ ከወጡ በኋላ ግን ይወቀሳሉ፣ ይጠየቃሉ:: ከነጻነታቸው የሚጠበቅ ግብረ ገብነት አለ::

ባለንበት ዘመን የነጻነት አስተሳሰብ መሪዎችን ከመሳደብ፣ ተቃውሞ ከማሰማት፣ እኩል ነን ከሚል መገፋፋት እልፍ አላለም:: ነጻነት ግን:-

- *መልካሙን ለማድረግ መፈታት፣*
- ፍቅር በተሞላ ልብ ሌላውን መመልከት፣
- የራስን ድርሻ ፈጽሞ የሌሎችን መፈጸም፣
- *መልካሙን መልካም ማለት፣*
- አንድ ነገርን ለዓለም አበርክቶ ማለፍ፣
- ማንንም ለመጥላት አልኖርኩም ብሎ ለራስ መናገር መቻል . . . ነው::

ትክክለኛ ነጻነት ራእይን ያመጣል:: ትክክለኛ ያልሆነ ነጻነት ግን ራእይን ያጨልማል:: ራእይን የሚያጨልም የዛሬው ነጻነት <u>ዘመናዊ ባርነት</u> ነው::

<u>አምላካዊ ጥያቄ</u>

አዳም የእግዚአብሔርን ሕግ በተላለፈ ጊዜ እግዚአብሔርን ይቅርታ ከመጠየቅ የማይሸሽጉ ሦስት መደበቂያዎችን ሠርቷል:: እነዚህ መደበቂያዎች የቅጠል ልብስ፣ የገነት ጫካዎች፣ ምክንያተኝነት ናቸው:: አዳም አንድ ጊዜ ንስሓ ቢገባ ሦስት መደበቂያዎችን ከማሰናዳት በዳነ ነበር:: መደበቂያዎቹ ሦስት ቢሆኑም አልደበቁትም:: ንስሓ መገለጥና መሸፈን ነው:: በድያለሁ ስንል ራሳችንን እንገልጣለን፣ የእግዚአብሔር ምሕረት ደግሞ ወዲያው ይሸፍነናል::

ኃጢአት ለመሥራት ምርጫ ይኖራል፣ የኃጢአትን ውጤት ለመቀበል ግን ምርጫ የለም:: እግዚአብሔር ኃጢአተኛው ሲበድል ወዲያው ሰላሙን ይወስድበታል:: ምክንያቱም እግዚአብሔር የኃጢአተኛውን ሰላም ባይወስድበት ኃጢአተኛው በኃጢአቱ ይገፋበት ነበር:: ያለ እግዚአብሔር ጸጋ ራቍታችንን መሆናችንን የምንረዳው በውድቀታችን ሰዓት ነው (ዘፍ. 3፥7):: ኃጢአት ኃፍረትን ያስከትላል:: አዳም ምንም እንኳን ሔዋን እንደ እርሱ ኃጢአተኛ ብትሆንም በፊቷ ለመቆም አልቻለም:: ኃጢአት እንኳን በሰው ፊት በሕሊና ፊትም የመቆምን ነጻነት ያሳጣናል:: ሌባው ያለ አባራሪ የሚሮጠው ለምንድነው? ስንል «ሌባ፣ ሌባ» የሚለውን የኅሊና ድምፅ ማጥፋት ስላልቻለ ነው::

ከኃጢአት የምንድነው ኃጢአትን በማመን ነው:: ኃጢአትን በሌላ መልካም ነገር መሸፈን አይቻልም:: ቆሻሻ ሰውነት ላይ ሽቱ መርጨት ይበልጥ ያከፋዋል:: በአሮጌ (በተበጫጨቀ) ጨርቅ ላይ አዲስ ጨርቅ መጣፍ መቀደዱን ያብሰዋል:: እንዲሁም ኃጢአት ባስቀመጥናቸው የጽድቅ ሪከርዶች አይሸፈንም:: እውነት ብቻ ነጻ ታወጣናለች:: አዳም ከኃጢአተኝነት ስሜት ለመዳን የቅጠል ልብስ እንደ ሰፋ ዛሬም የማይሸፍን የቅጠል ልብስ ብዙዎች ይሰፋሉ:: ቤተ ክርስቲያን መምጣት ጠንቋይ ቤት መሄድን የሚክስ፣ ማመንዘርም ጸልዩልኝ በምትል መደለያ የምትቀደስ፣ ሌብነትም በምጽዋት ካባ የምትሸፈን ይመስላቸዋል:: ኃጢአት ግን ድምፅ ነውና በየትኛውም ካባ አይሸፈንም::

የሰበሰብናቸው ሪኮርዶች አላሳልፍ ሲሉን መልካም የሚባሉትን ሰዎች ጨርቅ ይዘን ከእግዚአብሔር ለማምለጥ እንሞክራለን:: በራሱ በእግዚአብሔር ውስጥ ካልሆነ በቀር ከእግዚአብሔር መደበቅ አይቻልም:: እርሱ ጨክኖብንም ማንም አይራራልንም:: አዳም ከቅጠል ልብስ በኋላ ያደረገው በገነት ጫካዎች መደበቅ ነው:: እግዚአብሔር ግን ምሽጉን አፍርሶ ተገናኘ ው::

ቃሉ እንዲህ ይላል:- *«እግዚአብሔር አምላክም ጠርቶ:- ወዴት ነህ? አለው»* (ዘፍ. 3፥10):: ከዚያን ጊዜ ጀምሮ «ወዴት ነህ?» የሕይወት ጥያቄ ሆነ:: እግዚአብሔር አዳምን መንገድ ስተሃል ማለቱ ነው:: ኃጢአት የሚለው ቃል ብሉይ ኪዳን በተጻፈበት በመጀመሪያው ቋንቋ በዕብራይስጥ «ዓላማ መሳት» ማለት ነው:: ሰው በኃጢአት በወደቀ ጊዜ የተፈጥሮ ዓላማውን ሳተ:: ምርጫው ሞትን ያመጣበት አዳምን እግዚአብሔር «ወዴት ነህ?» አለው:: አዳም ግን ኃጢአቱን ሳይሆን ምክንያቱን ተናዘዘ:: እንደውም እግዚአብሔርን ጥፋተኛ ሊያደርግ ፈለገ:: ዛሬስ የአዳም ልጆች ራሱን ኃጢአትን መቼ ይናዘዙታል? እንደውም እግዚአብሔርን ለስህተታቸው ተጠያቂ ያደርጉት የለምን? «ጌታ ሆይ አንተ የማታውቀው ምን አለ? ምንም ማድረግ አልችልም» ይሉታል::

አዳም ከዚህ በፊት የሚያውቀው የእግዚአብሔር ባሕርይ ፈጣሪነት፣ መጋቢነት፣ ኃያልነት . . . ነበር:: አሁን ግን ኃጢአተኛን የሚፈልግ ቸርነት እንዳለው አወቀ:: *«ወዴት ነህ?»* ሲለው ይህን የቸርነት ባሕርዩን ተረዳ:: ቢሆንም ግን ፍቅሩ ለንስሓ አላለዘበውም:: ዛሬም ብዙዎች እግዚአብሔር እኔን ይወደኛል፣ ይህን የሰጠኝ እርሱ ነው . .. ይላሉ:: ነገር ግን እርሱን ከመበደል አያርፉም:: በሠሩት ኃጢአት ይቅርታ ከመጠየቅ እንዳልተሠራ ለማሰብ በሱስ፣ በመጠጥ፣ በጭፈራ ውስጥ ተደብቀዋል:: ለዚህ ኃጢአታቸውም ክርስቶስ እንደሞተላቸው አያውቁምና እኔ አልድንም ይላሉ:: እግዚአብሔርን የሚከብደው ኃጢአታችንን ይቅር ማለት ሳይሆን ንስሓን የሚጠላው ደንዳናው ልባችን ነው::

ራእይን ለመጀመር፣ ያቋረጥነውንም ጉዞ ለመቀጠል፣ ዓላማችን ከነቀፋ የፀዳ እንዲሆን ንስሓ አስፈላጊ ነው:: የመጣንበት መንገድና የትላንት ታሪካችን በራእይ ለመቆም እንቅፋት እንዳይሆንብን፣ ሰዎችም ባለፈው ታሪካችን የታሰረ አስተሳሰብ እንዳይዙ ይቅርታ መጠየቅ ተገቢ ነው:: ያለ ነጻ ሕሊና ራእይን ማስቀጠል ከባድ ነው:: ሰዎቹ እውነቱን ይግፉ እንጂ የእኛ ክፉ ታሪክና ስህተት ሊገፋቸው አይገባም:: በራእይ ውስጥ

እንሠራለን/እንታነጻለን/ እንጂ ባለ ራእይ ስለሆንን ፍጹም ነን ማለት አይደለም። ሰዎች ብቻ ሳይሆኑ እኛም ራሳችንን መረዳት እያቃተን በውድቀታችን ስፍራ ላይ ስናለቅስ መኖር የለብንም። ስለዚህ ከውድቀት በኋላ ያለው ጉዞአችን የተማርንበት በመሆኑ ዋጋውን እያሰብን መገስገስ ያስፈልገናል።

ባለንበት ዘመን «ወዴት ነህ?» የሚያሰኘን ስህተት አለ። ይህም ስህተት ከስህተት በላይ የሆነ ሲሆን እርሱም ስህተትን አለማመን ነው። ኅሊናችንንና ሰዎችን በምክንያት ለማሳመን እንጥራለን። ስህተት ስህተት የሚባልበትን የእውነት መመዘኛ ጥለን፣ ኃጢአትን በሚያቀነጅ ሥልጣኔ ተታለን፣ መብት በሚል ስም ብርሃኑን ጨለማ ጨለማውን ብርሃን ብለን ለመኖር እየወሰንን ነው። ሥልጣኔው የግብረ ገብ ሳይሆን የክፋት ማፍጠኛ መሆኑን እያየን ነው። የሌሎችን ስህተት ለማጋለጥ ወይም ሲጋለጥ ለመስማት እናነፈንፋለን። የራሳችንን ስህተት ግን ነጭ ሐር እናለብሰዋለን። በዓለም ትልቅ ባሕል ቢኖር ስህተትን የሚያምንና ይቅርታ የሚጠይቅ ባሕል ነው። ይህ ባሕል የሚማርክ እንዳሸነፈ የሚኖር ነው። በብዙ ነገር እየሳትን ነው።ግን ምክንያት አለኝ በሚል ዘይቤ ይቅርታ መጠየቅን እየጣልን ነው። «ወዴት ነህ?»

ትራፊኩ መንገድ ስንስት፦ «ወዴት ነህ?» ብሎ ይጠይቀናል። መንገድ ሊመራን ሳይሆን ሊቀጣን ነው። እግዚአብሔር ግን *«ወዴት ነህ?»* የሚለን መንገድ ሊያሳየን ነው። የዘመን ፍልስፍና አደንቍሮን የፈጠረንን እንደ ጠላት እያየን፣ እርሱ እንደቻለን ረስተን ተቀይሜዋለሁ የምንል፣ ፍርድ ፈላጊ መስለን፦ «እግዚአብሔር እያለ ይህ ሁሉ ለምን ሆነ?» የምንል ምስኪኖች ነን።

የምንናዘዘው ኃጢአታችንን ሳይሆን ወደ ኃጢአት የወሰዱንን ምክንያቶች ነው። ይህ በተዘዋዋሪ ራስን የማጽደቅ ኃጢአት ነው። እውነተኛ ንስሓ ሰውዬው የራሱን ስህተት ራሱ እንዲሸከመው ታደርገዋለች። ራሳቸውን የሚያጋልጡ ብቻ ይጸድቃሉ። ምክንያቱም ንስሓ ለሚገቡ የክርስቶስ ደም ለምሕረት ቆሟልና ነው። ብዙ ሰዎች ንስሓን ሌሎችን በመጠበቅ ያዘገዩታል። ይህ ግን ሌሎች ቤታቸውን እስኪያጸዱ የእኔን ቤት አላጸዳም እንደ ማለት ነው። አንዳንዶችም ኃይላቸው በወደቀ ጊዜ በደቂቃ ማድረግ የሚችሉት እየመሰላቸው ስለ ንስሓ ያስባሉ። ንስሓ ግን ዕድል ነውና በጊዜው ካልተጠቀምንበት ያልፋል። ልክ በወደቁ ሰዓት ንስሓ መግባት ቢቻል ኖሮ ፈርዖን በኤርትራ ባሕር እየሰጠመ ስለ ንስሓ በገባ ነበር። ይልቁንም በዚህ እርግጠኛነቱ ባልታወቀ ኑሮ እየኖርን የሚወቅሰንን የመንፈስ ቅዱስን ድምፅ መስማት ይገባናል።

ኃጢአት አስተሳሰብን ያዝጋል። ራእይን ያሳጣል። ስለዚህ በንስሓ አዲስ መንፈስንና ልብን መጎናጸፍ ያስፈልገናል። በነቢዩ በሕዝቅኤል፦ *«...ንስሐ ግቡ ኃጢአትም እንቅፋት እንዳይሆንባችሁ ከኃጢአታችሁ ሁሉ ተመለሱ።... አዲስ ልብና አዲስ መንፈስም ለእናንተ አድርጉ»* ይላል (ሕዝ. 18፥30-31)።

<u>ወዴት ነህ?</u>

በየመሥሪያ ቤቱ በር ላይ ቆሞ የምናየው ዘበኛ ለመግባት ስንፈልግ፦ «ወዴት ነው?» ይለናል። መድረሻችንን ካልነገርነው በነጻነት አይለቀንም። ሕይወትም ግባችንን ትጠይቀናለች። ዛሬ ወጣቶች፣ ሽማግሌዎች፣ ቡድኖች፣ አብያተ ክርስቲያናት፣ መንግሥታት፦ «ወዴት ነህ?» የሚለው አምላካዊ ጥያቄ ቀርቦባቸዋል። ዓላማ የሌላቸውን ወጣቶችን ብቻ ሳይሆን ዓላማ የሌላቸውን ሽማግሌዎችንም እናያለን። ራእይን የጣሉ ብዙ አብያተ ክርስቲያናት የዘመኑን ቋንቋ እንደ ድምፅ ማጉያ እያስተጋቡ ሲኖሩ እናያለን። ነገሥታትም የሚጨነቁት የዜጎች ምግባር እየፈረሰ ሕንፃዎችን ለመገንባት ብቻ ነው። ያልተለወጠ ትውልድ የተለወጠን አገር እንደሚያጠፋ ረስተዋል። ምሁራኑም ትውልድ ሞቷል እያሉ ይናገራሉ። ትውልዱን ሞቷል የሚሉም ትውልዱን የገደሉ ሙት ሰዎች መሆናቸውን በብዙ አይተናል። የትውልዳችን ትልቁ ቀውስ ራስን ያለ መሆን የማንነት ቀውስ ነው።

እግዚአብሔር በዓላማ ፈጥሮናል። በአጋጣሚ ወይም በስህተት አልተፈጠርንም። የተፈጠርንበት ዓላማ እኛ ዓላማ ከምንለው ከመውለድ፣ ከመክበድ ያለፈ ነው። የክርስትናው ዓለም ጉልህ ነጥብ ራስን መቀበልና እግዚአብሔርን መቀበል ነው። ይህ ነው ባለ ዓላማ የሚያደርገን። ብዙዎች ራሳቸውን ሳይቀበሉ እግዚአብሔርን ተቀብለናል ስለሚሉ በክርስትናቸው የተረጋጋ ማንነት የላቸውም።

ማንነታችንን ልንለውጠው የማንችለው የእግዚአብሔር ስጦታ ነው። በዓለም ላይ እኔን የምመስል እኔ ብቻ ነኝ። አንተን የምትመስልም አንተ ብቻ ነህ። እግዚአብሔር ግልባጭ የሌለን ኦርጅናል አድርጎ ፈጥሮናል። ስለ ጠባያችን እንጂ ስለ ዘራችንና ስለ አፍንጫችን አንጠየቅም። ስለዚህ በሆንነው ደስ ሊለን ይገባል። ሌሎችን ላንሆን ራሳችንን እናጣጥል። እኔ ራሴን ስሆን አንተ ራስህን ስትሆን እግዚአብሔር ከላይ ወደ ታች ሲያየው የፈለገው ኪነ ጥበብ ይሟላል።

ማይክል ጃክሰን ቆንጆ ጥቁር ነበር። ራሱን ግን መቀበል ባለመቻሉ የመፍረስ አደጋ በቁሙ እንደ ገጠመው አይተናል። ራስን አለመቀበል ፈረንጅም ያልመለሰው ጥያቄ ነው። በምዕራቡ ዓለም እኔ ሂትለር ነኝ እያሉ እንደ ሂትለር የሚለብሱና የሚናገሩ አሉ። ራስን አለመቀበል ዓላማ የለሽ ያደርጋል። አልሞ ተኳሾችን በአሜሪካ የወለደው ራስን አለመቀበል ነው። ኃይለ ሥላሴን የሚያመልኩ ራስ ተፈሪያን ለዚህ የዳረጋቸው የማንነት ቀውስ ነው። አሺሽ የሚያጨሱ የትምህርት ችግር ያለባቸው አይደሉም። እንደውም ብዙዎቹ የተማሩ ናቸው። የማንነት ጥያቄ ነው። የማንነትን ጥያቄ የሚመልሰው እግዚአብሔር ብቻ ነው። ዓላማዬ ምንድነው? አትበል እግዚአብሔር በእኔ ላይ ያለው ዓላማ ምንድነው? በል ትልቁን ዓላማህን ያኔ ታገኘዋለህ።

ጳውሎስ ለምን እንደሚኖር ያውቃል፣ ወዴት እንደሚሄድም ያውቃል (ፊልጵ. 1፥23)። ይህ ነበር ሁልጊዜ በጌታ ደስ እንዲለው ያደረገው (ፊልጵ. 4፥4)። ራሳችንን ስንቀበል ቅንዓት ይቀርና በሆንነው መደሰት እንጀምራለን። እግዚአብሔር አገርህን፣ የመልክህን ቀለም፣ ወላጆችህን ሲመርጥ ያውቃል። ለአጋጣሚ ምንም ቦታ ሳይተው ፈጥሮሃል። ምናልባት ዲቃላ ልትሆን ትችላለህ። አንተ በወላጆችህ ሳይሆን በእግዚአብሔር የታቀድህ ነህና ደስ ይበልህ። ታላቁ ሰሎሞን የስርቆሽ ልጅ እንደ ነበረ አስብ።

እግዚአብሔር ፍቅርን አልፈጠረም፣ ፍቅርንም አልተለማመደም። ራሱ ፍቅር ነው (1ዮሐ. 4፥8)። እኛን ለመፍጠርም መነሻው ፍቅር ብቻ ነው። እግዚአብሔር ዓለም ሳይፈጠር ያሰበው ያደጉ አገሮችን ሳይሆን እኛን ነው (ኤፌ. 1 ፥4)። ራሳችንን እየሸሸን ነውና ወዴት ነን?

በምድር ላይ ትልቁ ኃይል የት ያለ ይመስላችኋል? መቃብር ውስጥ ነው። በምድር ላይ ካሉት ጀግኖች በመቃብር ውስጥ ያሉት ይበልጣሉ። በምድር ላይ አሁን ካሉት ጠቢባን በመቃብር ውስጥ ያሉት ይበልጣሉ። ብዙ ያልተሳኩ ምኞቶች፣ ብዙ ያልተፈጸሙ ውጥኖች፣ ብዙ ያልተጨረሱ ሥራዎች በመቃብር ውስጥ አሉ። እነርሱ ሥራቸውን በሚገባ ጨርሰው ቢሆን ኖሮ የዛሬው ስቃይ በግማሽ በቀነሰ ነበር። የምንኖርበት ዕድሜ ተሰፍሯል (የሐዋ. 17፥26)። ሞት የጊዜ ሰሌዳ ሆኖ ተሰጥቶናል። ስለዚህ ሥራችንን ቶሎ መጨረስ ይገባናል። ነቢዩ ዳዊት፡- *«የዘመኔን አነስተኛነት ንገረኝ»* (መዝ. 101፥23) ብሏል። ዳዊት፡- ብዙ ዘመን ያለኝ መስሎኝ እንዳልዘናጋ አስታወሰኝ ማለቱ ነው። የምንኖረው እስከ ዛሬ ማታም

ሊሆን ይችላልና የቀረን ዘመናችን በጣም አጭር ነው። አምላካዊው ጥያቄ ወዴት ነህ? ይለናል። ዋናው ነገር እንዴት እንደምንሄድ ሳይሆን ወዴት እንደምንሄድ ማወቅ ነው።

እናስተውል

- ዋናው ነገር እንዴት እንደምንራመድ ማቀድ ሳይሆን ወዴት እንደምንሄድ ማወቅ ነው።
- ትልቁ ችሎታ መድረሻን ተምኖ ጉዞ መጀመር ነው።
- ዓላማውን አይቶ ዓላማ የሚያሳይ የታደለ ነው።
- ዓላማን ለማወቅ ግን ሁልጊዜ ከጉዳትና ከኪሣራ መማር አያስፈልገንም። የእግዚአብሔር ቀጥተኛ የማስተማሪያ ዘዴው ፍቅር ነው።
- ከባለ እግር ይልቅ ባለ ራእይ ይደርሳልና።
- ያሰቡት ጋ መሄድ ባለ ራእይነት ነው። የሄዱትን ማሰብ ግን መባነን ነው።
- ወዴት እንደምንሄድ ባወቅን ቍጥር የእግር ድርሻ ጥቂት መሆኑ ይገባናል።
- ማድረግ የማንችለው ነገር ሲገጥመን ማድረግ የምንችለውን ማሰብ ትልቅ ነገር ነው።
- ትልቅ ችሎታ ሕይወትን በራእይ መመራት ነው።
- ደስታችን የግላችን ሊሆን ይችላል፣ መከራችን ግን የጋራ ነው።
- ከእግዚአብሔር ጋር መሆናችንን ለራሳችን መናገር ከቻልን ራእይ ይታየናል። ያየነውንም እንወርሳለን።
- ትክክለኛ ነጻነት ራእይን ያመጣል። ትክክለኛ ያልሆነ ነጻነት ግን ራእይን ያጨልማል።
- ራእይን ለመጀመር፣ ያቋረጥነውንም ጉዞ ለመቀጠል፣ ዓላማችን ከነቀፋ የፀዳ እንዲሆን ንስሓ አስፈላጊ ነው።
- በዓለም ትልቁ ባሕል ቢኖር ስህተትን የሚያምንና ይቅርታ የሚጠይቅ ባሕል ነው።
- ትልቁ ቀውስ ራስን ያለ መሆን የማንነት ቀውስ ነው።
- እኔ ራሴን ስሆን አንተ ራስህን ስትሆን እግዚአብሔር ከላይ ወደ ታች ሊያየው የፈለገው ኪነ ጥበብ ይሟላል።
- የማንነትን ጥያቄ የሚመልሰው እግዚአብሔር ብቻ ነው።